

TAHEREH MAFT

NEW YORK TIMES çoksatın yazarı

ÖTEDİYAR

MACERA

KACINILMAZDIR

YABANCI

KAKTUSUN
TELEGRAM

Ötediyar
Özgün Adı | *Furthermore*
Tahereh Mafi

Yabancı Yayınları | 239

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Tünde Ecem Kutlu, Su Akaydın
Düzelti | Çiçek Eriş
Kapak ve Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Ekim 2018, İstanbul
3. Baskı, Ocak 2021, İstanbul
ISBN: 978-605-2177-39-6

Türkçe Çeviri © Selim Yeniçeri, 2018
© Yabancı Yayınları, 2018
© Tahereh Mafi, 2016

Sertifika No: 46603

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

TAHEREH MAFİ

ÖTEDİ YAR

Çeviren
Selim Yeniçeri

Ransom için, sonsuza dek...

Evvel zaman içinde bir kız çocuğu dünyaya gelmişti.

Oldukça olaysız olmuştu.

Ailesi gayet mutluydu; annesi hamilelik bittiği ve babası da gizem sona erdiği için memnundu. Ancak bir gün Alice adını verdikleri bebeklerinin hiç pigmenti olmadığını keşfettiler. Saçları ve teni süt gibi bembeyazdı; kalbi ve ruhu ipek kadar yumuşaktı. Sadece gözlerinde hafif bir renk vardı: Çok açık bal rengiydiler. Dünyasının, değerini bilmeyeceği türden bir çocuktü.

Ferenorman renkler üzerine kurulmuştu. Her yerden renkler fışkırıyor, bin bir farklı rengin bin bir farklı tonuyla dolup taşıyordu. İnsanları pırıl pırıldı. Dediklerine göre, gezegenleri örnek alarak yaratılmışlardı ve genç Alice onların arasında çok soluk kalıyordu; kendisi öyle olmağını bilse bile. Evvel zaman içinde bir kız unutulmuştu.

VE İŞTE BÖYLE
BAŞLADI...

Güneş yine yağıyordu.

Gökyüzünden yumuşak ve parlak yağmuruşığı süzülüyor, her damla mevsimde düzgün bir delik açıyordu. Kış tahmin edileceği gibi ve istikrarlı geçmişti fakat şimdi bir hayli delinmişti ve altından bahar görünüyordu. Dünya bir değişime hazırdı. Ferenorman'ın halkı baharı heyecanla bekliyordu ama bu da beklenen bir şeydi; gecenin gündüze dönüşmesi, yağmurun yerini kara bırakması gibi tahmin edilebilir, güvenilir değişiklikleri her zaman sevmişlerdi. Gecenin bir pastaya veya yağmurun ayakkabı bağcıklarına dönüşmesi gibi değişikliklerden hoşlanmıyorlardı çünkü öylesi hiç mantıklı olmazdı ve hayatlarını sihir üzerine kurmuş bu insanlar için mantık son derece önemliydi. Ne kadar çabalamış olsalar da Alice'in durumu için mantıklı bir açıklama bulmakta zorlanıyorlardı.

Alice genç bir kızdı ve doğal olarak, genç bir kızın olmasını bekleyeceğiniz her şeydi: Akıllı, hareketli, birçok önemli konuda tutkuluydu. Ancak Alice çok önemli bir şeyden de büyük ölçüde yoksundu ve onu bu kadar ilginç ve son derece sıradışı kılan da buydu: Önemli bir şeyden yoksun olması. Birazdan bu konuya geri döneceğiz.

Hikâyemiz bir öğleden sonra, canlı olmanın sakın kısımları en yoğunken başladı: Rüzgâr pencereleri açıyor; yağmuruşığı perdeleri zorluyor; yeni biçilmiş çimler çorapsız ayakları gıdıklıyordu. Böyle günlerde Alice büyük bir maceraya atılmak

istiyordu ve on iki yaşını daha yeni dolduracak olmasına rağmen, böyle bir macerayı planlamayı neredeyse başarmıştı. Yıllık Teslimiyet'e sadece iki gün kalmıştı ve Alice kazanmaya son derece kararlıydı. Bunun kendisi için yeni bir şeylere yelken açma fırsatı olduğunu biliyordu.

Şimdi evine dönüyordu ve arada bir omzunun üzerinden uzaktaki kasabaya bir bakış atıyordu. Köy meydanı yaklaşan kutlamalar nedeniyle büyük bir değişim geçiriyor, yağan emirler ve inşaat gürültüleri tepelerden yankılanıyordu. Alice yassı kaldırım taşlarının birinden diğerine sıçırıyor, yüzü yağmuruşığıyla aydınlanıyor, elleri damlaların altın rengine uzanıyordu. Kasabadaki heyecan bulaşıcıydı ve havada elle tutulabilir bir umut vardı. Gülümserken yanakları keyifle kızardı ve bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. Işık parıldayarak solmaya başlıyordu ve bulutlar bütün hafta yaptıkları gibi hâlâ hareketli bir şekilde dağılıp bir araya geliyordu. "Bir gün daha, sonra her şey değişecek," diye düşündü Alice.

Sabırsızlanıyordu.

Şimdi iki yanında yemyeşil çimenlerin uzandığı toprak anayola geçmişti. Komşular yanından gelip geçerken, selam vererek hoşça kal derken, Alice sepetini sımsıkı tutuyordu ve bugün giysilerini hatırladığı için memnundu. Annesi bu konuda onu daima sıkıştırırdı.

Alice cebinden bir lale çıkardı ve tepesini ısırıp kopardı. Lalenin taçyapraklarını dilinde hissetti; kadifemsi morun tadını alabiliyordu. Gözlerini kapadı ve sapını ısırmadan önce dudaklarını yaladı. Tam olarak yeşil değil, daha parlak, daha canlı bir tondur; o renkte bir şarkı vardı ve içinde o şarkıyı duyabiliyordu. Bir çimen yaprağını selamlamak için eğildi ve fısıldadı: *Selam, ben de, ben de, hâlâ yaşıyoruz.*

Alice, bazen güneşin yağdığı, renklerin her zamankinden daha parlak ve sihrin öfkeli bir ebeveyn kadar yaygın olduğu Ferenorman için bile tuhaf bir kızdı. Tuhaflığı, yaptığı en basit şeylerde bile kendini gösteriyordu ama özellikle de eve döner-

ken düz bir çizgide yürüyememesinden anlaşıyordu. Çok sık duruyor, anayoldan uzaklaşıyor, derin nefesler alıp çok bencil olduğu için bırakmıyordu. Eteği etrafına dolanana kadar dönüyor, yüzünün yarılıp çiçek açacağını düşündürecek kadar sırtıyordu. Ayak uçlarında sıcıyor, ancak daha fazla dayanamayacağı zaman kendisine ait olmayan nefesini bırakıyordu.

Alice büyüdüğünde bir yaban çiçeği olacaktı. Babası bir defasında ona böyle demişti. Uzun etekli, örgülü saçları başından dizlerine kadar dans eden bir yaban çiçeği. Alice hep babasının haklı çıkmasını, annesinin yanıldığını, aslında kendisinin böyle bir sürü uzvu ve ihtiyaçları olan karmaşık bir şey olmaması gerektiğini ummuştı. Daha iyi bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceğini görmek için defalarca kendini toprağa geri ekmek istemişti; o zaman belki bir karahindiba, bir meşe ağacı veya kimsenin kıramayacağı bir ceviz olabilirdi. Ancak annesi, sık sık yaptığı gibi Alice'in bir kız olması konusunda diretmişti ve o da öyle olmuştu.

Alice annesinden pek hoşlanmıyordu. Onu biraz yaşlı ve kafa karıştırıcı buluyor, annesinin duvarlar, kapılar ve onları oraya koyan para hakkında endişelenmesinden rahatsız oluyordu. Ancak Alice diğer çocuklar gibi annesini seviyordu da. Annesi yumuşak ve sıcaktı. Ayrıca, Alice'e baktığında hemen gülümsüyordu. Öfke ve gözyaşları da oluyordu ama Alice onları sevmiyordu.

Alice sepetini daha sıkı kavradı ve kulağında bulduğu bir şarkıyla dans ederek yoluna devam etti; ayak parmakları toprağı ısıtıyor, başına fazla ağır gelen saçları adımlarına ayak uydurmayaya çalışıyordu. Bilezikleri yağmuru taklit ediyor, dirsekleriyle bileklerinin arasında basit melodiler birbirine çarpıyordu. Gözlerini kapadı. Bu dansı kendi adı kadar iyi biliyordu; heceleri onu buluyor, kalçasında öğretilemeyecek bir aşinalıkla sallanıyordu.

Bu onun becerisi, yeteneği, Ferenorman'a verebileceği hediye idi. Yüceliği bahşedecek biletiydi. Yıllardır egzersiz yapıyordu ve boşa harcamamaya kararlıydı.

Boşa harcamamaya ka...

"Hey, sen! Ne yapıyorsun?"

Alice şaşırdı. Bir şey takılıp düştü ve şaşkınlıkla etrafına bakınca düşenin kendisi olduğunu anladı. Eteği kırıışmıştı, bilezikleri sessizdi ve gökyüzünden gelen yağmuruşığı yok olmuştu. Alice gecikmişti. Annesi yine kızacaktı.

“Hey!” Aynı ses tekrarladı. “Sen ne...”

Alice eteğini toplayarak karanlıkta sepetini bulmaya çalışırken paniğe kapılmaya başladı. Annesi ona hep yabancılarla konuşmamasını söylerdi; özellikle de tuhaf adamlarla. *Korkmak terbiyeli davranmayı unutmayı haklı çıkarır. Korkuyorsan asla nazik olmak zorunda değilsin. Anlıyor musun?*

Alice başıyla onaylamıştı.

Şimdi annesi orada değildi ve nedenini açıklayamıyordu ama Alice korkuyordu. O yüzden nazik olma ihtiyacı duymuyordu.

Yabancıнын bir adam olmadığını fark etti. Daha ziyade bir oğlan çocuğuydu. Alice ona sert bir şekilde çekip gitmesini söylemek istedi ama sessiz kalmanın aynı zamanda görünmez olmak anlamına geldiğine inanıyordu ve bu yüzden sessizliğinin bir şekilde çocuğu kör etmesini, sesini kesmesini sağlamasını diledi.

Ne yazık ki dileği ikisinin de üzerinde işe yaramış gibiydi.

Güneş kendini katlayıp kaldırmıştı; ayın da onun yerini almak için hiç acelesi yoktu. Etraf kapkaranlık oldu. Alice’in sepeti hiçbir yerde yoktu.

Çok endişeliydi.

Alice endişeli olmanın ne demek olduğunu aniden anladı ve sürekli endişelendiği için bir daha annesini asla yargılamayacağına söz verdi. Bir şeylerden korkmanın çok zor bir şey olduğunu ve çok fazla zaman aldığını anladı. Annesinin neden bulaşıkları nadiren yıkadığını da artık anlıyordu.

“Bu senin mi?”

Alice biraz döndü ve yüzünün hemen dibinde oğlanın göğsünü buldu. Yüzünün dibinde bir göğüs, bu göğsün içinde bir kalp vardı ve kalp hızla atıyordu. Patırtıları duyabiliyordu; kan içine çekiliyor ve tekrar boşalıyordu. *Dikkatini dağıtma*, dedi kendi kendine, neredeyse yalvararak. *Anneni düşün.*

Ama ah...

Ne kalpti ama...

O vücudun içinde nasıl bir senfoni.

Alice şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Çocuk kızın koluna dokundu, yani, Alice'in çocuğu yumruklamaktan başka seçeneği kalmadı. Bilezikleri bu konuda işe yaradı. Yumruğunu, tekmesini savurdu, biraz çığlık attı, sepetini çocuğun elinden kaptı ve nefes nefese, biraz heyecanla eve kadar koştu; ay nihayet ona katılmaya karar verdiği için çok sevinmişti.

Alice hikâyesini annesine hiç anlatamadı.

Alice geç kaldığı için annesi o kadar kızmıştı ki neredeyse kızının ellerini ısırp koparacaktı. Eteğinin *neden* kirli olduğunu, sepetin *neden* kırıldığını (aslında sadece biraz kırılmıştı) veya saçlarının *neden* çimle kaplı olduğunu açıklaması için Alice'e şans tanımadı. Yüzünü ekşitti ve masadaki bir sandalyeyi işaret ederek Alice'e, bir daha gecikirse parmaklarını birbirine düğümleyeceğini söyledi. Yine.

Annesi onu hep tehdit ederdi.

Tehditler savurmak annesine kendisini iyi hissettirirdi ama Alice sıkılırdı. Genellikle annesinin tehditlerine aldırmazdı (*Kahvaltını etmezsen seni file dönüştürürüm*, demişti bir defasında ve Alice içten içe bunun gerçekten olmasını dilemişti) ama bir defasında da Alice yemek masasında giysilerini çıkarmıştı ve annesi onu bir *erkek çocuğuna* dönüştürmekle tehdit etmişti. Bu Alice'i o kadar korkutup başını döndürmüştü ki kızcağız bir hafta üzerini çıkarmamıştı. O zamandan beri erkek kardeşlerinin başlangıçta erkek çocuğu olup olmadığını merak etmişti; belki de erkek çocuğuna dönüştürülmeyi hak edecek kadar yaramazlık yapmışlardı.

Annesi dikkatli bir şekilde Alice'in sepetini boşaltırken eski mutfak masasının etrafında oturan diğer dört çocuğundan ziyade sepetin içindekilerle ilgileniyordu. Alice ellerini, yıllarca kullanılmaktan pürüzsüz hale gelmiş ahşap yüzeyde dolaştırdı.

Bu masayı babası yapmıştı ve Alice sık sık o günü hatırlıyormuş gibi yapardı. Elbette ki bu çok gülünçtü çünkü babası masayı o doğmadan uzun zaman önce yapmıştı.

Alice babasının masadaki yerine baktı. Sandalyesi her zamanki gibi boştu. Alice başını eğdi çünkü üzüntü kemiklerini sızlatıyordu. Kendini biraz zorlayarak yine başını kaldırdı ve bunu yaptığında, küçük vücutları geri kalan üç sandalyeyi dolduran erkek kardeşlerinin kendisine sanki tuniklerini terliklere dönüştürebilirmiş gibi beklentiyle baktığını gördü. Başka zaman olsa, eğer havasındaysa içinden gelebilirdi ama annesi zaten bir hayli kızmıştı ve Alice bu gece domuzlarla uyumak istemiyordu.

Annesinden pek hoşlanmamasına rağmen annesinin de ondan pek hoşlanmadığını fark etmeye başlıyordu. Annesi, Alice'in tuhaflıklarını sevmiyordu; çocuklarına şefkat duymaya eğilimli bir ebeveyn değildi. Garipliklerini sevimli bulmuyordu. Arada bir saçma sapan davranışa bile Alice'in üzerine düşeni yaptığını düşünüyordu ama dürüst bir gününde annesi size çocukları pek sevmediğini, hiçbir zaman da sevmediğini söylerdi ama durum buydu. (Annesinin Alice hakkında söylediği birçok güzel şey de vardı fakat annesi böyle şeyleri yüksek sesle söyleyip söylemediğine asla dikkat etmezdi.)

Alice tabağından bir çiçek alıp ağzına attı ve tadını dilinde yuvarladı. Çiçekleri seviyordu; onlardan bir ısırık aldığında hemen kendine geliyor ve baştan başlamaya hazır oluyordu. Annesi onları bala batırmayı severdi fakat Alice tatlarını olduğu gibi tercih ederdi. Alice gerçeği hem dudaklarında hem de ağzında severdi.

Mutfak sıcak ve rahattı ama pek içten değildi sıcaklığı. Alice ve annesi, babasının yokluğunda ellerinden geleni yapıyorlardı ama bazı akşamlar söze dökülmeyen bütün kırgınlıklar tabaklarına boşalıyordu ve bu konuda tek kelime bile etmeden şuruplu keder yiyorlardı. Bu gece o kadar kötü değildi. Bu gece, annesi ocağı harlarken ve içine birkaç yemiş atarken alevler lavanta ren-

gindeydi. Çok geçmeden bütün ev sıcak incir ve nane kokmaya başlamıştı. Alice isterse odadaki havayı yalayıp yutabileceğinden emindi. Annesi nihayet memnun olmuş, gülümsüyordu. Ferenüzümleri her zaman annesine babasıyla geçirdikleri daha güzel günleri, uzun zaman önce her şeyin güvenli ve güzel olduğu dönemleri hatırlatırdı. Ferenüzümü onları bulabilecek kadar şanslı olanlar için ender bir lezzetti (toplanması özellikle zor bir meyveydi) ama babalarının yokluğunda annesi saplantılı hale gelmişti. Sorun şuydu ki ferenüzümü bulabilmek için *Alice'e* ihtiyacı vardı (nedenini daha sonra açıklayacağım) ve Alice onları her zaman bulurdu çünkü ferenüzümlerinden beri evdeki hayat da çok daha güzeldi. Alice gecikirdi, tembellik ederdi, kavgacı davranırdı fakat asla ferenüzümü bulmadan eve dönmezdi.

Bu gece neredeyse öyle olacaktı.

Alice annesinin onu ferenüzümü için kullandığını biliyordu; babasının yokluğunda annesinin yüreğine iyi gelen tek ilacın onlar olduğunu biliyordu. Alice annesinin kendisine ihtiyacı olduğunu da biliyordu ama takdir edilmediğini hissediyordu ve annesi için üzülmeye rağmen, üzülmekten çok ona acıyordu. Annesinin büyüüp ya da küçülüp kardeşleriyle ihtiyaçları olan anneye dönüşmesini istiyordu. Ancak annesi kendini değiştiremeyeceği için Alice de dayanabildiği sürece onu olduğu gibi sevmeye ve sevmemeye karar vermişti. Yakında, çok yakında daha iyi bir şeyler bulmak için kendi yoluna gidecekti. Çok daha büyük bir şey. Ferenorman'da mevsimler değişiyordu ve Alice yeterince uzun beklemişti.

Teslimiyet'i kazanacaktı ve annesine dünyada kendi yolunu bulabileceğini, bir daha asla bir çift külotlu çoraba ihtiyaç duymayacağını gösterecekti. Bir kâşif olacaktı! Bir mucit! Hayır... Bir ressam! Birkaç fırça darbesiyle dünyayı resmedecekti! Elleri kendi kendine hareket etti ve bal dolu tabağında biçimler oluştu. Kolu zafer hissiyle yukarı kalkınca fırça çatalı elinden fırlayarak gayet zarif bir şekilde kardeşlerinden birinin saçlarına girdi.

Alice geleceğini unutarak oturduğu yerde sinerken annesi elinde kepçeyle üzerine yürüdü.

Ah, bu gece yine domuzlarla uyuyacaktı.

İLERLEYEN

BÖLÜMLERE

BU TARAFTAN

LÜTFEN

Domuzlar o kadar da kötü değildi. Sıcaktılar, samanlarını paylaşıyorlardı ve Alice'in rahatlamasına yardımcı olan domuz sesleri çıkarıyorlardı. Cebinden, kalan iki gammazı çıkardı, birini ortadan ikiye bölerek yarısını sonraya sakladı ve aniden domuzlar taze limonla cam elması gibi kokmaya başlayınca, çok geçmeden ortada rahatsız olunacak bir şey kalmadı. Gece sıcak, mis kokuluydu ve çatıdaki kırılmış birkaç tahtanın boşluğundan gökyüzü görünüyordu. Parıltılar yeterince mutlu görünüyordu fakat bu gece asıl yıldızlar gezegenlerdi: Gökyüzünü baştan çıkaran parlak renk noktalarıydılar. Alice'in baş aşağı gördüğü manzarada altı yüz otuz iki gezegen vardı ve tıpkı kendisinin yaptığı gibi bileziklerini çeviriyorlardı.

İki kolunda bileklerinden dirseklerine kadar bilezikler sıralanıyordu ve ayak bilekleri de aynı şekilde süslüydü. O bilezikleri dört bir yandan toplamıştı; hayatı boyunca tırmandığı bütün komşutepelerde bulduğu bütün pazarlardan. Babası gittikten sonra bütün Ferenorman'ı dolaşmış, bütün kapıları çalmış ve herkese onun nereye gitmiş olabileceğini sormuştu.

Herkes farklı cevaplar vermişti.

Herkesin bildiği tek şey, babasının giderken yanına bir cetvelden başka bir şey almadığıydı; dolayısıyla bazıları onun denizi ölçmeye gittiğini söylüyordu. Diğerleri gökyüzünü ölçtüğünden emindi. Ayı. Belki de uçmayı öğrenmişti ve aşağı nasıl ineceğini unutmuştu. Bunu annesine hiç söylememişti ama Alice sık sık babasının bu kez daha uzun olup olmayacağını görmek için kendini tekrar toprağa gömdüğünü düşünüyordu.

Altın, gümüş ve taş bileziklerine dokundu. Annesi her ay ona üç gammaz verirdi ve Alice daima biriyle bir bilezik alırdı. Kimse için fazla değerli olmasalar da onun için değerliydi ve bu da onları daha değerli kılıyordu; ilk bileziğini ona gitmeden hemen önce babası vermişti ve geri dönmediği her ay Alice koleksiyonuna bir parça daha eklemişti.

Bu hafta toplam otuz sekiz tane olacaktı.

Gözleri kapanırken belki de bileziklerinin babasını bulmasına yardım edebileceğini düşündü. Belki de Alice'in onu aradığını duyardı. Yeterince dikkatli dinlerse babasının, eve dönmesi için kızının dans ettiğini duyabileceğinden emindi.

Ve sonra olduğu yerde dönüp kıvrılarak rüyalara daldı.

Şimdi küçük Alice'imiz uyurken bazı önemli detayları gözden geçirelim.

Birincisi: Ferenorman'ın sihri hiçbir asa veya iksir gerektirmiyordu; söylenecek büyümlü sözler de yoktu. Ferenorman, basitçe ifade etmek gerekirse, doğal kaynaklar açısından zengin bir yerdi ve bunların arasında en çok renkler ve sihir vardı. Rezeneyumağı'nın kırsal kesimlerinde çok eski ve çok küçük bir köydü ve kimse Rezeneyumağı'na gitmediğinden (bu çok yazıktı çünkü yazları çok güzel olurdu), Ferenorman'ın insanları hep kendi hallerinde yaşar, havadan ve topraktan sihir ve renk toplar, bütün para birimlerini bunlara dayandırır. Ferenorman'ın tarihi ve coğrafyasıyla ilgili anlatılabilecek çok şey vardı ama hikâyemizin tadını kaçırmamak için şimdilik daha fazlasını söyleyemem.

İkincisi: Ferenorman'ın her sakini bir miktar sihirli yetenekle doğardı ama onun ötesinde kalan her şey para gerektirirdi ve Alice'in ailesinin çok fazla birikimi olmamıştı. Alice asla bir defada birkaç gammazdan fazlasına sahip olmamıştı ve dükkân vitrinlerindeki bir sürü şey arasından istediğini seçebilen, cepleri istoplarla dolu diğer çocuklara imrenerek bakardı.

Alice bu gece rüyasında ertesi gün alacağı güzelipopu görüyordu. (Aslında, Alice ertesi gün güzelipop alacağını bilmiyordu

ama biz böyle şeyleri önceden bilebiliyoruz.) Güzelipoplara bayılırdı; yanak dolusu ballı çimendi bunlar ve bu kez bütün parasını harcamak zorunda kalmaktan çekinmeyecekti.

Domuzlara sokulmuş, eteği kulaklarına kadar sıyrılmış, bilezikli ayak bilekleri yakındaki bir tabureye dayanmış, rüyasında şekerlemeler görürken, Alice göğüslü çocuğun sesini duydu.

“Selam” ya da “nasılsın” gibi bir şey söylemişti (tam olarak hatırlayamıyorum) ve Alice uykusunun bölünmesine çok sinirlendiği için korkmaya fırsatı olmadı bile. Yüzü hâlâ gezegenlere dönük halde yüksek sesle iç çekti ve gözlerini sımsıkı yumdu. “Seni bir daha yumruklayıp tekmelemek istemiyorum,” dedi. “Dolayısıyla yoluna devam edersen çok sevinirim.”

“Külotunu görüyorum,” dedi çocuk. Kaba bir tavırla.

Alice dehşete kapılarak kıpkırmızı bir suratla kalkıp oturdu. Kalkarken bir domuzu neredeyse tekmeledi ve nihayet kendini toparlayabildiğinde bir atık kovaasına takılarak gerisingeri duvara savruldu.

“Kimsin sen?” diye sordu, küreği nerede bıraktığını hatırlamaya çalışırken.

Bir çift parmağın şakladığını duydu ve çok geçmeden kulübe ışıkla doldu. Küreği hemen gördü ama tam onu nasıl kapacağını düşünürken, çocuğun kendisi küreği alıp ona uzattı.

Alice küreği çocuğun elinden aldı.

Çocuğun yüzü tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Alice ışıpta gözlerini kısarak ona baktı ve küreğin keskin ucunu çocuğun çenesine doğru kaldırdı.

“Kimsin sen?” diye sordu tekrar, öfkeyle. “Şunu nasıl yaptığını bana da öğretir misin? Yıllardır ışıkparmak çalışıyorum ama hiç yapama...”

“Alice.” Çocuk gülerek onu susturdu ve başını iki yana salladı. “Benim.”

Alice gözlerini kırptırdı ve çocuğa ağzı açık halde bakakaldı.

“Baba?” dedi, şaşkınlıkla.

Alice küreği indirerek onu baştan aşağı süzdü. "Ah, baba... ama gittiğinden beri çok küçülmüşsün... Annemin buna sevineceğini hiç..."

"Alice!" Belki-yabancı yine güldü ve Alice'i kollarından tutarak bakışlarıyla onu olduğu yere mıhladı. Teni esmer, gözleri tedirgin edecek kadar mavi, hatta neredeyse mordu. Çok düz bir burnu, çok güzel bir ağzı, çok güzel kaşları, mükemmel elmacık-kemikleri, gümüş ringa balığı renginde saçları vardı ve kesinlikle babasına benzemiyordu.

Alice küreği tekrar kapı.

"Sahtekâr!" diye bağırdı. Küreği başının üzerine kaldırarak çocuğun kafasına indirmeye hazırlandı ama çocuk onun kollarını tekrar tuttu. Alice'ten biraz (bir hayli) uzundu ve dolayısıyla onu korkutması kolaydı fakat Alice henüz yenilgiyi kabul etmeye hazır değildi.

Bu yüzden çocuğun kolunu ısırdı.

Korkarım epey sertçe.

Çocuk bir çığlık atarak arkaya doğru sendeledi. Başını kaldırdığında Alice kürekle bacaklarına vurdu ve çocuk sertçe dizlerinin üzerine düştü. Alice oğlanın başında dikilerek küreği yine havaya kaldırdı.

"Tanrım, Alice, ne yapıyorsun?" diye bağırdı çocuk, son darbeyi beklerken kollarını yüzüne siper ederek. "Benim, Oliver!"

Alice küreği hafifçe indirdi ama henüz mahcup olmaya hazır değildi. "Kim?"

Çocuk yavaşça başını kaldırdı. "Oliver Newbanks. Beni hatırlamıyor musun?"

"Hayır," demek istedi Alice çünkü çocuğun başına vurmaya ve baygın bedenini annesine göstermek için içeri sürüklemeye sabırsızlanıyordu (*Ailemizi bir saldırgandan korudum!* diyecekti) ama Oliver o kadar korkmuştu ki heyecanının yerini anlayışa bırakması uzun sürmedi. Çok geçmeden küreği indirdi ve Oliver Newbanks'e hatırlaması gereken biriymiş gibi baktı.

"Gerçekten, Alice... anaokuluna birlikte gitmiştik!"

Alice onu dikkatle inceledi. Oliver Newbanks ismi ona yabancı gelmiyordu ama onu tanımadığından gayet emindi; ta ki sol kulağının üzerindeki yara izini fark edene kadar.

Alice yine şaşkınlıkla bakakaldı.

Ah, onu tanıyordu tabii.

Alice küreği kaparak bacaklarına o kadar sert indirdi ki ışık-parmağı bozuldu ve kulübe karanlığa gömüldü. Domuzlar çığlık çığlığa haykırdı, Oliver çığlıklar attı ve Alice onu kulübeden kovaladı; peşinden bağırarak bir daha geri gelmemesini yoksa erkek kardeşlerinin onu kahvaltı niyetine yiyeceğini söyledi. O sırada annesi bahçeye fırladı ve asıl *onu* kahvaltı niyetine pişireceğini söyledi. Bu kez *Alice* çığlık attı ama annesi kıza yetişene kadar Oliver çoktan gitmişti.

Sonrasında Alice'in poposu bir hafta acıdı.

Alice o akşamdan sonra çok öfkeliydi.

Bu sabah havada domuz kokularıyla uyandığında saçlarına saman karışmıştı ve ayak parmaklarına da batıyordu. Annesine kızgındı, Oliver'a kızgındı, domuzlardan biri onu çenesinden gözüne kadar yalamıştı ve aman-tanrım-ve-fıstıklı-turta kesinlikle banyoya ihtiyacı vardı.

Alice eteğini (aptal etek) elinden geldiğince silkeledi ve gölete yöneldi. On iki yaşında bir kıza has düşünceler kafasını o kadar meşgul ediyordu ki mükemmel bir yağmurşığı sabahı bile onu sakinleştiremedi.

Aptal Oliver Newbanks –bir toprak parçasını tekmeledi– onunla konuşmaya cesaret edebilmişti. Bir tekme daha savurdu. İşe yaramaz ferenakanı gökdeliği! Bir avuç toprak alıp rasgele bir yöne savurdu.

Bütün sınıfın önünde Ferenorman'ın en çirkin kızı olduğunu söylediğinden beri Alice onu hiç görmemişti. Oliver onun nasıl kocaman bir burnu, çok küçük gözleri, incecik dudakları, bayat süt renginde saçları olduğunu söyleyerek devam etmişti ve Alice ağlamamak için kendini zor tutmuştu. Oliver'ın yanıldığı konusunda ısrar etmişti. Güzel bir burnu vardı, gözleri çok güzeldi, dudakları gayet dolgundu ve saçları da daha çok pamukçiçeğine benziyordu ama Oliver onu dinlememişti bile.

Kimse dinlemiyordu.

Babasının gitmesi, annesinin korkunç birine dönüşmesi, bütün birikimlerinin sadece yirmi beş istop ve on tintondan ibaret olması zaten yeterince kötüydü. Alice zor bir yıl geçirmişti ve

daha fazlasını kaldıramıyordu. Bileziklerle süslü ayak bileklerinden birini öfkeyle yere vururken ve gözyaşlarını bastırırken herkes ona gülüp durmuştu. Bütün gammazlarını Oliver'ın kulağını koparıp herkesin önünde ona yedirmek için harcasa Oliver'da daha iyi bir izlenim bırakabilirdi. *Bu ona beni dinlemesi gerektiğini öğretir*, diye düşünmüştü. Ancak kendisinin yaptığı şey Oliver'ın söylediklerinden daha kötü olduğu için Alice okuldan atılmıştı ki Alice'e göre bu büyük bir zalimlikti çünkü o kırıcı sözlerin tadı aptal kulaklarınınkinden çok daha kötüydü ve annesi de o zamandan beri Alice'e evde eğitim veriyordu.

Alice annesinin kendisinden neden pek hoşlanmayabileceğini anlamaya başlıyordu.

İç çekerek eteğinden vazgeçti, ipleri çözdü ve çimenlerin üzerine bıraktı. Giysiler onu çok yoruyordu. Pantolonlardan eteklerden olduğundan daha çok nefret ediyordu, dolayısıyla annesi varken eteğini çıkarmazdı. Annesi iç çamaşırlarıyla ortalıkta dolaşmasının uygunsuz bir davranış olduğunu söylediğinden beri kanatlanıp uçarak gitmek istiyordu. Alice'e kalsa, sonsuza dek iç çamaşırlarıyla, yalınayak ve bilezikleriyle dolaşır, vanilya rengi saçlarını dizlerine kadar örerd.

Bluzunu da çıkarıp yere fırlattı ve başını güneşe doğru kaldırırken gözlerini kapadı. Yağmuruşığı havayı ıslatıyor, her şeyi doğaüstü bir ışıkla aydınlatıyordu. Tadını almak için ağzını açtı fakat ne kadar çabalasa da yapamadı. İnsanlar yağmuruşığına dokunamıyordu çünkü sadece toprak için yaratılmıştı. Yağmuruşığı dünyalarına sihri katan şeydi; havada süzülerek toprağa işliyor, bitkileri ve ağaçları büyütüyor, içinde yaşadıkları renk patlamalarına canlılık ve boyut kazandırıyor. Kırmızı yakut, yeşil floresan, sarı akkordu. Renk yaşam demektir. Renk *her şeydi*.

Renk, sihrin evrensel işaretiydi.

Ferenorman halkı, kendi küçük sihir kıvılcımlarıyla doğardı ve topraktaki gıda o nazik varlıklarının özünü beslerdi. Her biri-

nin bir yeteneği vardı. Çok önemli bir sihir yeteneği. Bu sihir yeteneğini de nihai görev karşılığında sergilerlerdi; buna *Teslimiyet* denirdi. Bu bir gelenektir.

Alice gözlerini açtı. Bugün bulutlar iyice kabarmıştı ve daha büyük bir varlığın nefesi gibi görünüyorlardı. Yakında bulutlardan da yağmur yağacaktı ve Alice'in hayatı gök gürültüleriyle yepyeni bir şeye dönüşecekti.

Amaç.

On iki yaşında olacaktı. Bu yıl, o yıldır.

Yarın, diye düşündü. *Yarın*.

Oliver Newbanksleri, annesinin ona verdiği acıyı, babasının onlara verdiği acıyı, en çok yardıma ihtiyaç duyduğu anda yardım edemeyecek kadar küçük olan üç erkek kardeşini bilincinden atarak derin derin nefes aldı. Ferenorman'daki diğer herkes kadar renkli değilse ne olacaktı yani? Alice de onlar kadar sihirliydi ve nihayet bunu kanıtlamaya fırsatı olacaktı.

Düşmüş bir dal parçasını aldı ve kavisli gövdesini boynunun etrafına sardı; tanıdık bir şarkı mırıltıdanırken başparmağının ve işaretparmağının arasında dalı birleştirdi. Gözlerini kapayarak, kendi müziğiyle dans ederek gölete yaklaştı. Vücudu, sahip olduğu en değerli şeyiydi.

Ah, hayatta çok yalnızdı ama nasıl zaman geçireceğini biliyordu.

Ilık gölet yeşil ametist rengindeydi. Tatlı nektar kokuyordu ama hiç tadı yoktu. Alice iç çamaşırlarını çözdü ve onları çimenlerin üzerine bıraktıktan sonra suya atlamadan önce saç örgüsünü açmak için duraksadı.

Doğruca dibe battı. Bir süre orada öylece oturarak vücudunu gevşetti. Çok geçmeden öpenbalıkların tanıdık gıdıklamalarını hissetti ve gözlerini açtığında vücudunu didiklediklerini gördü.

Gülümseyerek yüzeye çıkarken balıklar onun her hareketini takip ediyordu. Yanında yüzyüyor, yakınlaşmak için dirseklerini ve dizlerini dürtüyorlardı.

Alice neredeyse parlayana kadar temizlenmek için yüzdü ve sonra sıcak havada saçlarıyla teni o kadar çabuk kurudu ki ferenüzümü toplamaya zamanı kaldı.

Diğer çocuklar okuldayken Alice daima kendi maceralarını bulmaya çalışırdı. Annesinin ona evde eğitim vermesi gerekiyordu fakat bunu nadiren yapıyordu. İki yıl önce annesi, Alice'e okuldan kovulması nedeniyle (ve Oliver Newbanks'e yaptığı şeyden dolayı) hâlâ kızgınken, mutfak masasına bir tomar kitap bırakmış ve Alice'e onları çalışmasını söylemiş, bunu yapmadığı takdirde büyüdüğünde sadece Ferenorman'ın en çirkin değil, aynı zamanda da en aptal kızı olacağı konusunda onu uyarmıştı.

Alice bazen annesine kaba sözler söylemek istiyordu.

Yine de annesini seviyordu. Gerçekten seviyordu. Hayatındaki ebeveynlerle uzun zaman önce barışmıştı fakat şunu açıkça ifade edelim: Alice her zaman babasını tercih etmişti ve bunu dile getirmekten asla çekinmemişti. Babası onun için bir ebeveyn den öteydi; onun arkadaşı ve sırdaşıydı. Babası yanındayken bütün zor şeyler daha dayanılır oluyordu; kızına sevildiğini öyle güçlü hissettiriyordu ki Alice'in kendi güvensizliklerinin derinliğini asla öğrenmesi gerekmemişti. Aslında, Alice'in kalbindeki yeri o kadar büyüktü ki isimlerini sayabileceği başka arkadaşı olmadığını nadiren fark ediyordu.

Ancak babası ortadan kaybolduktan sonra Alice uzun süre boyunca korunmuş olduğu şeyleri görmeye ve hissetmeye başlamıştı. Kaybın şoku zırhını çözmüştü, çok geçmeden soğuk esintiler ve korku fısıltıları derisindeki çatlaklardan süzölmeye başlamıştı. O kadar çok ağlamıştı ki gözlerinin beyazları kurumuştu ve gözkapakları apaçık kalmıştı, uyumasına izin verecek kadar bile kapanmayı reddediyorlardı.

Keder, Alice'in küçük vücudunda taşımayı yavaş yavaş öğrendiği ağır bir şeydi. Babası gittiğinde daha dokuz yaşındaydı

fakat minik Alice bile kalbini babasını bulabilmek umuduyla e eleyerek uykusundan uyanıyor; her defasında kendini hassas, boş ve acı dolu buluyordu.

Sevgili okur: Gururlu bir kız olan Alice'in bu kişisel bilgileri seninle payla mamdan ho lanmayacağını bilmelisin. Kederinin detaylarının son derece mahrem olduğunun farkındayım. Ancak bana kalırsa, babasını ne kadar çok sevdiğini anlamak için bunu söylemem gerekiyor. Onu kaybetmek, onu baştan aşağı ikiye b lm  t  ancak yine de ona duyduğu sevgiyle ruhu g  lenmi ti. Hem kırk hem de sağlamdı ve Ferenorman'da onsuz kaldıkça kendini giderek daha yalnız hissediyordu.

Alice Alexis Queensmeadow için bazı şeyler çok basitti: Babası gitmi se o da yakında gidecekti çünkü Alice asla onun izinden gitmekten başka bir şey istememi ti.

  te bu yüzden, Teslimiyet'i kazanmak onun için tek çıkış yolu gibi görünüyordu.

Alice geri döndüğünde annesi bahçede onu bekliyordu. Kehribar rengi gözleri esmer teninde parıldıyordu ve Alice'e kısık gözlerle bakıyordu. Bir eli belindeydi ve diğerinde bir sepet tutuyordu. Tıpkı Alice gibi etek giyerdi ama annesinin ki temiz ve basit, düz renkli ve kat kattı; uzun kollu bluzlarını eteğinin içine sokar, kollarını dirseklerine kadar sıvardı. Alice'in eteği ağırdı; boncuklarla, payetlerle, mücevherlerle süslüydü ve kumaşın üzerine karmaşık desenler işlenmişti.

Sade kumaşlar Alice'in başını ağrıtıyordu.

Alice annesini dikkatle izledi. Saman yeşili bukleleri bütün yüzüne savrulmuştu ve Alice onun her geçen gün daha güzel görüldüğünü fark etti. Bazen annesine bakarken babasını daha da çok özlüyordu. Evde kendisini ne kadar büyük güzelliklerin beklediğini bilse, babasının geri döneceğinden emindi.

Alice yaklaşırken annesinin bakışları yumuşadı. Ağırlığını bir bacağından diğerine aktardı ve sepeti nazikçe çimenlerin üzerine bırakarak boşalan elini kızına uzattı.

Alice annesinin elini tuttu.

Evleri olan dört odalı kulübeye doğru sessizce yürüdüler, tatlıtaş dış yüzeyi tanıdık bir görüntüydü. Bir yemek odası, bir oturma odası, annesinin yatak odası, Alice'in ve üçüzlerin yatak odası. Yeterli değildi ama bir şekilde yetiyordu işte.

Kil kiremitler, ayırması neredeyse imkânsız denecek kadar sıkı şekilde çatıya yayılmış sarmaşıkların altında boğuluyordu. Birkaç filiz evin yan taraflarından aşağı sarkmıştı ve ön kapıdan girerlerken annesi boşta sallanan asmaları kenara itti.

Ev sessizdi. Kardeşleri hâlâ okuldaydı.

Annesi boş bir sandalyeyi işaret etti. Alice sandalyeye baktı.

Alice oturdu ve annesi de onun yanına oturarak ona sert gözlerle baktı; Alice başının dertte olduğunu o âna kadar anlamamıştı. Zavallı kalbi ayaklandı ve içeriden tekmelemeye başladı. Ellerini birleştirdi ve ani bir paniğe rağmen öğle yemeğinde ne yiyeceğini merak etti.

Annesi iç çekti. "Bayan Newbanks bu sabah ziyarete geldi."

Aptal Bayan Newbanks, diyecekti Alice neredeyse.

"Oliver'ın sana ulaşmaya çalıştığını söylüyor. Oliver'ı hatırlıyorsundur."

Alice yine sessiz kaldı.

"Alice," dedi annesi, yumuşak bir sesle. Bakışlarını duvara dikti. "Oliver geçen yıl Teslimiyet'i kazandı. Şu anda on üç yaşında."

Alice bunu zaten biliyordu.

Oliver'ın kendisinden bir yaş büyük olduğunu, okulda asla aynı sınıfta olmamaları gerektiğini biliyordu. Ancak Bay Newbanks hastalandığında onunla ilgilenmek için Oliver'ın bir yıl okula gitmediğini de biliyordu; dolayısıyla bir yıl geri kalmış ve Alice onu kendi sınıfında bulmuştu. Aptal, hastalıklı Bay Newbanks, Alice'in bütün aptal hayatını mahvetmişti. Aptal Bayan Newbanks'in böyle aptal bir çocuğu vardı. Aptal Newbanksler baştan aşağı aptaldı işte.

Oliver'ın Teslimiyet'i kazanması Alice'in umurunda bile değildi. Kim umursardı ki? Kendisi umursamıyordu. Onu hiç umursamıyordu. O sadece *kendisini* umursuyordu.

Ertesi gün bütün hayatının değişeceği gündü.

Bundan emindi.

Alice kollarını göğsünde kavuşturdu. Sonra tekrar indirdi. "Bu konuşmayı neden yaptığımı bilmiyorum," dedi sonunda. "Oliver Newbanks hiç umurumda bile değil. Oliver Newbanks'in boğazına kurbağa kaçsın."

Annesi gülümsememeye çalıştı. Yerinden kalkarak ocağın

üzerindeki bir tencereyi karıştırdı. "Hiç merak etmiyor musun?" diye sordu annesi, sırtı Alice'e dönükken. "Teslimiyet'in onu ne yapmakla görevlendirdiğini biliyor musun?"

"Hayır." Alice gitmek için sandalyesini iterek kalktı ve tahtaların sürtünmesiyle tiz bir ses çıktı.

"Otur yerine, Alice." Annesinin sesi artık nazik değildi.

Alice kapıda yumruklarını sıkarak tereddüt etti. "Hayır," dedi tekrar.

"Alice Alexis Queensmeadow, hemen yerine oturacaksın."

"Hayır."

"Alice..."

Alice koşarak kaçtı.

Kapıdan fırladı, patikadan geçti, çayırı aştı ve tarlaya daldı. Sonra göletin yanından geçti, köprüden koştu, tepeyi çıktı ve Ferenorman'ın en yüksek ağacına tırmandı, tırmandı, tırmandı. Kalbi deli gibi atarken orada oturdu ve ölene kadar o ağaçtan inmemeye karar verdi.

Ya da sıkılana kadar.

Hangisi daha önce olursa.

Kimse onu aramaya gelmedi.

Alice kimsenin geleceğini sanmıyordu zaten. Annesinin gelmeyeceği kesindi ve on yaşındaki üçüz erkek kardeşleri de ablalarının nerede olduğunu merak etmekten çok çoraplarından sapan yapmak derdindeydiler.

Öfkeli olduğu doğrudu.

Alice bir arama grubunun peşinden geleceğini ummuştı. Belki de köy halkı, Ferenorman'ın en çirkin kızını desteklediklerini göstermek için bir araya gelirdi.

Annesinin endişeleneceğini de ummuştı.

Ancak Alice sık sık ağaçlarda, ormanda, tarlalarda ve kulübelerde uyuduğu için annesi ona bir şey olmayacağını zaten biliyordu; aslında annesi muhtemelen kızıyla şu an uğraşmak zorunda kalmadığı için memnundu. Ne olursa olsun, Alice bugün hiç ferenüzümü toplamamıştı fakat önceki gün yeterince topladığı için bugün öfke krizine girmek ve öğleden sonrası için planlanan pratik işlerden kaytarmak için fırsatı olduğunu düşünüyordu.

İç çekti.

Hayatta olmanın çok yorucu olduğunu fark etti.

Bacaklarını bir daldan aşağı sarkıttı ve dünyasını dinlemek, görmek, incelemek için öne eğildi. Bulunduğu yerden bütün Ferenorman'ı görebiliyordu: dalga dalga uzanan tepeler, sonsuz renk cümbüşü ve yemyeşil bir manzara. Kırmızılar, maviler, bordolar ve camgöbekleri. Yeşiller ve pembeler; yoncalar ve şeftaliler. Sarı, turuncu, mor ve turkuaz. Her ton bir lezzet, bir kalp

atışı, bir yaşam barındırıyordu. Derin bir nefes aldı ve hepsini içine çekti.

Sıra sıra küçük evler, solan yağmuruşığında altın sarısı parılayan pencereler dizilmişti. Bacalardan dumanlar tütüyor, kuşlar âşık oluyor, çiçekler havayı güzelleştirmek için kokularını salıyordu. Yağmuruşığı neredeyse gitmişti, güneş de onu takip etmişti. Güneş Dansı o yıl için neredeyse bitmişti ve bu, on iki ay boyunca bir daha yağmuruşığını göremeyecekleri anlamına geliyordu. Alice'in bir yanı, Güneş Dansı için üzülmüyordu; hafta boyu süren yağmuruşığı yağışlarını, değdiği her şeye saygınlık kazandıran parıltısını. Ancak fazla üzülemezdi; bu yıl olmazdı.

Ertesi gün onun günüydü. Baharın ilk günü.

Babasının gidişinden sonra sabırsızlıkla beklediği tek şey Teslimiyet olmuştu ve o gün neredeyse gelmişti işte. Ertesi gün bulutlar bir amaçla ve bir vaatle dağılacaktı. Ertesi gün dans ederek ününe koşacaktı. Ona ihtiyaç duyan, onu bekleyen, onu gerektiren bir geleceğe. Teslimiyet'i kazanmak, nihayet kendini gerçek bir Ferenorman sakini olarak kanıtlaması anlamına gelecekti ve artık babasının var olmadığı bu hayattan kaçması için tek şansı olacaktı.

Bütün bunların beklentisiyle kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Kendini bir dalın üzerinde dikkatle dengeleyerek ayağa kalktı ve atladı; aşağı inerken hızını kesmek için başka dallara tutunup bıraktı. Çıplak ayakları çimenlere ulaştı ve yerde yuvarlanarak oturduğunda nefes nefese ve heyecanlıydı. Sadece iki saatlik yağmuruşığı kalmıştı ve artık yeterince surat astığına göre, Alice yine iyimser olmaya hazırdı.

Üstelik karnı da acıkmıştı.

Yürürken çiçek koparıp nazikçe cebine attı. Çiçekler en sevdiği atıştırmalıklardı. Bazı yemişleri, bazı küçük meyveleri ve bitkileri de seviyordu (özellikle çorbaları yapıldığında tatlarına doyum olmuyordu) ama çiçekler... ah, çiçekler en sevdikleriydi.

Alice taçyaprakları ve sapları ısıyor, lezzetlerinin tadına va-

rıyor ama yine de tıka basa yiyordu. Bir dere bularak kana kana su içti. Sonra ara verip ayak parmaklarını suya soktu. Hepsini yaptığında artık canlanmıştı ve günü bitirmeye hazırdı. O anda eve dönmesi gerekirdi. Annesinden özür dilemeliydi. Annesinin söylemek istediklerini dinlemeliydi. *Olgun davranmalıyım*, diye azarladı kendini.

Yine de tereddüt ediyordu.

Evde kendisine ait bir odası yoktu. Bir yeri, bir aidiyet duygusu yoktu. Bir yere ait olmaya ihtiyacı vardı. Fakat onun gibi, annesine hiç benzemeyen bir kızın, kardeşlerine hiç benzemeyen bir ablanın fazla seçeneği yoktu. En rahat ettiği yer doğaydı çünkü orada insanın birlikte uyum içinde yaşaması için başka şeylere benzemesi gerekmiyordu.

Kimsenin kendisini sevmesine de *ihtiyacı* yoktu.

Zaten kendini o kadar çok seviyordu ve kendini o kadar ilginç ve akıllı ve yaratıcı ve nazik ve komik ve dost canlısı ve samimi buluyordu ki, başkalarıyla uyum sağlamakta neden zorlandığını kendisi de anlayamıyordu.

Ayrıca, Alice oldukça güzel olduğunu da düşünüyordu.

Saçlarının herhangi bir rengi veya biçimi yoktu fakat bir *kusu-ru* da yoktu. Konuşmuyor, insanlara tükürmüyor, küçük çocukların ayak parmaklarına kazayla basmıyordu.

Teni de renksizdi ama bütün vücudunu sarıyordu ve kokuşmuş, yapış yapış veya tüylerle kaplı değildi.

Gözleri muhteşem bir kahverengi olmayabilirdi, çok az renkliydiler ama parlaktılar, iriydiler ve şey, belki her zaman düzgün çalışmıyor olabilirlerdi fakat babası Alice'in görüşünü düzelttiymişti ve *zaten* başkalarının onunla ilgili düşüncelerine zerre kadar önem vermiyormuş gibi yapmakta da gayet başarılıydı.

İşler yoluna girecekti.

Aslında girmeye başlamışlardı da. Dansını yüzüncü kez tekrar ediyordu ki, şaşırtıcı bir şekilde, Oliver Newbanks iki gün içinde üçüncü kez her şeyi mahvetmeye karar verdi.

Alice o an yanında bir kürek olmasını çok isterdi.

“Annen seni burada bulabileceğimi söyledi,” diye başladı Oliver.

Alice kafasında adımları sayıyor, ayakları hareket ediyor, kalçası sallanıyor, kolları kalkıp iniyor, eteği olması gerektiği gibi savruluyordu. Bilezikleri adımlarıyla mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu ve kendini her şeyin, tüm dünyanın bir parçası gibi hissediyordu.

Müzik, onun dünyayla temasını sağlıyordu.

Ayaklarından kökler uzuyor, attığı her adımla onu yere bağlıyordu. Bedeninden yükselen ve dışarı taşan etkileri hissedebiliyordu. Asla durmak istemiyordu. Bu duyguyu asla unutmak istemiyordu.

“Alice, üzgünüm,” dedi Oliver.

Alice dönmeye devam etti.

“Çok üzgünüm. Lütfen, bana açıklamam için bir şans...”

Alice durdu. Eteği aldığı hızla dönmeye devam ederek bacaklarına çarptı. Nefes nefese kalmış, sabrı tükenmişti ve böyle bir konuşma yapmak istemiyordu, hem de hiç.

Oliver Newbanks’e yaklaşıp gömleğini sımsıkı yakaladı. Onu aşağı çekerek gözlerinin içine baktı. (Çocuk inanılmayacak kadar uzundu; bunu yapmaya hakkı vardı.)

“Ne istiyorsun?” diye sordu Alice.

Oliver afalladı ama şaşkınlığını iyi gizledi. Alice onun kalp atışlarını yine duyabiliyordu ve güzelliği onu şaşkına çevirdi. Ruhunun şarkıları; içindeki uyum: İnanılmazdı. İlk kez göğsüne çarptığında da bu senfoniye duymuştu ama o zaman ne anlama geldiğini düşünemeyecek kadar dalgındı.

Gömleği bıraktı, ağzı hafifçe açıldı ve Alice birkaç adım geri çekildi. Bir daha ona yaklaşmak istemiyordu.

“Lütfen,” dedi Oliver, ellerini yalvaran bir tavırla birleştirerek. “Çok uzun zaman önceydi, Alice. Aptal bir çocuktum. Ciddi değildim.”

Alice korkunç derecede uzun bir süre ona baktı.

Ardından, “Tamam,” dedi.

Sonra döndü ve yürümeye başladı.

Çayırı yarılarmıştı ki Oliver nefes nefese ona yetişti. “Ne demek ‘tamam’?” diye sordu.

Alice gözlerini devirdi fakat Oliver göremedi.

“Arkadaş olabileceğimiz anlamına mı geliyor?”

“Elbette hayır,” dedi Alice.

“Neden?”

“Çünkü sana asla güvenmem.”

“Ah, hadi ama, Alice. Ciddi değildim...”

Alice ona dönerek gözlerini kıstı. “Yani Ferenorman’ın en çirkin kızı olduğumu düşünmüyor musun?”

“Hayır! Elbette ha...”

“O halde neden öyle dedin?”

Oliver’ın bir cevabı yoktu.

“Sen zalim, aptal bir çocuksun,” dedi Alice ve yine yürümeye başladı. “Ve senden hoşlanmıyorum. O yüzden git ve lütfen benimle konuşma.”

İşte. Oliver artık giderdi.

“Yapamam.”

Alice durdu. “Ne?”

“Yapamam,” diye tekrarladı Oliver, bu kez iç çekerek. Önce ellerine baktı, sonra başını çevirdi.

Demek annesi bu yüzden gülümsüyordu. İşte buydu. Komik olduğunu düşünmüştü. Muhtemelen bunlara kahkahalarla gülerdi.

“Alice,” diye fısıldadı Oliver.

“Söyleme.”

“Alice...”

Alice ellerini kulaklarına bastırarak bir şarkı mırıldandı.

“Alice!” Oliver onun kollarını indirerek ellerini tuttu. “Alice, benim görevim... sensin.”

“Ah, Oliver.” Alice gökyüzüne baktı. İçinden Oliver’ı sertçe tekmelemek geliyordu. “Seni berbat yalancı.”

“Sana âşığım.”

“Yok artık.” Alice yürümeye devam etti.

Oliver donup kalmıştı. Birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Ama Alice...”

“Görevin ben miyim? Ne zamandan beri? Bir yıl mı? Yani bana bunu söylemek için cesaretini ancak bir yılda mı toplayabildin?”

“Ge-gergindim,” diye kekeledi Oliver. “Bekleliyordum. Üzerinde düşünmek... anlamak için bir yıl çabaladım...”

“Ben şuradaki ağaç kütüğüne ne kadar âşıkım, sen de bana o kadar âşıkısın,” dedi Alice, ağaç kütüğünü işaret ederek. “Şimdi, benim gitmem gerek, çok teşekkür ederim. Seninle konuşmak berbattı.”

“Ama...”

“Git başımdan, Oliver.” Alice yürümeye devam etti.

“Tamam,” dedi Oliver, ona tekrar yetişerek. Artık kızmıştı. Kızmıştı ve sabrı taşmıştı. “Tamam... Özür dilerim.” Dişlerini sıktı ve bakışlarını Alice’in gözlerine dikti. “Yalan söyledim, tamam mı? Yalan söyledim.”

Alice de ona baktı. “Benden ne istiyorsun?”

Oliver kafası karışmış bir şekilde başını iki yana salladı. “Nasıl bildin? Yalan söylediğimi kimse anlayamaz... iyi olduğum tek şey bu...”

“Ne istiyorsun?” diye tekrarladı Alice.

“Alice.” Oliver onun önünde durdu. “Yardıma ihtiyacım var.”

Alice cebinden bir çiçek çıkarıp tepesini ısırdı. “Elbette var,” dedi, taçyaprak dolu bir ağızla. Başını iki yana salladı. “Hep öyledir zaten.”

YENİ BÖLÜMLER
İÇİN SAYFAYI ÇEVİRİN

Alice çimenlik bir alan buldu ve eteğini etrafına yayarak oturdu. Arkaya uzattığı iki eline yaslandı ve ayak bileklerini birbirinin üzerine attı. Henüz bitirmediği papatyanın sapı dudaklarından sarkıyordu.

“Devam et o halde,” dedi, yağmuruşığında Oliver’a kısık gözlerle bakarak. Aslında hoş bir insan gibi görünüyordu ama kişiliğini daha iyi bir tanesiyle değiştirseydi daha hoş olabilirdi.

Oliver bir eliyle gümüş rengi saçlarını sıvazladı ve birkaç tutamı gözlerinin önüne sarkarak esmer teniyle keskin bir zıtlık oluşturdu. Saçları kesinlikle gümüş ringa rengindeydi ve Alice bir an onun çocukken balık yiyip yemediğini merak etti. Ürpertisini bastırmaya çalıştı.

Oliver yakındaki bir ağaca sırtını yaslayarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve bakışlarını Alice’e dikti. Alice de ona baktı.

“Bu sandığımdan çok daha karmaşık olacak,” diye mırıldandı.

“Ah, öyle mi?” Alice papatya sapını çiğnemeye devam etti.

“Nasıl bu kadar ikna etmesi zor biri olabiliyorsun?”

Alice omuz silkti. “Sen nasıl böyle berbat biri olabiliyorsun?”

“Ben berbat biri değilim.” Oliver kaşlarını çatı.

“Hâlâ Ferenorman’ın en çirkin kızı olduğumu düşünüyorsun, değil mi?”

Oliver onu inceledi. Tereddüt etti.

“Sana şunu söyleyeyim,” dedi Alice, “bana karşı daima dürüst olmazsan sana yardım filan etmem.” Cebinden bir lale çıkırıp Oliver’a uzattı. Oliver yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı ve bakışlarını kaçırdı.

“O şeyi nasıl yediğini anlamıyorum,” dediğini duydu Alice. Alice yüzünü ekşitti ve laleyi olduğu gibi ağzına attı.

“Eee?” dedi, çiğnemeye devam ederek. “Benim iğrenç olduğumu mu düşünüyorsun?”

Oliver ona baktı ve başını iki yana salladı.

Alice donup kaldı.

“Hayır mı?” Kalbi deli gibi atarken kelimeyi fısıldar gibi söylemişti. Oliver’ın fikrini değiştirmiş olmasını ne kadar umduğunu fark etmemişti. Çirkin olmak istemiyordu. Çirkin olmayı kesinlikle istemiyordu. “İğrenç olduğumu düşünmüyor musun?” diye sordu.

Oliver omuz silkti. “Hiçbir şeye benzemediğini düşünüyorum.”

“Ah.”

Alice başını eğdi. Sözleri incitmiş, her bir hecesi yüzüne inen birer tokat etkisi yapmıştı.

Hiçbir şey, çirkinden çok daha kötüydü.

Alice’in yanakları kızardı, kırmızı ve pembe renkler yüzünü ısıttı. Oliver bunu fark etti.

“Hey,” dedi, nazikçe. “Sadece dürüst davranıyordum, benden istediğin gibi...”

“Güzel.” Alice gözlerini fazla hızlı kırıştırmış ve fazla yüksek sesle konuşmuştu. Onun sempatisine ihtiyacı yoktu. Oliver’ın gözlerinin içine baktı, yanakları kıpkırmızı kesilmişti ve kalbi deli gibi atıyordu. Kendi kendine Oliver Newbanks’in kendisi hakkında düşündüklerinin bir şey ifade etmediğini söyledi, birazcık ediyor olsa bile. “O zaman ne istediğin konusunda da dürüst ol,” dedi Alice. “Burada ne arıyorsun?”

Oliver iç çekti. Önce ellerine, sonra ona baktı. Sonra tekrar ellerine döndü ve sonunda kararlı bir tavırla bakışlarını Alice’in yüzüne kaldırdı. “Ne yapabildiğini biliyorum.”

Alice’in açılan ağzından yarı çiğnenmiş bir taçyaprağı düştü. “Neden söz ettiğin konusunda bir fikrim olduğundan emin olmadığımından eminim.”

“Gerçekleri bilen tek kişi sen değilsin, Alice.”

“Ne?” Alice’in gözleri iri iri açıldı. “Böyle mi anladın?” diye fısıldadı. “Sen... zihin okuyabiliyor musun?”

“Hayır.” Oliver güldü. “Bende ikna yeteneği var. Karşılaştığım herkesle ilgili bir şeyi bilmeye ek olarak.”

“Öyle mi?”

Oliver başıyla onayladı.

“Neymiş o?” diye sordu Alice.

“En gizli sırlarını.”

Alice o anda oturuyor olmasaydı, oturmaya ihtiyaç duyardı.

Son derece mantıklıydı. Kalbi ve kemikleri: Alice’in daha önce duyduğu güzellik. O zaman, tam o anda, bunun karşılaştığı her ruhtan gizli şarkılar ve fısıltılar topladığı için olduğunu anladı. On üç yıldır.

Bu inanılmazdı.

“Eh,” dedi Oliver, şimdi daha rahat ederek. “Ben sana karşı dürüst oldum. Buna karşılık yardımına ihtiyacım var.”

“Otur,” dedi Alice. Yanında bir yeri işaret etti.

Oliver oturdu.

“Ne zamandır biliyorsun?” diye sordu Alice.

“Neyi?”

“Benim... Anla işte...” Alice hiçbir anlama gelmeyen bir hareket yaptı.

Oliver yine de anlamıştı. “Seninle tanıştığım günden beri,” dedi.

“Peki, neden şimdi? Bana bunu neden şimdi söylüyorsun?”

“Çünkü...” Oliver iç çekti. “Teslimiyet’imin üzerinden koca bir yıl geçti ve görevimi hâlâ tamamlayamadım. Neredeyse imkânsız gibi duruyor.”

“Ama beni kullanmak... bu hile olmaz mı?”

“Kimse bilmeyecek ki.”

“Ben söylersem bilirler,” dedi Alice.

“Sen de söyleme.”

Alice hemen ayağa fırladı. “Oliver Newbanks,” dedi şaşkın-

lıkla. "Hayatımda sadece üç kez yalan söyledim ve senin için bir dördüncüsünü söylemeye hiç niyetim yok. Ve inanmadığım bir sihri kullanmaya beni zorlayabileceğini sanıyorsan, aklın bir tarafına kaçmış derim."

"Kimse senden sihir kullanmanı filan *istemedi*, değil mi?" dedi Oliver, kendisi de ayağa fırlarken.

Alice ona öfkeyle baktı.

Oliver omuz silkti. "Ne olursa olsun, sanırım söyleyeceklerimi dinleseydin fikrini değiştirirdin."

"Değiştirmedim."

"Değiştirirdin," dedi Oliver. "Çünkü işbirliğin karşılığında sana bir şey önerebilirim."

"Senin bana önereceğin hiçbir şeyi istemem ben, seni aşırı gelişmiş ananas."

Oliver tereddüt etti ve dikkatli gözlerle Alice'e baktı. "Alice," dedi. "Babanın nerede olduğunu biliyorum."

“Ah!”

Alice zemin kendisine yaklaşırken gerçekle bağlantısı kopmuş gibi hissetti. Nerede olduğunu bilmiyormuş gibi etrafına bakındı. “Ah, Tanrım.”

Oliver onun önüne çömeldi. “Sen bana yardım et,” dedi, “ben de sana edeyim. Bu kadar basit.”

Alice daha önce hiç kanıtlayamamıştı fakat babasının hâlâ yaşadığını hep hissetmişti. Onun yokluğundan dolayı yas tutmuştu, doğru. Ancak ölümü için asla yas tutmamıştı çünkü bir gün bir şekilde onu tekrar bulacağından emindi; kesinlikle emindi işte. Babası hâlâ buradaydı. Bir yerlerde. Öyle olmalıydı!

Yine de gerçekten emin olmak zorundaydı.

“Ya yalan söylüyorsan?” diye fısıldadı, gözlerini ayçiçeği gibi açarak.

“Öyle olsaydı anlardın, değil mi?” Oliver bu konuda mutsuz görünüyordu.

Ama haklıydı. Alice anlardı.

Babasının gidişinden sonraki hafta Alice hayatının en büyük alışverişini yapmıştı. O dönemde toplam yedi gammazı vardı, bir gammazı daha olsa, tam bir istopu olacaktı ve onları, sonsuza dek bağlayan bir söz satın almak için kullanmıştı: Dudaklarından tek bir yalan dökülmediği sürece, kimse ona yalan söylemeyecekti. Babasını bir gün bulabileceğinden emin olmasının tek yolu buydu. Yolundan şaşmamasının tek yoluydu.

(İzninle bölüyorum: Ferenorman’da birçok geçici numara ve söz için gammaz ve istop harcamak çok yaygın bir uygulamaydı

ancak Alice'in hareketinin son derece duygusal olmakla birlikte kesinlikle kullanışsız olduğunu düşünüyorum. Yedi gammazını boşa harcadığı kesin. Ama sonuçta zavallı kız durumu biraz olsun kontrol edebilmek istediği için onu suçlayamayız, değil mi? Neyse, konudan sapmayalım.)

"Ah, Oliver, nerede o?" diye sordu Alice aniden, kalbi deli gibi atmaya, umutları yükselmeye, elleri titremeye başlarken. "Nereye gitti?"

"Yavaş ol," dedi Oliver, bir elini kaldırarak. "Önce benim sorunumu çözeceğiz, sonra babanı bulacağız."

"Ama bu haksızlık!"

"Önerceğim tek anlaşıma bu."

"İkimizin de kaybedeceği bir şey var," diye itiraz etti Alice. "Görevini tamamlamazsan..."

"Biliyorum," dedi Oliver, sert bir bakışla Alice'i susturarak. "Görevimi tamamlamazsam bana ne olacağını biliyorum. Yüksek sesle söylemene gerek yok."

Alice yine de yüksek sesle söyleyecekti ama o anda aklına korkunç bir şey geldi. Ağaca yaslandı. "Ah, hayır, ah, hayır," diye defalarca tekrarlardı.

"Ne?" Oliver endişeli görünmemeye çalıştı. "Ne oldu?"

Alice başını kaldırdı. "Yarın," dedi. "Yarın baharın ilk günü."

"Ee?"

"Yani," dedi Alice, öfkelenerek. "Yarın kendi görevimi alacağım!"

"Sen on iki oldun mu?" Oliver afallayarak ona baktı ve iki eliyle saçlarını sıvazladı. "Ben senin dokuz yaşında olduğunu sanıyordum."

Alice bu yoruma aldırmamaya çalıştı.

"Ya Fenny Birdfinsk gibi bir ejderha yakalamam gerekirse? Ya da Sellie Sodcryer gibi yıldızlara gönderilirim? Bütün bir yılı sadece gümüş bir peniyle sığır güderek geçirmek zorunda kalırsam?"

"Saçmalama," dedi Oliver. "Kimse bir gümüş peniyle sığır gütmeydi. En azından altın para kullanmana izin verirler..."

“Ah, sığırın canı cehenneme, Oliver. Sana yardım etmem imkânsız olur!”

“Doğru,” dedi Oliver, eliyle yüzünü sıvazlayarak. “Evet, haklısın.”

Alice’in umutları dağıldı ve ayaklarının dibine döküldüler.

“Ancak,” dedi Oliver, aniden.

Alice başını kaldırıp ona baktı.

“Ancak...” diye tekrarladı Oliver ama tereddüt etti.

“Devam et.”

Oliver göz ucuyla ona baktı. “Teslimiyet’ten feragat edersen...”

Alice’in nefesi kesildi.

Teslimiyet’ten feragat etmek, asla seçenek olarak görmediği bir seçenektir. Teslimiyet onun için yeni bir şeye geçiş anlamına geliyordu; hayatını başlatacak bir şey. Ferenorman’daki her çocuk bir görev özlemiyle büyürdü; bir mücadele ve macera heyecanı.

Alice hayatı boyunca bugünü hayal etmişti.

Ne kadar farklı görünse de kalbinde bir Ferenorman çocuğuydu ve herkes gibi onun da bir görev sahibi olmaya hakkı vardı. Okula gittiği ve annesinin ona evde ders verdiği tüm o süre boyunca buna tutunmuştu; bu umuda, bu gerçeğe... Ne kadar farklı olursa olsun, bir gün bu açıdan herkes gibi olacaktı.

Bunu kaybetmek kalbini kırardı.

Babasını kaybetmek de kalbini kırmıştı.

Piknikpikeleri adına, ne yapacağını bilmiyordu.

Alice sersemlemiş bir halde kasabaya doğru gitti. Neden o tarafa gittiğinden tam olarak emin değildi fakat bugün tuhaf bir gün olmuştu ve henüz eve gitmeye cesaret edemiyordu. Yine de bu kadar uzağa nadiren giderdi çünkü kasabaya gitmek acı verici bir şeydi. Keşfetmek (ve satın almak!) istediği çok şey vardı ama cebinde sadece bir gammadaz varken Alice'in fazla seçeneği yoktu.

Çayırların arasındaki tanıdık toprak yollardan kasabanın taş döşenmiş sokaklarına ulaşırken her zamanki heyecanından eser yoktu; köklere ve uyuyan kuşlara takılıp duruyor, arada bir başını bir ağaç gövdesine yaslamak için duraksıyordu. Zihni o kadar meşguldü ki denge ve el-göz koordinasyonu gibi şeylere pek yer ayıramıyordu. Alice iç çekti ve tekrar yola çıkmaya hazırlandı fakat sonra bir kâğıt hışırtısı duydu ve çok geçmeden kaynağını buldu: Kasabanın yerel gazetesi bir ağaca takılmış, dalların arasına sıkışmıştı. Kâğıdı çekip kurtarmayı başardı ve ön sayfayı gözleriyle ilgisizce taradı. Kaynamış patatesin çuvalı beş gammadazdı. Kasaba meydanı Teslimiyet'e hazırlık için inşaat halindeydi ve verdikleri rahatsızlık için özür diliyorlardı. Bay Perciful'un cüce keçisini gören olmuş muydu? Zeynab Tinkser on beş tinton karşılığında limon ağacından bir kano satıyordu.

Son satırı okuyunca Alice'in gözleri iri iri açıldı.

On beş tinton sihri hiç bir arada görmemişti. O kadar parayla neler yapabileceğini hayal bile edemiyordu. (Ama bu aslında saçmaydı, değil mi? Elbette hayal edebilirdi. Hepsini babasını bulmak için kullanırdı.) Alice tekrar, kendi başına birkaç istop

kazanabilecek ve annesinin güvenilirmez gelirine güvenmek zorunda kalmayacak kadar büyük olmayı diledi.

Gazeteyi kolunun altına sıkıştırdı.

Ferenorman'da hiçbir zaman fazla olay olmazdı; her şey daima tahmin edilebilir bir şekilde güzeldi. Küçük kasabanın karşılaştığı en son sorun, sert rüzgârlar yüzünden birkaç domuzu kaybetmek olmuştu ama o birkaç gün önceydi. Ferenorman'da olan *en kötü* şey elbette ki babasının kaybolmasıydı. Bu son derece tuhaftı çünkü kimse Ferenorman'dan ayrılmazdı. Kimse tamamen gitmezdi.

Alice, Ferenorman'dan hiç ayrılmamıştı. Diğer çocuklardan da giden hiç olmamıştı. Görev almak tek büyük istisnaydı; bu, her Ferenorman sakininin atılması beklenen bir maceraydı ama herkes sonunda daima eve dönerdi. Ayrıca, bir tarafları dışında her yanları denizle sarılıydı ve büyük bilinmeze ulaşabilmek için Rezeneyumağı'ndan geçmeleri gerekirdi ki daha önce de bahsettiğim gibi, açıkça belli olan sebeplerden dolayı kimse oraya gitmezdi. (Bir yabancı olduğumdan bu sebeplerin *benim* için açıkça belli olmadığını belirtmeliyim ama ne kadar çabalasam da kimse bana Rezeneyumağı kasabasına neden asla gitmediklerini açıklamadı. Sanırım hayal kırıklığına uğratabilecek kadar basit cevap, kasabayı son derece ruhsuz buldukları olabilir ama kesin olarak asla öğrenemeyebiliriz.)

Ancak kimsenin hiçbir zaman Ferenorman'dan çok uzun süreyle ayrılmamış olmasının en basit nedeni, Ferenorman halkının hayatta kalmak için sihre ihtiyaç duymasıydı. Babası gideli üç yıl olmuştu ve bu hayatta kalınamayacak kadar uzun bir süre olarak görülüyordu. Ferenorman'daki çocuklara konuşmaya başladıkları andan itibaren, uzun süre kasabadan ayrılmanın asla iyi sonuçlanmayacağı öğretilirdi. Soludukları ve beslendikleri şey sihirdi; her şeylerinin temeli oydu. Toprakla ilişkileri tamamen ortak yaşam sistemine bağlıydı: Ağaçlar ve bitkilerle huzurlu bir şekilde yaşıyorlardı ve buna karşılık toprak da onlara yardımcı oluyordu. Ferenorman insanların içindeki sihir tohumu, ekip biçtikleri toprak tarafından beslenip korunuyordu.

O olmadan yok olurlardı.

Ve asıl sorun, kırgınlığının gerçek özü, babasının kaybını böylesine acı verici hale getiren gerçek buydu: Ferenorman dışında hiç sihir yoktu. Kimse hiçbir yerde böyle bir şey duymamıştı. Elbette ki başka uzak sihirli diyarlarla ilgili söylentiler olmuştu ama söylentiler hep dolanırdı, değil mi? Can sıkıntısından doğan söylentiler ve sorumsuzluktan kaynaklanan saçmalıklar. Ve Ferenorman'daki herkes, saçmalıklara inanılmaması gerektiğini bilirdi. Ferenorman saçmalığa tahammül edemezdi. En azından, Alice edebildiklerini *sanmıyordu* ama asla emin olamazdı. Babasını büyük bilinmezliğe kaptırmak, Alice'in her türde saçmalığa inanmasına neden olmuştu ve bunun onu tuhaf göstermesi umurunda bile değildi. Belki babası başka yerde sihir bulmuştu ve belki de dayanıyordu. Belki de hâlâ eve dönmenin bir yolunu arıyordu.

Alice düzgün haritaların, sokak tabelalarının ve numaralı evlerin bilinmediği bir zamanda yaşıyordu. Evden ayrılmanın veda anlamına gelebildiği ve eve dönüş yolunu bulmanın sadece umut edilebileceği bir zamanda.

Gördüğünüz gibi, umut sahip olduğu tek şeydi ve iki eli kumda olsa ona sımsıkı tutunmaya devam edecekti.

Buraya kaç kez gelirse gelsin, kasabanın merkezi Alice için her zaman biraz şaşırtıcıydı ve kızı suçladığını söyleyemem. İlk bakışta *gerçekten de* biraz şok ediciydi. Cüretkâr görünümlü bir sürü bina, başarılı bir geometrik tasarımla birbirine itilmiş gibi görünüyordu. Kıvrımlar düz çizgilere dönüşüyor; binaların tepeleri (manzaranın durumuna göre) üçgen, kubbe ya da kümbet biçimli çatılarla kapanıyor; duvarlarda sekizgen, üçgen ve yıldız karolu dokular görülüyordu. Bacalar gökyüzüne yükselen tuğla spiraller biçimindeydi, kapılar duvarlar kadar yüksek ve neredeyse aynı ölçüde genişti ve kolayca tahmin edebileceğiniz gibi renkler keskin, parlak ve sonsuzdu. (Gerçekten de insan, Fernormen sakinlerinin estetik anlayışının “*Tek bir yere ne kadar renk sığdırabiliriz acaba?*” sorusuna doğrudan bir cevap olup olmadığını sık sık merak ederdi.) Bir düzen veya sebep içermeyen, tek amacı yerden bir anda çıkıvermiş gibi görünen binalara uyum sağlama-ya çalışmak olan, birbirine bağlanmış caddelerden oluşuyordu.

Alice’in ailesi kasabanın bu kadar dışında oturan birkaç aileden biriydi ve tepelerde, her şeyin odağından uzakta yaşamak bazen zor olsa da en azından eski okul arkadaşları veya kalabalığın dedikodularıyla yaşayan meraklı yetişkinlerle nadiren uğraşmak zorunda kalması Alice’i rahatlatıyordu. Genelde Alice ortanın ortasına yaptığı aralıklı gezintilerden keyif alırdı ama tüm o heyecana bir bakış atmak hoşuna gitse de bunların içindeki yerini hemen hatırlıyordu.

Alice tüm bunların kıyısında kalıyor, şehir hayatının seslerinin ve kokularının kendisini sarmasına izin veriyordu. Yağmu-

rışığı günün sıcak ve çiçeklerin taze olmasını sağlıyor, dostlar birbirlerine seslenirken ziller çalıyordu. Babalar çocuklarına yerinde durmalarını söyleyen annelerin ellerini tutuyor, dükkân sahipleri tezgâhlarının başında durarak mallarını sergiliyordu. Alice onlara bakarken ve her zaman olduğu gibi babasının yanında olup elini tutmasını dilerken cebindeki tek gammazın ağırlığını hissediyordu.

Her neyse.

Alice kendi elini tuttu, bir elini diğeriyle sıkıca sardı ve kalabalığın arasından ilerledi. Çok ileriye görebilecek kadar uzun boylu değildi fakat yabancılara çarpacak ve arada bir rüzgârla savrulan bir eteğin ucunu yanağına yiyecek kadar kısa boylu olduğu kesindi. Baharatçıların dikkatli elleriyle hava karmakarışık hale gelirken, Alice naneli ipek tadını ve hindistancevizi kokularını alabiliyordu ve dokunduğu neredeyse her şey onun safran gibi kokmasını sağlıyordu.

Bir grup çocuk Asal Masal & Çay etrafında toplaşmış, sabah uyandıklarında tam üç santim uzamış olacaklarını garantileyen bir çayı deniyorlardı. Ergenler geçici büyülerle dolu süslü leğenleri karıştırıyordu:

**BEŞ GAMMAZA ÂŞIK OLUN
YEDİ GAMMAZA SAÇLARINIZI UZATIN
BİR İSTOPA GÖRÜNMEZ OLUN**

Bu arada daha büyükler karmaşık renkli camlarla birleştirilmiş masalar ve sandalyelerde oturarak rahatlamaya çalışıyordu. Kıvrımlı altın pipoları tüttürecek kadar büyük olan hanımlar ve beyler gülümsüyor, gülerken dudaklarının arasından mavi, kırmızı ve mor dumanlar yayılıyordu. Alice ayak uçlarında hızlıca aralarından geçerken dumanın kokusu burnuna geldi ve ağırlığının altında başı döndü. Kendini tutamayarak gülümsedi ve daha ilginç şeyler yapabilmek için yeterince büyümüş olmayı bir kez daha diledi.

Kararlı bir şekilde Şirini Firini'ye doğru ilerledi; orası kasabanın kesinlikle en iyi şekerleme dükkânıydı. Her biri renk ve detayla dolu el dokuması halıların oluşturduğu yığınların üzerinden zorlukla geçti. Sadece, hepsi altın sarısı ve kahverengi tonlarda pişmiş, rasgele yoğrulmuş yuvarlak sıcak ekmeklere hayranlıkla bakmak için yavaşladı. Fırınlanmış yiyeceklerin kokusuyla dikkati o kadar dağılmıştı ki zavallı Alice sokağın ortasında şarkı söyleyen bir grup adama neredeyse tosluyordu; koro katılmak için sokağın bir tarafından diğer tarafına geçmekte olan Danyal Rubin'e görünmekten son anda kurtuldu. Alice kaşlarını çatı.

Ah, her zaman kıskanılacak biri olurdu, değil mi?

Pek-renksiz Alice için Danyal Rubin tam bir kâbusttu. Gür siyah saçları ve mürekkep karası gözleriyle tanıdığı en göz alıcı on iki yaşındaki çocuktur. Teni alacakaranlık rengindeydi; aynı anda hem kızılımsı kahverengi, hem mor, hem de tarçın rengiydi. Renkliydi ve bunu çok iyi taşıyordu; parlak gözlerinin etrafına çektiği sürmeler Alice'in daha da kötü hissetmesine sebep oluyordu. Fısıltıları duymuştu; söylentileri biliyordu. Kasaba bu yıl Teslimiyet'i Danyal'ın kazanacağını söylüyordu çünkü bu kadar renkli birinin en sihirli kişi olacağı da şüphesizdi. Ferenorman sakinlerinin gözünde Alice'in hiç şansı yoktu.

Ama onlara yanıldıklarını gösterecekti.

Alice yumruklarını sıktı ve kalabalığın arasından öyle bir güçle geçti ki tırnaklarına kına süren bir grup kıza neredeyse tosluyordu. Alice bir an donup kaldı ve içinden onlara katılmak geldi fakat bu isteğini çabucak dizginledi ve cebindeki paranın sınırlarını aklından çıkarmadan, başını eğerek yanlarından geçti. Nihayet Şirini Firini'ye ulaştığında nefessiz kalmış ve yorulmuştu. Kasabaya gelmek her zaman bir maceraydı ama bugün, Teslimiyet arifesinde dışarı çıkmaması gerektiğini bilmeliydi. Bütün Ferenorman kutlamalara katılmıştı ve kutlamalar muhtemelen bütün hafta sürecekti. Alice dükkâna girerken güneşe baktı ve hava kararmadan eve dönmek için çok az zamanı olduğunu fark etti.

Eşikten geçtiği anda, Alice'in burnuna güçlü bir şeker kokusu geldi. Kendini mutlu bir sersemliğe kaptırırken bütün düşünceleri daha tatlı, kalbi daha hafifti ve elleri gördüğü her şeyi kapıyordu. Alice, şeker tozunun onu etkisi altına almasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu fakat karşı koyacak gücü bulamadan önce yarattığı mutluluğun tadını çıkardı. Sersemliğini üzerinden atar atmaz kendini daha sağlam bir zihinle şekerlemeleri gözden geçirirken buldu. Bir gammaz ona çok fazla seçenek sunmuyordu fakat yine de bakınmayı seviyordu.

Tavandan cam elmalar sarkıyor, ballı bastonlar üçlü hediye paketleri halinde sunuluyordu; incirvişne reçelleri pencerelere dizilmiş, hanımeli karamelaları bir köşeye konmuş ahşap varillerden taşıyordu. Buzlu erik ve narlar duvar oluşturmuş, meyve sepetleri altın çikolata yapraklarıyla doldurulmuştu ve kayısı reçeli kavanozları insanın ağzının suyunu akıtıyordu. Alice etrafına bakınıp dururken bu manzaradan hiç sıkılmıyordu ama *zulzul* tepsilerini gördüğünde neredeyse ağzı açık kalacaktı. *Zulzul*, bala batırılarak spiral biçiminde kızartılmış hamurdu ve üzerine şekerli gül yaprakları kaplanıyordu; *zulzul*, her zaman için Alice'in en sevdiği şekerlemeydi. (Alice'in hayatında hiç *zulzul* yemediği düşünülürse bu itirafın kesinlikle gülünç olduğu anlaşılabılır fakat *zulzul* sevdiğini *hayal edebiliyordu* ve bir şekilde bu yeterli geliyordu.)

Sonunda Alice küçük bir plastik kovadan tek bir güzelipopu isteksizce seçti ve bir gün cepleri gammazlarla dolu gelip istediği kadar şekerleme alacağına kendine söz verdi.

Bir gün.

Kasabaya gelişinin tek amacına ulaştıktan sonra artık hemen eve dönmeliydi. Hava artık kararmaya başlamıştı ve bir kez daha geç kalırsa annesinin ne yapacağını bilmiyordu.

Kaldırımlardan hızla yürüdü, baharat tezgâhlarını geçti ve etek raflarının arasından süzüldü. Dükkân sahiplerinin etrafından dolaşarak, diğer insanlara neredeyse çarparak ve en sevdiği dükkânların vitrinlerine birkaç kez bakış atarak eve doğru hızla

ilerledi. Düğüm & Çek sadece üç gammaza kendi kendine diken iğneler satıyordu ve Alice bu bilgiyi zihnine kaydetti. Yerel bakkal Sabzi yarım kilosunu iki gammaza limon çiçeği satıyordu ve Alice annesi için bunu da zihnine not etti. Ancak kasabadaki en iyi kitapçı Tehlike & Bela vitrinine yeni kitaplar dizmişti ve Alice elbette kendini kaybetti. O kadar aniden durdu ki neredeyse yere kapaklanıyordu ve kendini tutamayarak yaklaşp burnunu cama dayadı. Vitrine yeterince yaklaştığında Alice'in fark ettiği ilk şey çok düzgün ve ince bir sakalı olan bir adamın etrafında heyecanla toplanan küçük bir kalabalık oldu. Adam çok sayıda gözlük takmış, aşırı büyük bir tunik giymişti ve Alice adamın muhtemelen kitabının bir okuması için orada olan bir yazar olduğunu anladı. Adamın elinde tuttuğu kitabın adını okuyabilmek için gözlerini kıştı.

*İstopun Doğuşu: Ferenorman Tarihindeki En Büyük Sihir
Toplayıcılar Fenjoon Heartweather ve Salda Millerdon'ın
Zihinlerine Bir Yolculuk*

Hayal kırıklığına uğrayarak iç çekti. Alice sihir toplama tarihini pek umursamıyordu. Bu işi kesinlikle çok sıkıcı buluyordu ve dürüst olması gerekirse, bir gün yazgısının o olacağından korktuğu için daha da rahatsız olduğunu söyleyebilirdi. Alice genç hayatının tamamı boyunca sonunda tarlada çalışmak zorunda kalacağından korkmuştu. Bu elbette ki onurlu bir işti fakat aynı zamanda son derece gösterişsizdi ve Alice işlerin diğer tarafında olmak istiyordu: Ham sihri alıp kullanılabilir madde haline getirmek.

Tam yoluna devam edecekken, durmasına neden olan şeyi hatırladı. Dükkânın vitrininde dikkatini çeken iki kitap vardı:

*Teslimiyet, Görev ve Uzun Dönüş Yolu:
Çocuğunuz Evden Ayrıldığında Nasıl Dayanabilirsiniz*

Ve hemen yanında...

*Yakın Geçmişin Şampiyonları:
Ferenorman Kahramanlarını Hatırlamak*

Kendini dükkânın kapılarından içeri atıp vitrindeki kitaplara koşarken Alice'in gözleri neredeyse dörde ayrılacaktı. Vücudu titriyor, kalbi deli gibi atıyordu. Alice, *Yakın Geçmişin Şampiyonları*'nın bir kopyasını kaptı ve elini kapağında dolaştırdı. Diğer kasaba kahramanlarıyla birlikte babasının on iki yaşındaki bir resmi de vardı; otuz yıl önce kendi Teslimiyet'ini kazanmıştı.

Alice, babasının bir şampiyon olduğunu biliyordu. Babası zihin ustalığı ve istediği zaman görüntüleri saklayıp yeniden yaratabilme becerisiyle bu unvanı kazanmıştı; görevi de ülkeyi dolaşmak ve Kasaba Yaşlıları ile çalışarak Ferenorman'ın ilk gerçek kartografı olmaktı. Yaşlılarla birlikte o kadar tutarlı ve kolay kullanılır haritalar hazırlamak için çalışmışlardı ki bir gün Ferenorman sakinlerinin kendilerine ait haritaları olacak, onları kullanarak hiçbir sıkıntı yaşamadan bir havalitepeden diğerine gidebileceklerdi. Hatta çalışması o komşu başarılı olmuştu ki sonrasında Kasaba Yaşlıları'yla kalması istenmişti. Bu muamele, kendi dönemlerinin en başarılı insanları sayılan Şampiyonlar için olağan bir şeydi ancak babası sadece bir Şampiyon değildi. Babası bir Ferenorman dostuydu. Herkes tarafından sevilirdi. Hatta babasının bir gün Kasaba Yaşlısı olarak tanınacağı da söylenirdi. Oysa babası gitmişti ve nedenini bilen kimse yoktu.

Alice nihayet eve döndüğünde annesi çay yapıyordu ve hava henüz kararıyordu. Alice eteğinde ağırlık yapan bir sırla sokak kapısını açarak içeri girdi: Cebinde özel bir durum için saklanmak üzere dikkatle sarılmış tek bir güzelipop vardı. Alice'in bir gammaz için haftalarca beklemesi gerekecekti ama son parasını kaybettiğini kabullenmişti. Üçüzler doğruca kavanozdan elmaüzümü reçeli yiyor, küçük mor parmakları yüzlerine yapışıyordu. Anneleri mutfakta çalışırken bir şarkı mırıldanıyordu ve Alice tam önünde durmasına rağmen annesi ıslak ellerini önlüğüne silerken kızını hiç görmemiş gibiydi.

Ah, önemi yoktu.

Alice yorgundu, içi sızlıyordu ve bir yere oturarak çenesini ellerine dayadı. Ne gündü ama! Bu gece hiçbir şey dünyanın yükünü omuzlarından atamazdı; bir yanak dolusu şekerleme bile. Alice dünyanın birkaç kilo hafiflemesini diliyordu. Babasını bulmayı çok istiyordu ama aynı zamanda bir görevinin olmasını da çok istiyordu; dolayısıyla hiçbir sonuca varamamış, Oliver'ı kendi sıkıntısıyla baş başa bırakmıştı.

Babasını bulmak, Oliver'a güvenmek anlamına geliyordu. Kendi geleceğini feda edip *onun* görevine yardım edecekti ve o zaman bile hiçbir şeyin garantisi yoktu. Ayrıca yalan söylendiğinde anlayabilmesi, Oliver Newbanks'e güvenmesini gerektirmiyordu.

Alice masadan kalkarak odasına geçti ve kardeşleri mutfakta meşgulken yalnız kalabileceği için sevindi. Bu odada ona, sadece kendisine ait olan küçük bir bölüm vardı ve zemin tahtalarının altında gizliydi.

Bütün hayatını bu odanın altına gizlemişti. Kitaplar, biblolar, ıvır zıvırlar, giysiler ve çiçekler: Sahip olduğu değerli şeylerin tamamı.

Zemin tahtalarından birkaç tanesini dikkatle kaldırarak ertesi gün giyeceği kıyafetleri çıkardı. İki yıldır bunların üzerinde çalışıyor, parça parça dikkatle birleştiriyordu. Dört etek, yarım kollu bir bluz, bir yelek ve kolsuz bir ceket; hepsi birlikte giyilecekti. Son parça elle dokunmuş, kenarlarına sarı tül eklenmiş, ince tenke paralar dizilmiş bir başlıktı. Alice kumaşları boyayarak ve süsleyerek, çiçekler örerek, karmaşık desenlerle boncuklar ve payetler dikerek ve eteğe, her adımında parlayacak hale getirmek için minik aynalar ekleyerek aylarını harcamıştı. Yaptığı bütün işin ağırlığını taşıyan bir renk patlamasıydı. Saç örgüsüne tam olarak hangi çiçekleri ekleyeceğini bile biliyordu.

Alice inanılmaz görüneceğini biliyordu.

Kasaba Yaşlıları'nı o kadar etkileyecekti ki en iyi görevi ona vermekten başka seçenekleri kalmayacaktı; en büyük görevi! O zaman tıpkı babası gibi o da bir kasaba kahramanı olacaktı ve ailesini gururlandıracaktı. Hepsini planlamıştı.

Ferenorman'daki çocuklar hayatları boyunca Teslimiyet'e hazırlanırdı. Her çocuk belli bir sihir yeteneğiyle doğardı ve o yeteneği tanıyıp geliştirmek, sonunda da Teslimiyet performanslarını hazırlamalarına yardımcı olmak ebeveynlerin ve öğretmenlerin göreviydi. Performans çok önemliydi çünkü henüz kullanılmamış bir potansiyelin sunumuydu; sihir yeteneğinizin ne kadar yararlı olabileceğini göstermek için çok önemliydi çünkü en yetenekliler en iyi görevleri alırdı. En iyi maceraları.

Alice'in hayali buydu.

Ancak Alice'in dışarıdan gelecek bir yardıma ihtiyacı olmamıştı çünkü her şeyi kendi başına planlamıştı. Babası ona çok uzun zaman önce ne yapması gerektiğini söylemişti. Belki o zaman babası tam olarak anlamamıştı fakat Alice anlamıştı.

"Şunu duyuyor musun?" diye sormuştu babası bir gece. Gökyüzünün altında duruyorlardı.

"Neyi?" diye sormuştu Alice.

"Müziği."

"Hangi müziği?"

Babası gözlerini kapamış ve aya bakarak gülümsemişti. "Ah, Alice," diye fısıldamıştı. "Aç kalbini. Kulaklarını keskinleştir. Dünya senden dans etmeni istediğinde asla hayır deme."

O gece çimenlerin üzerinde uyumuşlardı ve tek kelime daha etmemişlerdi. Alice dünyanın canlanmasını dinlemişti: Rüzgâr şarkı söylemiş, çimenler salınmış, göller dalgalanmıştı. Ağaçlar dallarını uzatmış, çiçekler uykuya dalarken esnemiş, yıldızlar sızmadan önce parıldamıştı. Alice hepsine tanık olmuş, bütün o süre boyunca dikkatle dinlemişti. Hayatı boyunca hiç kendini o kadar gerçek hissetmemişti.

Sonrasında, geceleri babası ona müziği duyup duyamadığını sorduğu her seferinde, Alice onun ne demek istediğini hep anlamıştı. Dünya kendisinden dans etmesini istediğinde de asla hayır dememişti.

Alice başını kaldırdı ve annesini kapıda dururken buldu. Annesi kızgın görünmüyordu ama yine de kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Başıyla Alice'in kucağında tuttuğu etekleri işaret etti.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Sanırım," dedi Alice, sakince. Annesinin, kızının ne kadar bencil olduğunu bilseydi nasıl tepki vereceğini merak etti. Kendi görevine sahip olmayı babasını bulmaya tercih etmeyi düşünecek kadar bencildi.

Annesi onu asla bağışlamayacaktı.

"Ya Ferenorman'dan ayrılmam gerekirse?" diye sordu Alice, beklenmedik şekilde duygusallaşarak. "Bensiz iyi olacak mısınız? Nasıl geçineceksiniz?"

"Ah, bir yolunu buluruz," dedi annesi, önlüğünü düzeltirken ellerine bakarak. "Bir süredir meyveleri biriktiriyordum zaten."

Alice, annesinin o geceki sözlerinin kendisini ne kadar incittiğini hiç anlayacak mıydı, merak etti. Annesi, Alice'in sormadığı bir soruyu cevaplamıştı. Annesinin onu özleyeceğini, gidecek olmasına üzüleceğini söylemesini istemişti. Alice ferenüzümlerini sormamıştı.

Annesinin ona ne kadar az ihtiyacı olduğunu o zaman anladı.

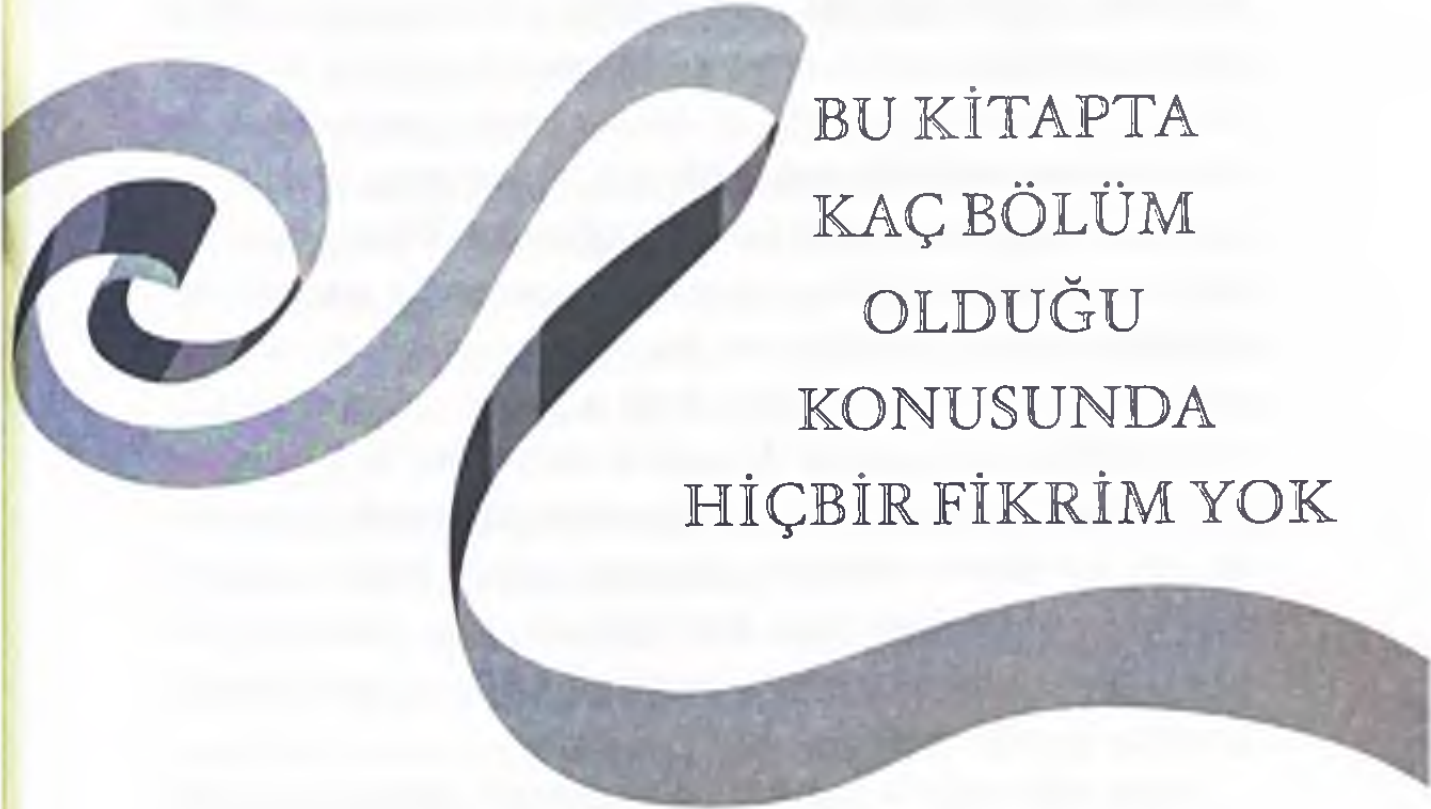
Kendisine ait bir odasının olmadığı, birkaç eşyasını bile zeminin altına gizlemek zorunda kaldığı bu eve ait değildi. Annesi ilaç olarak kullandığı meyvelere sahip olduğu sürece kimsenin onu özlemeyeceğini artık biliyordu ve bu da kendini çok yalnız hissettiriyordu. Babası onu bırakmıştı bile ve şimdi annesi de,

kendine özgü şekilde, aynısını yapmıştı. Alice tek başınaydı ve o anda, ne olursa olsun, ne yaparsa yapsın, Teslimiyet'ten vazgeçtiği takdirde kararından sonsuza dek pişmanlık duyacağını anladı. Kendi adına bir yol izlemediği için kendini asla bağışlamayacaktı.

Dolayısıyla karar verilmişti. Ertesi gün dans edecekti.

(Oliver Newbanks de bir kirpinin üzerine bassındı. Alice babasını tek başına bulacaktı.)

BU KİTAPTA
KAÇ BÖLÜM
OLDUĞU
KONUSUNDA
HİÇBİR FİKRİM YOK

Sabah, Alice'in bir fısıltının geleceğini hayal ettiği şekilde geldi: Gri ve altın sarısı ışık huzmeleri halinde, sessizce, sessizce. Gökyüzü büyük bir dikkat ve özenle parlatılmıştı ve Alice tamamen aydınlanmasını izlemek için arkasına yaslandı.

Çok yüksek bir tepenin üzerinde oturuyor, bütün Ferenorman hemen aşağıda hâlâ uyuyordu. Uyuyan evler sessizce nefeslerini veriyor, bacalarından dumanlar nazıkçe süzülüyor, karanlık pencereler şafağın altın sarısı ışığıyla parıltıyordu. Çiy toprağa dokunuyor, toprak da karşılık veriyordu: Yeni ıslanmış ve hafif nemli çimler gökyüzüne uzanırken titreyerek uyanıyordu. Arılar tembelce dolaşıyor, ekmekler pişiyor, kuşlar ağaçlarda ötüşüyordu. Her şey sıcak kadifemsi çay, yeni yıkanmış yüz ve çok ama çok tatlı bir şey gibi kokuyordu. Alice esintide kendine sarılarak gülümsedi.

Hava bazı yerlerde soğuktu fakat güneşin değdiği yerlerde sıcaktı, dolayısıyla güneş ışığının üzerine vurması için yerini değiştirdi. Bacaklarının pozisyonunu değiştirirken etekleri parıltıydı ve midesinde hafif bir kıpırdanma hissedince, Alice yakındaki bir karahindibayı koparıp ağzına attı.

Zamanı gelmişti işte.

Bugün köyde on iki yaşını dolduran herkesle rekabet edecekti. Seksen altı çocuk, Kasaba Yaşlıları'nın karşısında duracak ve en büyük yeteneklerini teslim edeceklerdi. Buna karşılık, takdir edilmeyi ve kendilerine tarihi değiştirecek bir görev verilmesini umuyorlardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, sadece bir görev almak bile

başlı başına büyük bir başarıydı. Ferenorman doğrudan reddedilen, bir görev alamayacak kadar beceriksiz sayılan çocuklar hakkında asla konuşmazdı. Onun yerine, sohbetler daima en büyük görev ve hangi çocuğun onu alacağıyla ilgili olurdu. Bu önemli gün, sihir adına yapılan kocaman bir kutlamaydı ve bir *hiçten* fazlası olmayı umutsuzca isteyen Alice için Teslimiyet her şey demekti.

Kurtuluş anlamına geliyordu.

Ayağa kalktı ve eteklerindeki kırıksıklıkları düzeltti. Bu kıyafetle ve ona harcadığı emekle çok gurur duyuyordu. Aslında giysi giymekten mutlu olduğu tek zaman buydu.

Gerçi etrafta onları görecektir kimse yoktu.

Annesi ve üçüzler hâlâ derin uykudayken evden sessizce süzülüp çıkmıştı. Ne bir selam ne de bir veda; sadece kendisi için yeni bir âna adım atan Alice vardı. Bu sakın sabah, böyle geçireceği son sabah olabilirdi ve bunu tamamen tek başına yaşamak istiyordu.

Doğum günüüm kutlu olsun, diye düşündü. Alice artık resmî olarak on iki yaşını doldurmuştu.

Eteklerini eliyle tutarak, el ve ayak bileklerindeki bilezikler kendilerine göre mutlu bir melodi tuttururken, kasaba meydanına doğru uzanan bir patikayı takip etti. Bu en sevdiği yollardan biriydi.

İki tarafında yeşillikler nöbetçi gibi yükseliyordu.

Kereviz ağaçları, elma çalıları ve limon salkımları kendisi kadar yüksekti ve Alice'in tanıdığı bir ritimle dans ediyordu. Çıplak ayaklarının altındaki toprak yumuşak ve nazikti. Doğru zamanın geldiğini hissedince durdu ve parmaklarını toprağa gömerek yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı. Alice buradan bütün meydanı görebiliyordu ve görüntüsü her zaman olduğu gibi onu durdurdu.

Ferenorman'da çok sayıda yüksek ağaç fakat sadece birkaç yüksek yer vardı ve meydan, kasabanın en yüksek yeri idi. Ağaçlar (Mürekkep ağaçları, Gece ağaçları, Batış ağaçları, Tırmanış

ağaçları; Üzüm ağaçları, Yemiş ağaçları, Kırmızı ağaçlar ve Vahşi ağaçlar) rengârenk (mısır rengi, ahududu lekesi ve hatta lacivert) ve çok çeşitli olmasına rağmen (bazılarının dallarında pembe taşlar yetişiyor, bazılarında geceleri portakal damlıyordu) meydan, ağaçlardan farklı bir yükseklik, renk ve çeşitlilik içindeydi.

Kasabadaki binalar (anlaşılır şekilde) sihirle birleştirilmiş, bir resim fırçasının darbeleri onları hayata getirmiş gibi görünüyordu. Titiz bir ressam tarafından bir sürü renk bir araya getirilmişti. Renkler duvarlarda eriyip kapılardan aşağı süzülüyor, turuncu ve lavantalar, altın sarısına boyanmış bir binanın tepesinde keyifle oturan bir soğan gibi görünen çatının içinde karışıyordu; burası sağlık eviydi. Okul binasının kubbe biçimindeki çatısında yeşil ve sarı, safir ve gümüş rengiyle karışıyor ve bir renk yığını oluşturuyordu. Alevli mavi ve pembemsi beyaz darbeler, baş aşağı bir dondurma külâhı gibi birbirine yapıştırılmıştı; burası da nane renkli adliye sarayının çatısıydı.

Ferenorman bu ışıpta çok lezzetli görünüyordu.

Alice gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Ona bu kasabayı sevmeyi babası öğretmişti ve halkını gururlandırmayı istemekten kendini alamıyordu.

Gökyüzü bu sabah çok güzeldi ve büyük âna hazırdı. Tören sona erer ermez bulutlar hızla dağılacak, gökyüzünden kasabayı kutlayacaktı. Yağmur yenilenme anlamına geliyordu ve Ferenor-man halkı bunu mutlulukla karşılıyordu. Ruhları bundan yaratılmıştı.

Dünyaları böyle nefes kesici ölçüde güzel bir şekilde inşa edildiğinde, böylesine rengârenk ve çeşitlilik yansıtan bir şekle bürününce gökyüzü yüz yıl ağlamıştı. Büyük mutluluk ve keder gözyaşları dünyayı sele boğmuş, toprağı parçalamış, bugün hâlâ var olan nehirleri, gölleri ve okyanusları yaratmıştı. Güzellik büyük bir mutluluk getirmişti ancak hüznün de oradaydı; hüznün nedeni, bu görkeme tanıklık edecek kimsenin olmamasıydı. Hikâyeye göre, Ferenor-man halkı dünyayı sulayan ve onları var eden gözyaşlarından yaratılmıştı.

Teslimiyet onların teşekkür biçimiydi.

On iki yaşında kendilerini ve yeteneklerini teslim ediyor, buna karşılık bir görev alıyorlardı; amaç daima ihtiyacı olan birine veya bir yere yardım etmektir. Aldıklarını dünyaya geri veriyorlardı ve bu süreçte de büyüyüp gelişıyorlardı.

Hayatları işte o zaman gerçekten başlıyordu.

Bundan daha önce söz etmek istememiştim ama Oliver Newbanks on dört dakikadan uzun bir süre boyunca Alice'imizin sol tarafında durmuş, ancak ondan sonra ne çıkararak örgüsünü çekmişti. Alice'in onu çok ama çok sert bir şekilde imdikleyerek karşılık verdiğini de belirtmek zorundayım.

Oliver bir çığlık atarak sendelerken neredeyse dengesini kaybediyordu. Hasarı kontrol etmek için gömleğini çekiştirdi ve Alice'e konuyla ilgili duygularını birkaç olgun kelimeyle ifade etti. Alice onun çıplak göğsünü görmemek ve hâlâ geveleyen sesini duymamak için kasıtlı bir şekilde arkasını döndü.

"Susar mısın?" dedi sonunda. "Son derece mkemmел bir nı mahvediyorsun." Alice gökyüzünde yavaşça yükselen güneşi işaret etti.

"Alice," dedi Oliver, sabırsıza, "bana bir cevap vermek gerek. Bu sabah Teslimiyet'ten önce cevap vereceğini söylemiştin ve neredeyse başlamak üzere."

Alice onunla göz göze gelmekten kaçınarak kısık gözlerle uzaklara baktı. Neden umursadığından emin değildi fakat bir anlığına minnacık bir parçası onu hayal kırıklığına uğrattığı için neredeyse üzüldü. Bu duygusunu bir kenara attı.

"Korkarım sana yardım edemem," dedi sessizce. "Bugün fazla önemli, Oliver. Babamın kararımı anlayacağından eminim."

Oliver gerçekten şaşırmış gibi ydi. O kadar ki, büyümüş gözleri, kalkık kaşları ve açılmış ağzı tek bir ses bile çıkarmadan paylaştıkları şaşkınlığı ifade etti. "*Ciddi olamazsın,*" diye fısıldadı. "Alice, lütfen... gerçekten ciddi olamazsın..."

“Korkarım gayet ciddiylim.”

“Fakat baban...”

“Onun için endişelenmene gerek yok, onu kendim bulacağım.”

“Ama nerede olduğunu zaten biliyorum!” diye neredeyse bağırdı Oliver. “İstersem ona şu anda bile ulaşabilirim!”

Alice ona öfkeli bir bakış attı. “O zaman neden yapmıyorsun?”

Oliver ağzı açık bakakaldı.

“Sen iğrenç birisin,” dedi Alice. “Babamı bir şeker parçasıymış gibi gözümün önüne sallıyorsun. Karşılığında hiçbir şey beklemeden onu ailesine geri getirmek senin için yeterli değil...”

“Hey, bak...”

“Anlaşma manlaşma yok, Oliver.” Alice onun sözünü kesti. “Birazcık kalbin olsa, bana babamın yerini hemen söylerdin. Aksi takdirde, ilgilenmem gereken bir hayatım var.”

“Sen inanılmazsın!” diye kekeledi Oliver.

“İyi günler, Oliver Newbanks. Görevinde sana iyi şanslar.”

Alice bunu söyledikten sonra tepeden köy meydanına doğru koştu.

Oliver Newbanks de hemen arkasındaydı.

Alice'in midesi aniden dal parçalarıyla dolmuş gibiydi; ayak parmaklarının her gergin vuruşu, onlardan birini ikiye bölüyordu. Sabah serindi ve kaygandı ve aniden sırtından aşağıya bir ürperti geçmesine sebep oldu. Kimseyle neredeyse hiç konuşmadan yaşlılarıyla sırada duruyordu. Bazıları sade giysiler, bazıları gösterişli kostümler giymişti. Kimi gergin, kimi kibirli görünüyordu. Bunların ne anlama geldiğini bilmek mümkün değildi. On iki yaşındaki çocuklar çoktan isimlerini yazdırmıştı ve her birine bir numara verilmişti; şimdi geri kalan tek şey beklemektir ve bu da neredeyse imkânsızdı. Alice aniden kızlar tuvaletini kullanma ihtiyacı hissetti ve denemesine rağmen etrafındaki sesleri bastırmayı başaramadı.

Ferenorman halkı en iyi Ferenorman kıyafetlerini giymişti. Örümcek ipeğinden yapılmış tuvaletler, kavak ağacından oyulmuş şapkalar, birbirine çarpan sesler ve renkler ve nedensiz yere yükselen tezahüratlar. Seyirciler meraklı, hevesli ve heyecanlı tavırlarla yerlerini almaya başlarken havada bahar kokusu vardı.

Sahne her yıl güzel görünürdü fakat bu yıl özellikle muhteşem görünüyordu. Bugün bir okyanus görüntüsü verilmişti; erik mavisini sular yarışmacıların ayaklarına ulaşıyor ve yere yayılıyordu. Hemen altında, devrilen ağaç kütüklerinin kol ve bacaklarından yapılmış masalar ve sandalyelerle dolu yemyeşil bir alan vardı. Sarmaşıklar her sandalyenin sırtlığına sarınmış, masalara cam elma, ballı baston, çikolata kaplı ızgara dolu altın sepetlerle, ateş şarabı ve şekerli buz dolu sürahiler konmuştu. Orkestranın üyeleri müzik aletlerini hazırlıyordu; gök gürleyerek takdirini

ifade ediyordu; çiçekler havada asılı duran yüzlerce cam küre içinde açıyordu; güneş gökyüzünü ateşe veriyor, arka fonu turuncu, bal mavisi ve kızıl renklerle dolduruyordu.

Her şey gerçekten nefes kesiciydi.

Oldukça.

Süsleme işi her kime verildiyse, havanın şekerini biraz fazla kaçırmıştı ve Alice hapşırmamak için kendini zor tutuyordu. Bu dürtüsünü bastırmaya çalışarak onun yerine öksürdüğünde, hemen solunda duran kız irkildi. Alice topuklarının üzerinde ileri geri sallanarak ellerini birleştirdi ve kız ona bir bakış atarken Alice hafifçe gülümsedi. Kız da gülümsedi ama pişman olmuş gibi göründü. Alice bakışlarını ayaklarına indirdi.

Seksen altı kişi arasında Alice sırada dördüncüydü. Ve mide-sindikilerin ağzına gelmediğini söylese yalan söylemiş olurdu.

Alice annesini ve üçüzleri yerlerini ararken gördü ve içinin ısınmasını, sinirlerinin yatışmasını engelleyemedi. Gelmelerini gerçekten ummuştı fakat emin olamamıştı. Annesinden asla emin olamazdı çünkü annesi son birkaç yıldır bir hayli değişken bir ruh hali sergilemişti. Ancak tuhaf ve genellikle huzursuz eden ilişkilerine rağmen, Alice onu gururlandırmayı istemekten kendini alamıyordu.

Bugün onu gerçekten gururlandırmayı umuyordu.

Neredeyse annesine olan öfkesini unutacaktı ki onun Newbanks ailesinin yanında bir yere yerleştiğini gördü. Oliver onunla göz göze gelerek öfkeyle baktı (Alice de aynı tavırla karşılık verdi), annesi güldü, diğerleriyle tokalaştı ve kendisine o kadar zalim davranan çocuğun ailesiyle meyve bile paylaştı. Annesi onun duygularına hiç önem vermiyormuş gibi görünüyordu.

Alice şimdi bunu düşünmek istemiyordu ama gerçek doğruca yüzüne bakıyordu ve artık inkâr edemezdi: Annesi asla onun tarafında değildi.

Alice başını eğerek derin bir nefes alırken ne olursa olsun yolunda ilerlemeye devam etmekte kararlıydı. Bir gün babasıyla birlikte eve geri dönecekti ve annesi onu nihayet takdir edecekti.

Tam o sırada borazanlar gürledi ve gökyüzü ani bir renk patlamasıyla doldu.

Bu resmî duyuruydu. Hayatının geri kalanı başlıyordu.

Bay Lottingale sahneye çıktı.

Kalabalık sessizleşti ve bir kenarda duran seksen altı çocuğun tamamı o kadar gergindi ki Alice neredeyse kalplerinin birlikte gergince attığını duyabiliyordu.

Bay Lottingale, Kasaba Yaşlıları'ndan biriydi ve bir konuşma yapmaya gelmişti. Elbette ki asıl olay başlamadan önce bir konuşma yapılacağı barizdi fakat Alice bu adamı asla ciddiye alamıyordu. Adam ona biraz şamfistliğini hatırlatıyordu. Yuvarlak hatlı, bej tenli, başının tepesi yarık, kısa boyunlu bir adamdı ve kahverengi-yeşil saçları esintiyle sallanıyordu. Alice, Bay Lottingale'in sadece görüntüsüne odaklanmasının haksızlık olduğunu biliyordu çünkü nazik biri olduğu belliydi fakat ona baktığı her seferinde, onu üst dudağından bir tırtıl yalarken gördüğü zamanı hatırlamaktan kendini alamıyordu.

"Ferenorman dostları," dedi, gür bir sesle. Tırtıl dudaklarından tırtıl sesi yayılıyordu. "Baharın bu ilk gününde hepinizi kutluyorum."

Kalabalık çığlıklar attı, şarap kadehlerini kaldırdı ve ayaklarını yere vurdu.

"Bugün çok özel bir gün," diye devam etti Lottingale.

Ve sonra da susmak bilmedi.

Sonraki on dakikayı, bu Teslimiyet gününün muhteşemliğini anlatarak geçirdi ve kusura bakmayın ama şimdi hepsini hatırlamakla uğraşamayacağım (bana sorarsanız dokuz dakikası fazlalıktı) fakat kalabalığı heyecanlandıran, Alice'in eteklerini kabartan, içleri ısıtan bir konuşma olduğunu söylemem yeterli

olur sanırım. Ayrıca, umarım aldırmazsınız ama asıl olayların olduğu kısma atlamayı tercih ederim.

Hepsi gösterilerini yapacaktı. Seksen altı kişinin tamamı.

Ancak on iki yaşındakilerin hepsi yeteneklerini teslim ettikten sonra ailelerinin yanına oturmalarına izin verilecekti. Yaşlılar değerlendirme yapmak için ara verirken, çocuklar bir şeyler yemeye çalışacaktı. Kararlar verildikten sonra tabaklarında, içlerine görevleri dikkatle yerleştirilmiş birer zarf belirecekti.

Grup içinde sadece bir görev bütün Ferenorman'a açıklanacaktı; sadece bir çocuk kutlanacaktı.

Sadece en iyisi.

Valentina Milly'nin sahneye gelişini izlerken Alice bu gerçeği zihnine kazıdı. İlk sahneye çıkan oydu ve Alice bu yüzden ona hayranlık duyuyordu. Valentina meydanın ortasında derin, sakin bir saygınlıkla durdu ve biraz önce çalılarının arasında ağladığını kesinlikle belli etmedi.

Ve şarkısını söyledi.

Birçoğunu kolayca etkileyen, kuştüyü zambağı gibi bir sesi vardı. Valentina, Alice'in daha önce hiç duymadığı bir şarkı söyledi ve sözleri insanların vücutlarını sararken ağaç gövdelerini ürpertti ve kuşları Alice'in daha önce hiç tanık olmadığı bir şekilde susturdu. Şarkı o kadar güzeldi ki sonuna geldiğinde Alice gözyaşlarına hâkim olabilmek için gözlerini kırptırıyor, içinde tuhaf ve ürkütücü bir şeyin canlandığını hissediyordu.

Alice, Valentina Milly'nin sıradan bir sesi olmadığını o an farkına vardı ve onu çok kıskanmasına rağmen, ellerinin rakibini alkışlamasına engel olamadı.

Sonra Haider Zanotti geldi; bu, Alice'in hayatında gördüğü en mavi saçlara sahip çocuktur. Elektrik mavisi gür saçları o kadar güzeldi ki Alice'in içinden ellerini o saçlara daldırmak geldi. Haider meydanın tam ortasına geldi, eğildi ve sıçradı. Yukarı. Yüksekçe. Doğruca gökyüzüne. Elleri Alice'in göremediği bir şeyi

yakaladı ve görünmez bir merdivene tutunmuş gibi havada asılı kaldı. Kendini yukarı çekerek en yüksek ağaçlardan daha yukarı tırmandı ve uzakta, hiçbir şeye tutunmayan bir nokta gibi yükselmeye devam etti.

Kalabalık nefesini tutarken bazıları ayağa kalktı ve ellerini güneşe karşı gözlerine siper ederek onu daha iyi görmeye çalıştı.

Sonra Haider atladı.

Hızla zemine doğru düşmeye başladı ve birkaç kişi çığlık attı fakat Haider hazırlıklıydı. Aşağı inerken kollarını iki yana açtı ve tam yere inerken havaya, havanın o imkânsız parçasına tutundu. Tek dizinin üzerine inmeden önce orada bir anlığına asılı kaldı.

Nihayet ayağa kalktığında Ferenorman halkı da ayaklanmıştı. O kadar heyecanlanmış ve etkilenmişlerdi ki Bay Lottingale programın devam edebilmesi için onlardan sakinleşmelerini istemek zorunda kaldı.

Haider kendiyle gurur duyduğu belli bir tavırla sıradaki yerine geri döndü. Alice onun için mutlu olması gerektiğini biliyordu ama midesinde bir şeylerin düğümlendiğini hissederek dudağını ısırды ve aniden hissettiği ürpertiyle kendine sarıldı.

Sıradaki kişi Olympia Choo'ydu.

Olympia iriyarı, uzun boylu, gürbüz bir kızdı ve saçları o kadar sert bir şekilde başının arkasında toplanmıştı ki on iki yaşından çok daha büyük görünüyordu. Son derece ciddi bir tavırla sahneye çıktı. Kalabalığa baktığında neredeyse bakışlarına karşılık vermeye korkmuşlar gibiydi.

Olympia ellerini çırpı.

Ve her şey kırıldı.

Masalar, sandalyeler, bardaklar, sürahiler, tabaklar ve hatta zavallı bir adamın pantolonu patladı. Her şey paldır küldür yere yuvarlanırken Ferenorman halkı da yerlere devrildi. Ancak tam bağırıp çağırmaya başlayacaklardı ki Olympia bir ısıklık çaldı ve her şey eski haline döndü. Masalar onarılmış, sandalyeler düzeltilmiş, bardaklar tekrar birleşmişti ve patlayan pantolon aniden yepyeni oluvermişti.

Alice kendine baktı; eteklerindeki bollaşmış bir dikiş bile düzelmişti. Dizindeki leke silinmişti. Örgüsü bile aniden son derece mükemmel olmuştu.

Alice etkilenmekten kendini alamadı.

Olympia tam tekrar ellerini çırpacakken kalabalık hep bir ağızdan *HAYIR!* dedi ve herkes korkuyla sindi. Bay Lottingale koşup müdahale ederek Olympia'yı sahneden indirdi.

Şimdi sıra Alice'teydi.

Ah, Alice dehşet içindeydi.

Ondan önce sadece üç kişi gösteri yapmıştı ve Alice şimdiden büyük bir hata yaptığıının farkındaydı. Onu bugüne hazırlayan tek bir kişi bile olmamıştı; annesi hiç umursamamıştı ve öğretmenleri de yoktu zaten. Alice bu yeteneği kendisine gitmeden önce babasının verdiğini düşündü; içine dans etmeye dair yoğun bir ihtiyaç yerleştirmişti. Alice yeteneğinin bu olduğunu sanıyordu. Teslim edeceği yetenek buydu.

Alice bunun gerçek bir yetenek gösterisi olduğunu ancak şimdi anlıyordu ve o... eh, yeteneksizdi. Ruhları uyandıracak şekilde şarkı söyleyemiyor, havaya tırmanamıyor, bütün yanlışları düzeltemiyordu. Sadece dans edebiliyordu ve o an, bunun yeterli olmayacağını fark etmişti.

İçinden ağlamak geliyordu. Ama hayır, bu işe yaramazdı.

Bay Lottingale onun adını söyledi ve artık vazgeçmek için çok geçti. Oliver'a bir hata yaptığını, bu aşağılanma ânı yerine babasını seçmesi gerektiğini söylemek için artık iş işten geçmişti.

Aniden pişmanlık duydu.

Tek başına sahnede duruyor, kendisini izleyen on bin yüze bakıyordu ve annesinin gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu.

Bu yüzden gözlerini kapadı.

Müzik her zaman olduğu gibi ona ulaştı ve Alice kendini müziğe bıraktı. Ritmi iliklerinde hissediyordu ve daha önce yüz kez yaptığı gibi hareket ediyordu.

Nefes alır gibi dans ediyordu: içgüdüsel bir şekilde.

Bu doğasında olan bir refleks, vücudunun hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu bir şeydi. Kolları ve bacakları kuralları

biliyor, nasıl kıvrılıp eğileceğini, ne zaman inip kalkacağını hissediyordu. Kalçasını sallayarak dönüp duruyor, sadece kendisinin duyabildiği bir melodiyle dans ediyordu. Hareketleri giderek hızlanırken aynı zamanda daha zarif oluyordu. Ayakları toprağa vuruyor, zemini etrafında kükreyen bir davula dönüş-türüyordu. Alice'in kolları şimdi tepesindeydi, bilezikleri tıngır-dıyordu ve başını arkaya atarak yüzünü göğe kaldırmıştı. Daha hızlı, daha hızlı, dirsekler çözülüyor, dizler kırılıyor, bilezikler boynundan aşağı müzik yağıdırıyordu. Daha önce hiç olmadığı şekilde, yumuşak ve yavaş, sert ve hızlı hareket ediyor, topuk-ları birbirine vuruyor, ayak bilekleri dönüyor, parmakları hava-da süzülüyordu. Eteklerinin renkleri birbirine karışıyor, bütün vücudu elementleri tanıma ihtiyacıyla kıvranıyordu ve nihayet dansı bittiğinde kendini yere bıraktı.

Başını eğdi.

Ellerini kucağında birleştirdi.

Etekleri etrafına yayıldı.

Alice düşmüş bir çiçektir ve güzel görüldüğünü umuyordu.

Yavaşça başını kaldırdı.

Kalabalıktakiler sadece kibarca bir ilgiyle izliyor, hâlâ bitir-mesini bekliyorlardı. Hâlâ yeteneğini sergilemesini istiyorlardı. Alice ayağa kalktı ve yanaklarının alev aldığını hissetti.

"Bitirdin mi, hayatım?" Bu, Bay Lottingale'den gelmişti.

Alice başıyla onayladı.

"Ah," dedi Bay Lottingale, açık kalan ağzını hemen bir gü-lümsemeye dönüştürerek. "Elbette. Lütfen sıradaki yerine dön, Bayan Queensmeadow."

Tereddütlü alkışlar yükselirken insanlar nasıl tepki vermeleri gerektiğine karar verebilmek için birbirlerine bakıyorlardı. Ali-ce boğazındaki yumruyla zorlukla yutkundu ve sıradaki yerine döndü; bakışlarını ayaklarına dikmişti ve nefes almaya bile kor-kuyordu.

Ondan sonra seksen iki çocuk daha gösterisini yaptı ve Alice hiçbirini hatırlamayacaktı. O gün çok büyük yetenekler sergilenmişti ve görünüŖe bakılırsa kendisinininki sadece kalabalığın karŖısında gözyaŖlarına boğulmama gücünden ibaretti.

Alice, annesinin yanına oturmaya cesaret edemedi.

Kutlamalar bittikten sonra çok yüksek bir ağacın sessiz bir dalına tırmandı ve sakın kalabilmek için umutsuzca çabaladı. Kesik kesik nefes alıp veriyordu ve bu yüzden kendini suçluyor, neden gülünç olduğu konusunda mantıklı nedenler bulmaya çalışıyordu. Elbette ki kendine fazla sert davranıyordu. Yaşıtlarının yanında ezilmişti ki bu normaldi. Ayrıca, böylesine büyük yeteneklerle karşılaşmayı beklemediği için hazırlıksız yakalanmıştı. Ayrıca herkes kendisi gibi özgüven sorunu yaşamış olmalıydı. En önemlisi, diğer gösterilerle ilgilenmemişti; kendisinden daha kötü çıkan birileri olduğundan emindi.

Bu bir süre devam etti.

Alice dizlerini göğsüne çekti ve onlara sımsıkı sarıldı. Ağlamamakta kararlıydı. Gerek yoktu. Belki de (muhtemelen) (hayır, kesinlikle) en iyi görevi alamayacaktı ve bu sorun değildi! Belki umutları o kadar yüksek olmasaydı, bu kadar büyük hayal kırıklığına da uğramazdı fakat bundan ders alacaktı ve hangi görevi alırsa alsın yerine getirecekti. Minnet duyacaktı. Belki çok imrendirici bir görev olmayacaktı, belki Ferenorman'dan ayrılmasını bile gerektirmezdi ama yine de bir görev olacaktı ve nihayet bir amacı olacağı için mutluluk duyacaktı. Yeni bir şeyin başlangıcı olacaktı.

Her şey yoluna girecekti.

Sonunda sinirlerini yeterince sakinleştirdi ve ağaçtan inebildi. Orada, yarı yarıya ağacın gövdesine yaslanmış halde kalakal-

dı ve kendine her şeyin yoluna gireceğini tekrar tekrar söyledi. Elinden geleni yapmıştı ve kendisinden daha fazlasını bekleyemezdi.

Elinden geleni yapmıştı.

Sonunda Yaşlılar geri döndü. Hepsi gülümsüyordu (bu iyiye işaretti!) ve Alice umutlandı. Hissettiği rahatlıkla omuzları sarktı ve ağacın arkasından bir bakış atmayı başardı.

Kasaba Yaşlıları'ndan (on kişiydiler) ilk konuşan Bay Lottin-gale oldu ve her biri cesaret verici bir şeyler söylemek için sırayla konuştu. O kadar içten konuşuyorlardı ki Alice bir an verdiği tepkinin saçma olduğunu düşündü. Hepsi kalabalığa büyük bir gururla bakıyordu; Alice kesinlikle sandığından daha iyi iş çıkarmış olmalıydı.

Artık gizlenmeye gerek duymayarak biraz daha ilerledi. Ancak tam annesinin masasına yaklaşmayı düşünürken atmosfer değişti. Bir borazan gürledi, havada parıltılar belirdi ve yaşlılarının önlerindeki kahvaltılık tabaklarında kalın, parlak, erik rengi zarflar görüldü. Heyecan neredeyse elle tutulur haldeydi. Her zarfın içinde belli renkte bir kart olduğunu ve her rengin farklı bir puanı temsil ettiğini herkes biliyordu. Toplam beş kategori vardı ve Alice saymayı öğrendiğinden beri ne anlama geldiklerini ezberlemişti.

5 Puan || Yeşil = *Muhteşem Performans*

4 Puan || Mavi = *Çok İyi Performans*

3 Puan || Kırmızı = *Kesinlikle Yeterli*

2 Puan || Sarı = *İdare Eder*

1 Puan || Beyaz = *Pek Yazık*

Çocuklar zarflarını yırtarak açmaya başlamışlardı; bazıları büyük bir güvenle, diğerleri korkarak. Bu arada Alice annesinin masasına herhangi bir şey gelip gelmediğini görmeye çalışıyordu.

Gerçekten de gelmişti.

Alice'in kalbi deli gibi atıyordu.

Bulunduğu yerden annesinin yüz ifadesini seçemiyordu ama zarfı elinde tutarken ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir hali olduğunun farkındaydı ve bir kez meydana bakınmasına rağmen, annesi Alice'i oralarda görememekten rahatsız olmuşa da benzemiyordu. Annesi sık sık Alice'in neyi neden yaptığını anlama zahmetine girmek istemediğini söylerdi ve şimdi Alice herhangi bir zahmete girmemenin birini sevmek için fazlasıyla tembelce bir yol olduğunu görebiliyordu.

Oliver'ın sırtı dönük olduğu için Alice onun yüzünü göremiyordu fakat annesi ona gülümsüyordu, dolayısıyla konuşuyor olmalıydılar. Muhtemelen ikna yeteneğini Alice'in hayatını mahvetmek için kullanıyordu. Gerçekten de birkaç saniye sonra Alice'in annesi zarfı ona verdi. Öylece. Alice'in bütün hayatı tek bir kâğıt parçasına sığdırılmıştı ve annesi o kâğıdı Alice'in suratını tekmelemek istediği bir çocuğa vermişti.

Alice neredeyse oraya gidecek ve tam da bunu yapacaktı.

Ancak gerçek şuydu ki hâlâ korkuyordu. Hâlâ bir Ferenorman topluluğunun içine girmek ve onlardan biri gibi hissedebilmek istiyordu. Neredeyse tamamen renksiz, kar rengi bir ten, şeker rengi saçlar, süt rengi kirpiklerle doğmuş olmak zaten yeterince kötüydü. Hiç itiraf etmek istememişti ama gerçek, gerçektir işte: Ferenorman standartlarına göre gerçekten de *en çirkin* kişiydi. Dünyası renkler üzerine kuruluydu ve onun hiç rengi yoktu.

Ancak görev, renkleri umursamıyordu. Sihir yeteneğinden başka hiçbir şeyi önemsemiyordu ve yetenek, Alice'in sahip olduğunu sandığı bir şeydi; Ferenorman kalpleri öyle yeteneklerle doğardı. Kendisi, Alice Alexis Queensmeadow da bir Ferenorman kalbiyle doğmuştu ve yeteneği bir görev gerektiriyordu.

O olmadan bu kalabalığa karışamazdı.

Oliver kendisine doğru yürürken Alice ona bakmak istemedi. Onun kibriyle uğraşamazdı ve yeteneğinin ne kadar berbat

olduğunu onun ağzından duymayı istemediğinden de kesinlikle emindi. Oliver'ın teslim ettiği yeteneğin ne olduğunu bilmiyordu ama aptalca bir şey olduğundan emindi.

Oliver boğazını temizledi. Alice onun sırtına çaprazlama bir şekilde çok eski bir çanta takmış olduğunu gördü. Bir yere gidiyor olmalıydı ve Alice nihayet kendisini rahat bırakmasını umuyordu.

"Selam Oliver," dedi, ters bir tavırla. Oliver'ın uzattığı elinden zarfı çekip aldı.

"Alice." Oliver başıyla selam verdi.

"Artık gidebilirsin," dedi Alice, ona kısık gözlerle bakarak.

Oliver kollarını göğsünde kavuşturarak bir ağaca yaslandı. "Açsana," dedi.

"Senin önünde açmak istemiyorum," dedi Alice, burnunu çekerek.

Oliver gözlerini devirdi. "Saçmalama. En iyi görevi almaya-
cak olman senin..."

"Almayacağımı nereden biliyorsun?" diye çıkıştı Alice, bir anda öfkeye kapılarak. "Hâlâ alamayacağımı gösteren bir şey..."

"Çünkü Kate Zuhair aldı bile," dedi Oliver, iç çekerek. "Gerçekten, Alice, sakinleşmen gerek. Kimse seni yargılamıyor."

"Ah," dedi Alice, gözlerini kırıştırtarak. Bu küçük bir teselliydi fakat Alice en azından kendisini geçen kişinin Danyal Rubin olmadığını öğrenince rahatlamıştı. Yine de gururu sakinleşmesine izin vermiyordu. Özellikle de Oliver'ın önünde.

"Ben üç almıştım."

Alice başını kaldırıp ona baktı. "Üç mü almıştın?"

Oliver başıyla onayladı. "Hâlâ yapmak zorunda kaldığım en zor şey. Hak ettiysen bile beş puan almak isteyeceğinden emin değilim."

Alice zorlukla yutkundu. Bunu kimseye itiraf etmezdi ama o gösterisinden sonra en azından 2 almayı umuyordu. 1 hariç her şey olabilirdi.

1 çok utanç verici olurdu.

“Haydi,” dedi Oliver, parmağını Alice’in elindeki zarfa hafifçe vurarak. “Zarfı açar açmaz her şey yağmuruşığı kadar güzel olacak.”

“Pekâlâ,” diye fısıldadı Alice, Oliver’ın neden kendisine bu kadar iyi davrandığını merak ederek. Muhtemelen hâlâ Alice’in ona yardım etmek için görevinden vazgeçeceğini umuyor olmalıydı.

Ki bu asla olmayacaktı.

Zarfin mührünü kırarken elleri titriyordu ve işte, yazgının cilvesiyle tam orada, Oliver Newbanks’in, onu bütün Ferenorman’ın en çirkin kızı ilan eden çocuğun önünde, düşünebileceği en kötü gerçeklikle yüzleşti.

Zarfının içinden daha önce hiç görmediği bir kart çıkmıştı. Sarı veya en azından beyaz bile değildi. Siyahtı. Kalın, ağır bir kâğıttan kesilmiş düz bir dikdörtgen.

Oliver şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Alice kartı çevirdi.

0 PUAN

Bulutlar canlanmak için tam o ânı seçti. Gökyüzü yarılıp açıldı ve neredeyse can yakacak kadar yoğun ve hızlı bir yağmur başladı. Güya mutluluk gözyaşları olması gereken bir duş hepsini ıslatıyordu. Alice ıslandığını ve üşüdüğünü ve tüm kemiklerinin kırıldığını hissetti. En sonunda cesur olma gücünü kaybetti ve bir korkağa dönüştü.

Dönüp koşarak kaçmaya başladı.

Göğsü çatlayana, ciğerleri yanana, yerde yuvarlanıp eteklerini yırtana ve gözyaşlarını artık tutamayana kadar koştu.

Hangisinin daha çok ağladığından emin değildi: Kendisi mi, gökyüzü mü?

Oliver onu bulduğunda, Alice neredeyse

Ferenorman'ın kıyısında, Rezeneyumağı'nın sınırındaydı ve bir peni çalısının altına gizlenmişti. Hıçkırarak ağlarken peniler titredi ve gümüş paraların şingirtisi onun acısıyla alay etti. Burnunu çekerek gözyaşlarını bastırdıktan sonra yüzünü bulutlara döndü. Yağmur durmuş, güneş ortaya çıkmıştı ve her şeyin üzerinde yüzlerce gökkuşağı oluşmuş, dünyaya sanki başka bir evrenmiş gibi bir hava katmıştı. Alice bu güzelliği fazlasıyla zalimce buldu.

Görev almayan çocuklara ne olduğunu bilmiyordu. Asırlardır Teslimiyet'te başarısız olan sadece üç çocuk olmuştu ve Alice onların öylece toprağa geri döndüğünü sanıyordu. Artık Ferenorman'daki hayatına dönmesi mümkün görünmüyordu.

Belki de babasının adımlarını izler ve o da ortadan kaybolurdu.

"Git buradan, Oliver," dedi, kısık sesle. Ona karşı acımasız olmak istemiyordu çünkü son bir saattir bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı fakat aynı zamanda yalnız kalmak istiyordu.

Oliver yanına çömeldi. "Çık oradan, Alice. Eteklerinin altını görebiliyorum."

"Git buradan," diye tekrarladı Alice, ayak bileklerini kavuşturmaya kalkışmadan.

İkisi de bir süre konuşmadı.

"Bugün gerçekten muhteşemdin," dedi Oliver sonunda.

"Evet, çok."

"Ah, haydi ama Alice. Ben ciddiylim."

"Lütfen, beni rahat bırakırsan," dedi Alice, kaskatı bir halde, "yapmam gereken bir sürü şey var."

Oliver onun ayak bileklerini tutup o kadar sert çekti ki Alice neredeyse yakındaki dereye yuvarlanıyordu. Alice'in ona söyleyeceği bütün korkunç şeyler tam dilinin ucuna gelmişken Oliver onun sıkı sıkı tuttuğu zarfı elinden çekip aldı ve siyah kartı gökyüzüne doğru kaldırdı.

"Kilidini açman gerek, biliyorsun."

"Eğer görevin varsa kilidini açarsın," dedi Alice, Oliver'ın elinden kartını kurtarmak için atılırken. "Sıfırın açılacak bir tarafı yok."

"Nereden biliyorsun?" Oliver ona bir bakış attı.

"Buna kesinlikle inanıyorum."

"Ah, evet," dedi Oliver. "Birçok kesin inancın var senin."

Alice arkasını dönerek kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Oliver.

"Kartımı senden geri alacağım, çok teşekkür ederim," dedi Alice ve Oliver'ın kolunu tutarak kartını elinden aldı.

"Ya şimdi?" Oliver öylece durup ona baktı.

"Şimdi oldukça derin bir çukur kazıp içinde yaşayacağım."

Oliver gülerken yüzü aydınlandı ve bakışları yumuşadı. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

"Sana ne? İstersem bir çukurda yaşayabilirim."

"Alice, Yaşlılar'ın ne dediği umurumda bile değil. Ne yapabildiğini biliyorum. Teslimiyet için yanlış bir yetenek seçmiş olman..."

"Ben yanlış yeteneği seçmedim!"

"Kesinlikle seçtin," dedi Oliver, bir kaşını kaldırarak. "Ne yaptığını anlayamadım bile. Senin aslında..."

"Kapa çeneni, Oliver Newbanks!"

"Ne? Neden?"

"O bir yetenek değil," dedi Alice, kararlı bir tavırla.

"Yetenek değil mi!" dedi Oliver, afallayarak. "Senin yaptığını yapabilmek için neler verirdim, haberin var mı?"

"Herkes renkli doğuyor," dedi Alice, kelimelerini dikkatle seçerek. "Benimki sadece içimde gizli. Bu bir yetenek değil, biyoloji."

"Geri kalanlarımızın sahip olmadığı bir biyoloji," diye vurguladı Oliver.

"Ben dans ediyorum," dedi Alice. "Yaptığım şey bu. Yeteneğim bu. Hissediyorum, Oliver. Kalbimde hissediyorum. Yapmam gereken şey bu."

"Hiç katılmıyorum."

"Seni ilgilendiren bir konu değil."

"Eh, senin görüşünün de bir işe yaramadığını gördük..."

Alice onun bacağını tekmeledi.

"Lanet olsun, Alice!" diye haykırdı Oliver, bacağını tutarak. "Neyin var senin? Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Alice dudağını ısırarak bakışlarını kaçırdı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sana zalimlik etmeye çalışmıyorum. Sadece kalbim o kadar kırıldı ki onarılabileceğini sanmıyorum."

Oliver sakinleşti ve iç çekti. "Bu kadar abartmana gerek yok," dedi. "Ayrıca, macera arıyorsan, teklifim hâlâ geçerli. Yardımına hâlâ ihtiyacım var."

"Sana yardım etmek istemiyorum."

"Neden?" dedi Oliver, sabrı taşarak. "Neden etmiyorsun? Gerçekten o kadar kötü mü olur?"

"Muhtemelen evet."

"Ama ya baban?" dedi Oliver, umutsuzca. "Babanı bulmak da o kadar kötü olur mu?"

"Neden onu öylece eve getirmediğini hâlâ anlamıyorum," dedi Alice, yumruklarını sıkarak. "Nerede olduğunu biliyorsan..."

Oliver sinirli bir çığlık attı ve ellerini kaldırdı. "Anlamıyorsun!" dedi. "O kadar basit değil; onu öylece getiremem, sensiz olmaz!"

"Nedenmiş?" diye sordu Alice. "Belki önce onu geri getirirsen sana gerçekten yardım ederim! Bunu hiç düşündün mü?"

Belki de nezaket zalimlikten daha çok işe yarayabilir? Senin hiç aklına gel..."

"Alice, lütfen!"

Oliver onun kollarını tuttu ve o kadar güçlü bir bakış attı ki Alice konuşmaya devam edecek kadar kelime hatırlayamadı.

"Alice," diye tekrarladı Oliver. "Benim *görevim* babanı eve geri getirmek zaten."

Alice bütün vücudunun tepeden tırnağa ürpertiğini hissetti. Bir ürperti giysilerinin içine girerek kendini oracıkta ısıttı. Kalbi deli gibi atıyordu, yumruklarını sıkıp duruyordu ve gözlerini kapatarak çok derin bir nefes aldı.

Ah, aman Tanrım, diye düşündü.

Oliver Newbanks'in gerçeği söylediğini biliyordu.

Tam o sırada kelime olabilecek ama sadece ses olarak kalan bir ses çıkardı ve Oliver'dan geri çekilerek önce yanlamasına, sonra dönerek gitti ve etekleri etrafına yayarak yere düşüp bir renk yığını içinde kayboldu.

Alice nihayet başını kaldırıp Oliver'a baktı.

Oliver kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını iyice çatmıştı. Bakışlarını yakındaki bir ağacın soyulmakta olan kabuğuna dikmişti.

"Oliver," dedi Alice.

"Ne?" dedi Oliver, ağaca öfkeyle bakmaya devam ederek.

"Kızdın mı?" diye sordu Alice.

"Evet, bir hayli." Oliver kollarını daha sıkı kavuşturdu.

"Kızma."

Oliver homurdandı. "Tahammül edilmez birisin."

"Şey," dedi Alice, kendisi de kollarını kavuşturarak. "Sen de öylesin."

Sonunda Oliver ona döndü. "Söyleyeceğin tek şey bu mu? Seninle paylaştığım her şeyden sonra? Hâlâ beni..."

"Hayır," dedi Alice, ayağa fırlayarak. "Hayır, seni reddetmedim."

Oliver kollarını çözdü. Şimdi alt dudağı gibi gevşek bir şekilde iki yanında sarkıyorlardı. "Ne?"

"Dedim ki," dedi Alice, yüksek sesle, "seni reddetmedim."

"O halde *kabul* edi..."

"Kesinlikle hayır."

Oliver'ın ağzı açık kaldı fakat sonra sertçe kapadı ve gözlerini kıstı. "Sen hayatımda karşılaştığım en kafa karıştırıcı kızsın..."

Alice gülümsedi. "Eh, teşekkür ederim..."

"Sakın!" dedi Oliver, dehşete kapılarak. "Bunu iltifat olarak söylemedim!"

Alice'in gözleri parladı. Hassas bir durumdaydı ve Oliver az önce onun öfkesi için kendini uygun bir hedef haline getirmişti.

"Hoşlanılmayacak bütün şeyler arasında," dedi Alice, öfkeyle, "sanırım en çok senden hoşlanmıyorum!"

"Duygularımız karşılıklı," diye tersledi Oliver.

Birbirlerine öfkeyle bakarlarken göğüsleri hızla inip kalkarak bir süre öylece durdular. İkisi de zor bir kişisel savaş veriyordu ve ikisi de acılarını dile dökmeyecek kadar gururluydu.

Alice sonunda kızgın olmaktan sıkıldı (çok yorucu bir işti) ve yere çöktü. Bir kez daha gözyaşlarına boğulmamak için dudağını, yanağını ve yumruğunu ısırdı.

Oliver işte bunu anlıyordu.

Dikkatli, hassas bir tavırla Alice'in yanına çömeldi ve bir an sonra aynı anda konuştular.

"Gerçekten benden her şeyden daha çok mu nefret ediyorsun?" diye sordu Oliver.

"Ah, Oliver," dedi Alice, "her şeyimi kaybettim, değil mi?"

Oliver afallayarak gözlerini kırıştırdı. Biraz önce çok sert olan kalbi yumuşadı ve en azından o günlük, Alice'in savaşlarının kendisinininkilerden çok daha büyük olduğunu anladı. "Elbette kaybetmedin," derken sesi çok nazikti.

Alice başını kaldırarak ona bakarken gözleri dolu doluydu ve parlıyordu. Kendini zorlayarak hafifçe gülümsedi. "Berbat bir yalancısın."

“Eh, o zaman,” dedi Oliver, kendi gülümsemesini bastırmayı beceremedi. “Benimle gel. Gel de kaybettiğin şeyi bulalım.”

“Ama sana nasıl güvenebilirim ki?” Alice burnunu çekerek gözlerini silerken kendini toparlamaya kararlıydı. “Bana gerçeklerden çok yalan söyleyen biriyle herhangi bir yere kaçmak istemiyorum hiç.”

Oliver bunun üzerine bir kaşını kaldırarak gülümsedi. Kafa karıştırıcı bir hareketti, evet, ancak çocuk bunu *iltifat* olarak algılamıştı ve nedenini merak etmekle uğraşmayacağız. Ne olursa olsun, bir şey bulmak için çantasını karıştırıyordu ve Alice çok meraklanmıştı. Oliver bir an sonra elini çantasından çıkardığında elinde en azından beş tane parşömen tutuyor ve zaferle gülümsüyordu.

“*Haritalarım var,*” dedi sadece.

Tahmin edileceği gibi, Alice’in ağzı açık kaldı.

(Sevgili okur: Senin ve benim açımdan harita bulmak son derece sıradan bir durum olabilir çünkü genel olarak, haritalar her yerde bulunan şeylerdir. Ancak Ferenorman’da haritaların çok ender bulunduğunu hatırlamalıyız; Alice içinse onlar babasını hatırlatan şeylerdi. Hatırlayacağınız gibi, babası hayatı boyunca harita yapmıştı.)

Oliver elbette ki bunu anlıyordu.

Alice tuhaf bir şaşkınlık sesi çıkardı ve Oliver başıyla onayladı. “Evet,” dedi. “Gerçekten babanın haritaları. Görevime başlamadan önce onları bana Yaşlılar verdi.”

Alice konuşamıyor gibiydi. Oliver devam etti.

“Gittiğinden beri onu arıyorlar, biliyorsun.”

Oliver duraksadı ve yine Alice’e bir cevap verme fırsatı tanıdı. Sessiz kaldığında bir kez daha kendisi devam etti: “Ancak geçen yılki Teslimiyet’e kadar bu işe uygun birini bulamadıklarını söylediler. Benim yeteneklerimin bu konuda işe yarayacağına o zaman karar vermişler.” Oliver sırtıttı. “Etkileyici, değil mi?”

“O çantada başka neler var?” diye sordu Alice sonunda, gözlerini kısarak.

“Kafanı meşgul etmeni gerektirecek bir şey yok,” dedi Oliver, çabucak.

Alice itiraz etmek için ağzını açtığı anda, Oliver onun sözünü keserek haritaları aceleyle kaldırdı. “Kesinlikle hayır,” dedi. “Yardım etmeye razı olmadığın sürece bir detay daha paylaşmayacağım.”

Bunun üzerine Alice uzun, derin ve dikkatli bir nefes aldı.

Sonunda teslim oldu. “Pekâlâ,” dedi ve nefesini verdi. “Seninle geleceğim. Yardım edeceğim.”

Açıkçası Oliver o kadar şaşırmıştı ki Alice onun ağlayabileceğini sandı. Ancak Alice’in Oliver’a iyilik yapmak gibi bir niyeti yoktu; kararı sadece kendi çıkarına dayanıyordu. Kendi açısından iki seçeneği vardı: Ya Oliver’la birlikte babasını bulacak ya da Ferenorman’da kalıp sonsuza dek utanç içinde yaşayacaktı.

Bu yüzden başıyla onayladı. “Sana söz veriyorum.”

“Ah, Alice,” dedi Oliver, uzanarak. “Teşekkür ederim...”

“Henüz teşekkür etme,” dedi Alice, ayağa kalkmaya çalışırken Oliver’ın eline vurarak. Aralarına biraz mesafe koymaya kararlıydı. Oliver’ın bu konunun kendisini heyecanlandırıldığını düşünmesini istemiyordu. “Babamın nerede olduğunu bildiğinden emin misin?”

“Evet,” dedi Oliver, kendisi de ayağa kalkmaya çalışırken. “Evet, evet. Ancak... anlamıyor musun? Yapılması gereken şeyler varken bilmek bir işe yaramıyor. Yapamadığım şey, babana ulaşmak.”

Alice ellerini birleştirerek düşünceli gözlerle gökyüzüne baktı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Oliver’ın gözlerinin içine bakarken ayak parmaklarını çimenlere bastırdı. “Ve nerede olduğunu bildiğinden *emin* olabiliyor musun?”

Oliver sabrı taşıdığı için düşüp kalabilirmiş gibi görünüyordu. “Söylediklerimin hiçbirini duymadın mı? Babanın nerede olduğunu elbette biliyorum fakat bu...”

“Tamam, tamam,” dedi Alice, elini sallayarak. “Bütün vesai-

relerini duydum. Ancak yalan söylemediğini bilmem sana inanmamı kolaylaştırmıyor.”

Oliver onu dikkatle inceledi. Elini çantasına sokarak başka bir parşömen çıkardı ve avucunun üstünde açtı. Kâğıt çok sıkı dokulu bir tahta gibi dümdüz kaldı ama Oliver ona dokununca titreyerek canlandı. Yavaşça büyüdü ve dikdörtgen kâğıt titreşerek Oliver’ın bedeninin genişliğinden daha yüksek üç boyutlu bir kutuya dönüştü. Oliver üç parmağıyla üç saniye boyunca kutunun tepesine dokundu ve kutunun tepesi yok oldu.

“Haydi o zaman,” dedi, boştaki eliyle işaret ederek. “Gel de babanın nereye gittiğine bir bak.”

Alice dehşete kapılmıştı.

“Babam o kutunun içinde mi?” diye sordu telaşla, elini göğsüne bastırarak. “Kapana mı kısıldı? Kırıldı mı? Onu tekrar birleştirmemiz mi gerekiyor? Ah, *Oliver*, ben onarım konusunda hiçbir şey...”

“Kırılmış filan değil,” dedi Oliver, yüzünü bulutlara doğru kaldırıp başını iki yana sallayarak. “Sadece gel de bak,” dedi. “Tanrı aşkına!”

“Ah, tamam,” dedi Alice yanaklarının yandığını hissederken. Oliver’dan hoşlanmak Alice için zordu, özellikle hiç hoşlanmadığı düşünülürse, fakat babasını bulma hevesi, Oliver’dan hoşlanmama hissine ağır basıyordu, dolayısıyla şimdilik ona tahammül edecekti. Kutuya yaklaşıp içine baktı.

İçeride bir kapı vardı.

Alice yine şaşkınlıkla inledi.

“Evet, çok akıllıca, değil mi?” dedi Oliver. “Ancak yolculuk bize çok fazla...”

“Ah, hiç param yok ki,” dedi Alice. “Son gammadımı bir güzelipopa harcadım.”

“...zamana mal olacak.”

“Ah, evet, *zaman*.” Alice boğazını temizledi.

“Kapıdan geçtiğimizde,” dedi Oliver, “geri dönmek çok zor olacak. Çok uzun süre geri dönemeyebiliriz.”

“Bir tırtıl kadar mı uzun?” diye sordu Alice, bir kaşını gökyüzüne doğru kaldırıp parmaklarını küçücük aralayarak. “Yoksa bir okyanus kadar mı?” Kollarını iki yana açtı.

“Bilmiyorum,” dedi Oliver. “Geçen sefer bir yıllığına gittim.”

“Bütün bir yıl mı?” dedi Alice, kollarını indirerek. “Bunca zaman orada mıydın? Babamı bulmaya mı çalışıyordun?”

Oliver başıyla onayladı.

Alice yere oturdu.

Hiç bakmadan bir papatyaya uzandı, onu yerden kopardı ve doğruca ağzına tıktı. “Nereye açılıyor peki?” diye sordu, papat yayı çiğnerken uzaklara bakarak. “Kapı yani?”

Oliver iç çekti.

Alice elini gökkuşaklarına karşı gözlerine siper etti ve ona kısık gözlerle baktı. Sonunda Oliver kutuyu yere bırakarak onun yanına oturdu. “Ötediyar’a açılıyor.”

Alice ağzı papatyayla yarı dolu bir halde güldü. “Ah, hadi canım,” dedi. “Gerçekten. Bana nereye açıldığını söyle.”

“Ötediyar’a açılıyor,” dedi Oliver, kararlı bir tavırla.

“Ama...” Alice afalladı.

Oliver bir kaşını kaldırdı.

“Ah, hayır,” dedi Alice, yavaşça ve sakince. “Sanıyordum ki... herkes sanıyordu ki...” Tereddüt etti. “Oliver, Ötediyar gerçek değil ki!”

“Baban öyle olduğunu düşünüyordu. Senin yaşındayken görev olarak Ötediyar’a gitmesi istendi, bunu bilmiyor muydun? Konu sadece Ferenorman’ın haritasını yapmak değildi, Alice. *Bütün* sihirli yerlerin haritalarını hazırlıyordu. Ferenorman’da herhangi birinin yaptığından çok daha önemli bir iş yapıyordu.” Oliver parmağını çantasına iki kez vurdu. “Babanın haritaları sayısız kez hayatımı kurtardı.”

Alice’in gözleri tabak gibi açılmıştı. Bunların hiçbirinden haberi yoktu. (Annesi biliyor muydu?) Babası, kasaba ve Yaşlılar... bu gerçekleri ondan gizlemişlerdi. Ve her zaman umut etmiş, orada daha fazlasının, dünyada sihirli olan başka yerlerin oldu-

ğuna inanmak istemiş olsa da şimdi gerçek bir olasılıkla karşı karşıyaydı ve hâlâ inanabileceğinden emin değildi. (Yine de ve belki ne yazık ki Alice, Oliver'ın gerçeği söylediğini biliyordu ki bu da inanmamasını zorlaştırıyordu.)

“Nasıl bir yer?” diye fısıldadı. “Ötediyar?”

Oliver bakışlarını kaçırdı ama Alice onun gözlerindeki gerginlik pırıltılarını gördü. “Bu konuda konuşmamamızın bir nedeni var,” dedi Oliver sadece.

Alice nihayet anlayarak zorlukla yutkundu.

“Ah, Oliver,” dedi. “Tehlikeli mi? Babam başını derde mi soktu?”

Oliver kararlı bir tavırla yüzünü ona çevirdi. Aralarında duran kutuyu başıyla işaret etti. “Öğrenmek istiyor musun?”

Alice kutunun içine ve içindeki minik kapıya baktı. Önce korkuyu, sonra cesareti düşündü; evi, umudu ve macera şansını.

Annesini düşündü.

Onu hiç özlemeyecek annesini, onu hiç tanımayan üç erkek kardeşini ve onu daima sevmiş babasını düşündü.

Alice'in kaybedecek bir şeyi yoktu ama bulması gereken kocaman bir babası vardı.

Mesele şuydu: Ne yapması gerektiğini ikinci kez tam olarak biliyordu. Elini kutunun içine sokarak kapının tokmağını çevirdi.

Alice açık kapıdan baktı ve hiçbir şey göremedi.

“İçeride bir şey görünmüyor,” dedi Oliver’a, kutuyu hafifçe sarsarak. “Bence yanlış kapıyı almış olabilirsiniz.”

“Kapımda hiçbir terslik yok.” Oliver kutuyu onun elinden kaparak birkaç adım öteye koydu. “Bir dünyayı tam olarak görebilmek için içine girmelisin. Öylesine bir bakış yeterli olmaz.”

Alice, Oliver’a ters bir şeyler söylemek istedi fakat sonra vazgeçerek onu incelemeye karar verdi çünkü yalancı ağızlı ve gümüş ringa balığı saçlı bu çocuk onu giderek daha çok meraklandırıyordu. Hiçbir süsü olmayan sade bir tunik giydiğini fark etmişti. Hiç gösterişli sayılmazdı. Aslında, tonu dışında yorum yapılacak bir tarafı yoktu. Tam anlamıyla olgunlaşmamış bir patlıcan rengindeydi.

Oliver onun baktığını fark ederek huzursuzca kıpırdandı. “Eee?” dedi.

“Kapının o dünyaya girmenin tek yolu olduğundan emin misin?” diye sordu Alice. “Belki bir pencere veya içerisini çabucak görmemizi sağlayacak başka bir şey...”

“Söylediğim her şeyi sorgulayacak mısın sen?” diye sordu Oliver, kollarını savurarak. “Sürekli böyle mi olacak?” Oradan geçmekte olan bir kelebeği yakalayarak kulağına fısıldadı: “Şu anda kendi kafamı koparmalıyım, değil mi?”

Alice kahkahasını bastırdı.

“Ah, pekâlâ,” dedi ve ayağa kalktı. “Haydi, o zaman. Beni yeterince küçült de içine sığabileyim.”

“Buna hiç gerek yok,” dedi Oliver, kelebeği bırakırken. Kelebek onun etrafında daireler çizerek uçup saçlarına konu ve hemen uykuya daldı. “İkimizi de almaya yetecek kadar bol yer var. Bu yüzden acele et,” dedi, kelebeği başından nazikçe çekip alırken. “Kapıyı bekletmek kabalık olur.”

Alice son kez Oliver’a bakmadan önce kapıya bir kez daha göz attı. Oliver kelebekle kaybetmekte olduğu bir savaşı veriyordu çünkü kelebeğin ona âşık olduğu gayet açıktı. Kelebeklerle konuşımak çok aptalca bir şeydi. Âşık olmak en sevdikleri boş zaman aktivitesiydi.

Alice bir ayağını kutunun içine soktuğunda neredeyse çığlık atacaktı.

“Bu niye ıslak?” diye bağırdı, paniğe kapılarak. Ayağını çekip kurtarmaya çalıştı fakat şimdi de kapının içine sıkışmıştı. “Neden ıslak olacağını bana söylemedin?”

Alice itiraz etmeye fırsat bulamadan Oliver onu belinden yakalayıp kaldırdı. “Islak çünkü su, seni budala kız,” dedi ve Alice’i kutunun içine bıraktı.

BU EN SEVDİĞİM
KISIM OLABİLİR

Alice çok uzağa düştü.

Biraz arkaya düştü ve sonra hafifçe sola kaydı. Sonra çok uzun bir süre yukarı doğru gitti ve sonunda bir şapırtıyla düşerek sırlıklam olup hızla batmaya başladı.

Çığlık atmaya çalıştı ama sesi sadece köpükler halinde çıktı ve boğulmakta olduğu denizde gözlerini kırıştırtarak etrafına bakındı. Korkuyordu ve çok kızmıştı fakat daha çok kızmıştı. Oliver ona bu ağır kıyafetlerle yüzmek zorunda kalacağını söylememişti ve şimdi ölecekti; bunların hepsi Oliver'ın suçuydu ve Alice ona bunu söyleyemeyecekti bile ki bu da onu daha da kızdınıyordu. Bu yüzden öfkeyle bacaklarını çırpı, çırpı ve bu süreçte kırılğan başlığıyla ayak bileğindeki bilezikler sıyrılıp düştü. Ancak ağır eteklerinden kurtulursa (ah, onların gidişini izlemek nasıl kalbini kıracaktı) hayatta kalabileceğini nihayet kabullendi ama tam o sırada, tam Oliver Newbanks'i en iyi nasıl öldürebileceğini düşünürken, Oliver onun kolunu çekiştirdi.

Yüzeye çıkar çıkmaz Oliver'ın söylediklerini duyabildi.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye bağırdı Oliver, öfke-den kızarmış bir yüzle ve titreyerek. "Neden yüzeye çıkmadın? Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Ne?" Alice ağzındaki suyu püskürttü ve saçlarını gözlerinin önünden itti. "Ben mi? Kendimi öldürmek mi? Neden söz ediyorsun sen? Resmen boğuluyordum, senin sa..."

"Boğulmak mı?" dedi Oliver, afallayarak. "Alice, su sadece dizlerimize kadar çıkıyor!"

Ah.

Demek bu yüzden şimdi ayakta durabiliyordu.

Alice önce aşağı, sonra etrafına bakındı ve eteklerinin sadece kaç adım ötede suyun üzerinde yüzdüğünü gördü. Boğazını tıktı. "Şimdi lütfen bana izin verirsen," dedi ve giysilerine doğru yürüdü.

Su berrak ve turkuaz rengindeydi. Soğuk ya da sıcak değil ama çok ıslaktı ve Alice sudan çıkmak için sabırsızlanıyordu. Eteklerini üstüne yerleştirip Oliver'ın yanına geri döndüğünde, Oliver ona anlamlı bir bakış attı ve daha fazla yorum yapmamanın daha iyi olacağına karar verdi.

"Eee?" dedi Alice, esintiyle titrerken başını dik tutmaya çalışarak. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Doğruca ileri," dedi Oliver, başıyla kıyıyı işaret ederek.

Kara uzakta ince bir çizgi gibi görünüyordu ama Alice onu görebiliyordu; Oliver'a bunu söyledi. Oliver'ın peşine takıldı ve yürüdüğü beş soru dışında başka bir şey sormadı; sadece burnu suyun yüzeyine zorladığında hapşırma için durdu.

Aslında tam bir hapşırığın ortasında iken ayaklarının altında ıslak halıyı fark etti. Artık kıyıya çok yaklaşmışlardı ve ileriye görebiliyordu: Düzinelerce antika halı kumlara doğru serilmiş, kırmızıya doğru dikey bir hat izliyordu. Her halı kıpkırmızıydı fakat altın sarısı, menekşe ve denizköpüğü yeşili renklerde karmaşık, soyut, soluk çiçek desenleriyle süslenmişlerdi.

Her şey çok resmî görünüyordu.

Ötediyar onları karşılıyordu ve Alice aniden buraya geldikleri için sevindi. Aniden artık üşümüyordu ve ıslak da değildi. Ayakları ısınmıştı, saçları kurumuştu, etekleri normale dönmüştü ve çıplak ayaklarıyla kumsala doğru peş peşe serilmiş kalın İran halılarının üzerinde yürüyordu. Görebildiği kadarıyla bir yere ulaşamıyorlardı ama sakıncası yoktu. Gökyüzü pespembe, bulutlar masmavi, hava limoninci kadar tatlıydı ve kendini çok sıcak, çok tembel, çok şöyle, çok böyle...

"Alice!"

Oliver onun kolunu çekiştirdi ve Alice çatırdadığını duydu.

Kolunun değil, hayır. Bir şeyin. Bir şey çatırdamıştı. Aniden kendini kumların üzerinde buldu; o güzel halılardan uzaklardı, çok üşüyordu, çok endişeliydi, çok açtı, çok...

Oliver onun yüzüne doğru parmaklarını şaklatıyordu. "Alice? Alice. Alice!"

"Ne?" dedi Alice, kaşlarını çatarak. "Ne var? Sorun ne?"

"Halıların üzerinde çok uzun süre kalmamalısın," dedi Oliver, telaşla. "Dikkatini vermediğinde Ötediyar seni yanıltabilir." Alice'i çekip ayağa kaldırdı. Alice oturmakta olduğunu ancak o zaman fark etti.

"Neredeyiz?" diye sordu, etrafına bakınarak. Oliver onları kumsala geri götürmüştü ama bu, Alice'in gördüklerini değiştirmemişti. İssız ve bomboş bir yerdi; kumlarla denizden başka bir şey görünmüyordu ve ortalıkta kimseler yoktu.

"Başlangıçtayız," dedi Oliver. Hepsi buydu.

Güneşte dururken daha fazla konuşmadılar ve Alice o kadar şaşkıındı ki bunu nasıl söyleyeceğini bile hatırlayamadı. Ayrıca dikkati dağılmıştı. Oliver onun elini tutuyordu ve Alice elini kurtarmak istemesine rağmen Oliver izin vermiyordu.

"Dikkatli olman gerek," dedi Oliver. "Şu anda Uyku'nun girişindeyiz; burası geçmemiz gereken altmış sekiz köyden biri ve her köyün kendine özgü kuralları var. Babanı bulmak istiyorsak tek birini bile çiğneyemeyiz."

"Tek bir kural bile!" dedi Alice. "Altmış sekiz köyde!"

"Tek bir kural bile," diye tekrarladı Oliver. "Altmış sekiz köyde."

"Ama bütün kuralları nasıl bileceğiz ki?" diye sordu Alice.

"İlerledikçe sana hepsini öğreteceğim. Ben bütün bir yıl Ötediyar'da yaşadım," dedi Oliver, "dolayısıyla hepsini artık çok iyi biliyorum fakat senin için tuhaf olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Evet," dedi Alice, ona bir bakış atarak. "Gerçekten de çok tuhaf."

Oliver dikkatle etrafına bakınıyor, gözleri fıldır fıldır dönü-

yordu. Sanki Alice'in görmediği ve kendisinin çok korktuğu bir şeyi görüyor gibiydi.

"Ya şimdi?" diye sordu Alice. "Nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Oliver. "Güneşin uykuya dalmasını bekliyoruz."

Alice, Oliver'ın dalga geçtiğini düşünmek istedi ama Oliver hiç de şaka yapıyormuş gibi görünmüyordu. "Öyle mi?"

Oliver başıyla onayladı. "Ancak uzun süre beklemek zorunda kalmayacağımızı umuyorum." Gözlerini kısarak uzaktaki bir şeye baktı. "Uyku'daki güneş son derece tembeldir ve sürekli zamanı unuttur. Çok sık uykuya daldığı için köy halkı güneş ışığını beklemeyi bırakmış. Köyleri sadece karanlıkta ortaya çıkıyor."

"Oliver," dedi Alice, "sen bilerek mi saçmalıyorsun?"

Bu tuhaftı fakat sihirle doğup büyümüş bir kız olmasına rağmen Alice'in hayal gücü hayal kırıklığına uğratacak ölçüde dar olabiliyordu. Yine de sanırım tepkisinin iyi bir nedeni vardı. Sonuçta, Ferenorman halkı sihri daima güvenilir, sabit şekillerde kullanırdı ve Alice sihrin savurgan bir şekilde kullanılabileceğini hiç düşünmemişti; biraz sorumsuzluğun neler yapabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ötediyar'ın sihri ona tamamen yabancıydı.

Oliver'sa hâlâ onun sorusunu cevaplamamıştı. Yine çantasını karıştırıyordu ve Alice bu kez paraların belirgin şingirtisini duymuştu.

Gözlerini kısarak Oliver'ın omzunu dürttü. "Orada başka neler var?"

Oliver cevap vermek yerine onun elini bırakarak oturdu ve beklemeye başladı. Alice çok dikkatli bir tavırla onu taklit etti ve tam bir soru daha soracakken, Oliver çantasından bir şey çıkardı. Küçük bir defterdi bu.

"Doğru," dedi Oliver, sayfaları karıştırırken. "Neredeyse unutuyordum."

"Nedir o?" diye sordu Alice. "Sorun ne?"

"Henüz bir sorun yok," dedi Oliver. "Sadece bir şeyleri kontrol ediyorum. Emin oluyorum."

“Neden emin oluyorsun?”

“Ah, güneş döngüsünden filan.” Oliver büyük bir dikkatle okuyor, karalanmış satırları parmağıyla izliyordu. “Hımm,” dedi. “Burada sadece biraz daha beklememiz gerekiyor.” Başını kaldırdı. “Ne şanslıyız! Daha sonra gelseydik, güneşin uykuya dalması için en azından bir saat beklememiz gerekebilirdi ve o da en umut kırıcı başlangıç olurdu.” Tekrar defterine döndü. “Yolculuğun başlangıç kısmı bir hayli sıkıcı olabiliyor.”

Alice kaşlarını çatı. “Oliver, sen ne...”

“Ah, bak!” Oliver aniden irkilerek yerinden fırladı ve kısık gözlerle gökyüzüne baktı. “İşte.”

“Ne?” diye sordu Alice ayağa fırlayıp etrafına bakınırken. “Ne oluyor?”

Oliver başıyla güneşi gösterdi. “İşte. Uykuya dalmak üzere.”

“Ama...”

“Bir saniye bekleyiver, Alice,” dedi Oliver, sabırsızca. “Birazdan döner.”

Alice gözlerini kırpı ve her yer karanlığa gömüldü.

Alice hayatında hiç böyle bir karanlık görmemişti. Yaşadıkları yerde gökyüzü aylar, gezegenler ve yıldızlarla o kadar doluydu ki asla gerçekten gece olmuyordu. Bu şekilde olmazdı. Şimdi her şeyin söndürüldüğü bir gökyüzüne dalmış gibiydiler. Gözlerini tekrar tekrar kırpıp durdu ve körlük, ruhunu ürpertti. Bilinmeyene, görünmeyene, bu dünyada onları bekliyor olabilecek şeylere karşı duyduğu korku... İçinden bir türlü atamıyordu.

“Oliver,” diye fısıldadı.

“Evet?”

“Neden güneş uyanırken geçmedik? Öylesi daha güvenli olmaz mıydı?”

Oliver başını iki yana salladı. “Uyku, bütün Ötediyar’a giriş noktası ve dolayısıyla ağır güvenlik önlemleri var. Güneş ışığında girmeye kalkacak kadar aptal olan her ziyaretçi hemen görülür ve anında kapılır.”

“Ama neden?” diye sordu Alice. “Ne için kapılır?”

“Ne için mi kapılır? Sen gerçekten ciddi misin?”

“Ah, demek şaşırdın?” Alice kızgın bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. “Varlığını daha biraz önce öğrendiğim bu diyarla ilgili hiçbir şey bilmemem seni çok mu şaşırttı?”

Oliver biraz yatıştı. “Doğru,” dedi, iç çekerek. “Özür dilerim. Bana her şey o kadar doğal geliyor ki.”

“Eh, *bana* ne zaman doğal gelecek?”

Oliver onun elini sıktı. “Yakında, eminim.”

“Ne kadar yakında?”

“Sabır, Alice. Sabrı kendine şimdi öğretsen iyi olur; böylece daha sonra ihtiyacın olduğunda hemen çağırabilirsin.”

“Ama bir sürü sorum var,” dedi Alice, Oliver’ın omzunu sertçe dürterek. “Neden ziyaretçileri kapıyorlar? Babama olan bu mu?”

Oliver karanlıkta ona gülümsedi. “Pek sayılmaz, hayır. Baban böyle şeyler için fazla akıllı.”

“Fakat...”

“Bütün sorularını cevaplamak istesem de,” dedi Oliver, neşeyle, “fazla zamanımız yok ve kaçınmamız gereken çok şey var. Bu gece birinin yahnisine malzeme olmana izin vermeye niyetli değilim.”

Alice onun neden söz ettiğini kesinlikle bilmiyordu ve bunu Oliver’a söyledi.

“Eh,” dedi Oliver, “Ötediyar’da neden korkman gerektiğini hâlâ anlayamadıysan, bunu şimdi değiştirmek isteyeceğini sanmıyorum. Belki de bir dakikalığına cahil kalman daha iyidir.” Sonra bir parmağını kaldırarak gökyüzüne baktı.

Görünüşe bakılırsa bir dakikadan fazlası gerekmiyordu.

Gökyüzü ışıkla parladı ve bir sürü yıldız, ay ve parlak gezegen aniden aydınlanınca Alice’in gözleri farklı şekilde kör oldu. Sanki gökyüzü kar yağdırmak istemiş ama kar taneleri tersine düşerek yapışıp kalmış gibiydi.

Bu tek kelimeyle *sihirliydi*.

Sadece gökyüzü değil, bütün köy. İnsanlar hiçlikten belirir-

ken, dükkânlar aniden hareketlendi. Yiyecekler pişiyor, bacalar türüyor, çocuklar ağlıyor, ebeveynler bağırıyor, insanlar oradan oraya koşturuyordu. Alice doğruca onlara kapılarak kendini kalabalıkla birlikte akarken buldu ve endişelerine rağmen morali düzeldi. Gözlerini iri iri açarak her şeyi incelemeye başladı. Bu gerçek bir maceraydı, değil mi? Bu hep hayalini kurduğu şeydi. Ve, ah, bir yandan da babasını bulacaktı! Bu yeni dünyanın kollarına neredeyse koşarcasına ilerleyecekti.

Ancak şimdilik başka öncelikleri vardı.

“Alice, hayır!”

Oliver üstüne atlayarak onu durdurdu.

“Ama acıktım,” dedi Alice, yerden neredeyse koparmak üzere olduğu çiçeğe bakarak.

“Yapmamalısın,” dedi Oliver. “Yapamazsın. Ve kesinlikle yapmamalısın.”

“Ama...”

“Hayır,” dedi Oliver, kararlı bir tavırla. “Ancak özel durumlarda ziyaretçilerin Ötediyar’da bir şey yemesine izin verilir. Bu da onlardan biri değil.”

“Sadece özel durumlarda mı?” dedi Alice. “O özel durumlar oluşana kadar ne yapacaklar peki?” Ellerini beline koydu. “Açlıktan ölmeleri mi gerekiyor?”

“Evet,” dedi Oliver, çok nazıkçe ve Alice’in beklemediği bir gülümsemeyle. “Şimdi,” diye devam etti, ellerini ovuşturarak. “Tuvalete gitmeye ihtiyacın var mı? Bütün Uyku’da sadece iki tane tuvalet var ve tam burada, başlangıç noktasındalar; dolayısıyla ihtiyacın varsa şimdi gitsen iyi olur. Uzun bir yolculuk olacağını hatırlatayım.”

“Ah, ben, şey, evet. Tamam.” Alice ellerini indirerek başını çevirdi. Kendisine aptal gibi davranılması yeterince ağır geliyordu ve Oliver bu kadar çok şey bilirken kendisinin hiçbir şey bilmesinden hoşlanmıyordu. Sadece babasının hatırı için olsa bile işbirliği yapmak için kendisini oldukça zorluyordu fakat sabırlı olmak konusunda pek başarılı olduğu söylenemezdi. “Ancak karnım da çok acıktı,” dedi, sesini duyurmaya kararlı bir tavırla.

“Ögle yemeği yemedim.”

“Güzel,” dedi Oliver. “Bu bize biraz yardımcı olur.”

“Nasıl yani?”

Oliver gökyüzüne gözlerini kısarak baktı ve yine cevap vermedi. Alice onun sırtına öfkeyle baktı. Oliver liderlik rolünden gizliden gizliye zevk alıyor, daha büyük ve daha akıllı geçiniyor, bilgisini gizliyor, sadece gerçekten mecbur olduğunda birkaç cümle söylüyordu. Ancak Oliver yol arkadaşını ve hoşgörü kapasitesini küçümsemişti ki gençlik kibrinin bedelini ödeyeceği şüphesizdi. Her rahat kayıtsızlığında Alice yarısı dolu bir bardaktı ve Oliver’ın her kayıtsızlığında, kırgınlıkları yavaşça bardağın ağzına doğru yükseliyordu. Şimdilik her şey yolundaydı çünkü Alice yeni ortamın değişiklikleriyle kendini oyalıyordu fakat Oliver daha sonra Alice Alexis Queensmeadow’la bu ilk anlarında düzeltmesi gereken çok fazla sorunla karşılaşacaktı.

“Şimdi,” dedi Oliver, ona bakarak, “güneş tekrar uyanana kadar sadece iki saatimiz ve bu süreçte yapmamız gereken bir sürü işimiz var. Harekete geçsek iyi olur,” dedi, bir ebeveyn tavrıyla Alice’in sırtını sıvazlayarak. “Önce seni kızlar tuvaletine götürelim, olur mu?”

Alice yüzünü buruşturarak yürürken bir yandan utanmıştı, bir yandan da Oliver’ın burnunun ortasına bir yumruk indirmek için kendini tutuyordu. Bir çimenliğin ve goncanın yanından geçtikleri her seferinde yüksek sesle iç çekiyor, midesi her geçen saniye daha gürültülü gurulduyordu. Çok fazla öğünü kaçırırsa huysuz bir yol arkadaşı olacağını biliyordu ve bu da onu endişelendiriyordu; bu yolculuk çok önemliydi. En iyi davranışlarını sergilemeliydi, sağlıklı ve enerjik olmalıydı ama Oliver umursuyor gibi görünmüyordu. Oliver’ın ağzı kulaklarına varıyordu, Alice’in mümkün olabileceğini hiç düşünmediği bir şekilde mutluydu ve Oliver’ın Ötediyar’a bayıldığını o zaman anladı. Geri döndüğü için mutluydu. Belki de evine döndüğü için mutluydu.

Tuhaftı.

Kasabanın merkezine yaklaşırlarken Alice öfkesinden vazgeçerek kendini heyecana kaptırdı ve yeni şeyler görüp yapmak onu memnun etti. Bu, hayatı boyunca evden hiç ayrılmamış genç bir kız için (on iki yaşını daha yeni doldurmuştu, unutmayalım) çok heyecan verici bir deneyimdi. Daha da önemlisi, Uyku her şeyin bir renk cümbüşü olduğu Ferenorman'a hiç benzemiyordu; hayır, Uyku siyah, parlak, mürekkep gibi; köşelerinden turuncu-sarı renkler dökülen, gökyüzünü delen ve ayaklarına ulaşan bir yerdi. Sıcak, mutlu, kesinlikle tuhaftı ve Alice babasını bu kadar çok düşünüyor olmasa, tadını çıkarmaya daha bile istekli olabilirdi.

Her yerde yiyecekler vardı.

Kâselerde fıstık dolu fincanlar, kavanozlar dolusu ballar dükkân vitrinlerine sıralanmıştı ve masaların üzerinde çiçek dolu vazolar duruyordu. Alice onlardan birini yemeyi çok istiyordu. Sadece bir tane, o kadar kötü olamazdı.

Bunu Oliver'a söyledi.

"Çiçek yiyecek değildir," dedi Oliver. "Onlar süstür. Ötediyar'da insanlar çiçek yemiyor. Hayvan yiyorlar."

"Hayvan mı?!" diye haykırdı Alice ve kendi kasabalarındaki inekleri, koyunları ve kuşları düşünerek ürperdi. Ferenorman'daki insanlar canlı yaratıklarla uyum içinde yaşar, kendilerinden daha yaşlı ve bilge canlılarla yaşam boyu sürecek dostluklara karşılık arada bir süt, yumurta veya bal ödünç alırlardı. Alice dehşete kapılmıştı ve aniden Oliver'ın kendisine her zaman gümüş ringa balığını hatırlatan saçlarını düşündü. Parmağını suçlayan bir tavırla ona doğru salladı. "Onları sen de yiyorsun, değil mi? *Değil mi?* Ah, zavallı balıklar!"

Oliver kızardı. "Neden söz ettiğini bilmiyorum," dedi, boğazını temizleyerek. "Her neyse, burada veya başka bir yerde dudaklarına hiçbir yiyecek değmeyecek; en azından ben yemeni söyleyene kadar."

Alice kaşlarını çatı.

Oliver da ona çatık kaşlarla karşılık verdi.

“Daha önce söylediklerimi hatırlıyor musun?” diye çıkıştı Oliver. “Babanı bulmak istiyorsak tek bir kuralı bile çiğnemememiz gerektiği konusunda?”

Alice başıyla onayladı.

“Eh, ilki bu,” dedi. “Bu yüzden çiğneme.”

“Tamam,” dedi Alice. Oliver’a duyduğu sessiz nefretle dudaklarını büzdü.

Üzerlerine çok fazla dikkat çekmemeye çalışarak sessiz bir şekilde kasabadan geçtiler. Yabancılar onlara sadece birkaç kez bakmaktan başka bir şey yapmadı ve Alice onların çok nazik olduğunu düşündü çünkü deniz tuzu dolu saçlarının ve giysilerinin ne kadar iğrenç görüldüğünü tahmin edebiliyordu. Kıyafeti bir hayli mahvolmuş, saçları darmadağınık olmuştu ve Uyku’daki kimseye benzememesine rağmen, buna aldırıyormuş gibi görünmüyorlardı. Bunun farkı algılayamamalarından kaynaklandığını anladı.

Karanlıkta hepsi aynı görünüyordu.

“İşte geldik,” dedi Oliver, sonunda.

Kızlar tuvaletine benzeyen bir yeri işaret etti. Bütün loşluğun ortasında duran ahşap bir kulübeden ibaretti ve Alice şaşkınlıkla Oliver’a baktığında, yol arkadaşı sadece omuz silkmekle yetindi.

Alice kulübeye girdi (*tik tak tik tak*) ve sonra dışarı çıktı.

Bekleyen Oliver’ın yanına gitmeden önce eteklerini sallayarak açtı ve üstünü düzeltti, düzgün görünmek için elinden geleni yaptı. Hafifçe boğazını temizledi.

“Artık hazırım,” dedi.

Oliver ona baktı. “Kendini nasıl hissediyorsun? Hâlâ aç mısın?”

“Evet,” dedi Alice. “Bir hayli.”

“Güzel. Çok güzel. Gidelim mi?” Oliver anayolu işaret etti.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Alice, onunla yürümeye başlarken.

“Buradayken almamız gereken önemli bir şey var. Bıraktığım yerde olduğunu umuyorum.”

“Öyle mi?” dedi Alice. “Neymiş o?”

“Bir cep.”

Alice güldü. “Ama zaten sende var,” dedi, Oliver’ın ceplerini işaret ederek.

Oliver ona bir bakış attı. “Elbette yok.”

“Ah, Oliver.” Alice gözlerini devirerek iç çekti. “Onları o kadar seviyorsan sana on tane bile alabiliriz.”

Oliver afalladı ama konuyu zorlamadı. Kasabayı bir baştan diğerine geçerlerken dikkati dağılmış gibiydi; hatta gergindi. Ancak Alice onun hissettiklerini paylaşmıyordu. Dar kaldırım taşlı yollarda Oliver’ın peşinden gitti ve ânı yaşamaya, ortamın kokularının ve manzarasının tadını çıkarmaya çalıştı. Bütün yollarda lambalar yakılmıştı ve gökyüzü ışıkla parlıyordu ama bunlara rağmen etrafı görmek zordu. Gece ışığı her şeyin kenarlarını görünmez hale getiriyor, her şey siluet halinde görünüyordu. Alice yol arkadaşına yetişmek için elinden geleni yapıyordu fakat çarpıştığı kişilerden sürekli özür dilemek zorunda kalıyordu. Yine de Uyku’da kakule kokusu vardı ve yabancıların pembe yanakları onda sonsuza dek burada kalma isteği uyandırıyor.

Oysa Oliver bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyordu.

“Ama bu haksızlık,” dedi Alice. “Ya burada ipuçları varsa? Babamın nereye gittiği konusunda ipuçları? Bu kadar yol geldik; bence insanlara sorular sormalıyız! Babam buradan geçtiyse, onun alışveriş yaptığı dükkânlara girmeli, tırmandığı ağaçlara tırmanmalı, insanların saçlarını nasıl taradığını görmeli ve, ah, Oliver, bunu gerçekten çok ist...”

“Kesinlikle olmaz,” dedi Oliver, aniden durarak. Fısıltıyla devam etti: “Alice, lütfen kalmamız için ısrar etmekten vazgeç. Babamın nereye gittiğini zaten biliyorum. Daha fazla ipucuna ihtiyacım yok. Ayrıca, ne kadar önemli olduğunu anlamadığın şey bizim...”

“Fakat...”

“Güvenli değil!” dedi Oliver, nihayet sabrı taşarak.

“Güvenli değil mi? Bir dükkâna girmek mi? Bir komşunun evinin kapısını çalıp merhaba demek mi?”

“Güvenli değil, evet! Hiç güvenli değil! Ne olursa olsun, hiçbir şekilde ışığa gidemeyiz,” diye tısladı Oliver. “Anlamıyor musun?”

“Hayır, hiç anlamıyorum,” diye tersledi Alice. Başını iki yana salladı ve elini Oliver’ın elinden kurtardı. “Tahammül edilmez davranıyorsun,” dedi, “ve bundan o kadar yorulduğum ki ayakta uyuyakalabilirim.”

“Ama...”

“Yalnızken hangi tüyleri çekiştirdiğin konusunda hiçbir fikrim yok (bu yaygın bir Ferenorman deyimidir; daha sonra açıklamaya çalışacağım) fakat hangisi olduğunu da tahmin edemiyorum. Ve sağ elimi yağmuruşığına koyarım ki Oliver Newbanks, yemin ederim... sorularımın *hiçbirine* cevap vermeme saçmalığına bir *santim* daha devam edersen, bir göl bulurum, seni içine iterim ve sonra,” dedi, Oliver’ın göğsünü dürtükleyerek, “sonra böylesine sıcak hava dolu bir kafaya sahip olmanın ne işe yaradığını anlarsın.”

Oliver kıpkırmızı kesildi.

Aşağılanma, egosuna yaptığı yolculukta kaybolmuştu fakat ikisi nihayet tekrar buluşmuştu ve bu buluşma çok acı verici olmuştu. Oliver zorlukla yutkunarak bakışlarını kaçırdı. “Pekâlâ,” dedi. “Pekâlâ. Özür dilerim. Ama önce gözden uzak bir yer bulalım. Yalnız kalabileceğimiz bir yer. Çok fazla zamanımız yok fakat bilmen gerekenleri sana elimden geldiğince anlatacağım.” Bir sola bir sağa bakındı. “Ve lütfen,” diye yalvardı, “Feren aşkına, kısık sesle konuş.”

Alice iç çekti.

“Ah, nasıl istersen,” diyecekti neredeyse. “Tamam, tamam, haydi, devam edelim,” diyecekti neredeyse. Dostça davranmaya kesinlikle hazır olduğunu söyleyecekti neredeyse.

Ancak neredeyse söyleyecek olmak yeterli değildi. Alice kız-

gındı, utanç verecek ölçüde inatçıydı ve Oliver'dan başka kimseyle ilgilenmemeye başlamıştı. Dolayısıyla tam o anda, tam Oliver'a anlayış gösterecekken birinin ona çarpması şaşırtıcı gelmemeliydi.

Karşılıklı özürler dilendi.

Affedersiniz, pardon, ah, Tanrım... Alice tam üzerini silkeleyip eteklerini düzelterek ayağa kalkmaya çalışırken (tabii Oliver'dan hiç yardım almadan, dikkatinizi çekerim), kendisine çarpan kişiyi ilk kez gördü.

Dostlar, Alice'in karşısında hayatında gördüğü en yakışıklı çocuk duruyordu.

Uzun boyluydu ama çok uzun değildi; mükemmeldi ama çok mükemmel değildi; koyu renk saçlı, koyu renk gözlü, koyu renk tenliydi. Pekmezden yapılmış bir insana benziyordu. Her anlamda Alice'in tam aksiydi. Teni ipek reçeli, saçları zifiri siyahtı. Gözleri simsiyah ve kalın kirpiklerle çevriliydi ve ah, gözlerini kırptırışı... Gözlerini mi kırptırmıştı? Alice'e bakıyordu. Alice'e.

Alice'e mi?

Alice hiçbir şeye benzemezken çocuk her şeydi ve Alice hayatı boyunca hiç böyle nutkunun tutulduğunu hatırlamıyordu.

Kalbi yerinde durmuyordu, üstelik çocuk ona gülümsüyordu.

Alice birkaç saniye için ona âşık olduğundan neredeyse kesinlikle emindi. Hissettiklerinin tek mantıklı açıklaması bu gibi görünüyordu. Ve ancak Oliver ağzının açık kaldığını (sadece biraz aralık kalmıştı halbuki) vurguladıktan (oldukça kaba bir şekilde) sonra kendini toparlamayı başardı.

Çenesinin ne kadar gürültülü bir şekilde kapandığını fark edince şaşkınlıkla soludu ve bu güzel çocuğa en iyi nasıl evlenme teklif edebileceğini düşündü. Oliver'ın yaşında olmalıydı ki bu, Alice'in yaşına yakın olduğu anlamına geliyordu ki bu da kimseyle evlenecek yaşta olmadıkları demektir fakat yine de Alice'in ağzından çıkanları değiştirmedir.

"Sen..." diye başladı ama sonra vazgeçti.

“Acaba sen...” dedi onun yerine, çocuğun eline uzanırken.

Oliver onun kolunu tutup geri çekti ve Alice’e sert bir bakış attı. “Ne halt ediyorsun sen?” diye tısladı.

“Ah, şşş,” diye fısıldadı Alice, onu uzaklaştırırken.

“İyi uykular,” dedi güzel çocuk, genişçe gülümseyerek. “Bu gece seninle karşılaşmak kesinlikle büyük bir zevk.”

Hafif bir aksanı vardı; derin ve melodik sesi belki de gerçek olmayabileceğini düşündürüyordu. Belki de Alice’in anlayabildiğini bilmediği bir dilde konuşuyordu.

Ne olursa olsun, Alice’in çok da umurunda değildi.

“Bu gece seninle karşılaşmak da gerçekten büyük bir zevk,” dedi hemen, kendisini oradan uzaklaştırmaya çalışan Oliver’a aldırmadan.

“Evet, evet,” dedi Oliver. “Zevk. Artık gitmemiz gerek. Teşekkürler, hoşça kal!”

“Durun!” dedi çocuk, telaşla. Oliver’ın yüzünü bir an inceledikten sonra Alice’e döndü. “Burada yenisiniz. Daha önce senin gibi birini hiç görmemiştim,” dedi ve bunu söylerken uzanıp Alice’in beyaz saçlarından bir bukleyi parmağına doladı.

Alice neredeyse bayılacaktı.

“Bir süre kalmak ister misin?” diye sordu çocuk. Sadece Alice’e. “Sana etrafı gösterebi...”

Alice tam başıyla onaylarken Oliver bir kez daha araya girdi. “Lütfen,” dedi, sessizce. Gözleri parlıyordu ve bakışlarını Alice’in gözlerine dikmişti. “Seninle biraz yalnız konuşabilir miyim?”

Alice ona aldırmamak istiyordu fakat Oliver’ın yüzündeki ifade onu endişelendirmişti. Bu yüzden özür diledi ve güzel çocuğa birazdan döneceğine söz verdi.

Oliver’sa öfkeden kuduruyordu.

Kuralları çiğnemesi ve onu dinlememesi konusunda Alice’e söyleyecek bir sürü şeyi vardı ve Alice bunların hiçbirinin olmasını istemediğini açıklamaya çalışmasına rağmen, Oliver yollarına devam etmeleri gerektiği konusunda kararlıydı.

“Ayrıca,” dedi Oliver, “Ondan neden bu kadar etkilendiğin konusunda da hiçbir fikrim yok. Uyku’nun sakinleri neredeyse baştan aşağı toz içindedirler.” (*Tozun sihir* anlamında kullanılan argo bir kelime olduğunu belirtmeliyim.) Oliver kollarını göğsünde kavuşturdu. “Seni kandırdığından emin olabilirsin.”

“Ah, Oliver,” dedi Alice, onun omzunun üzerinden bakarak. “Onu görmedin mi? Baş döndürecek kadar güzel bir çocuk. Sadece, ah...” Alice neredeyse eriyordu. “...çok, çok güzel. Hayatımda hiç bu kadar yakışıklı birini görmediğimden eminim.” Oliver’ın kolunu yakaladı. “Sence de hayatında gördüğün en yakışıklı çocuk değil mi?”

Oliver’ın yüzü mosmor kesildi. Dudaklarını büzdü, kollarını salladı ve yine konuşurken sesi neredeyse patlar gibi çıktı. (Açıkçası, söylediği şeyi kimse anlayamazdı, dolayısıyla burada tekrarlamaya *çalışmayacağım* bile.) Sonuçta, Alice Oliver’ı kızdırmak istemiyordu, bütün bu olay onun keyfini tamamen kaçırmış gibiydi ve bu yüzden çocuğa cömert teklifini kabul edemeyeceğini söylemeye hazırlandı. Ancak geri döndüklerinde çocuğun orada bir kalabalık toplamıştı ve artık... eh, artık iş işten geçmişti.

Ve hepsi Alice’in suçuydu.

Oliver bembeyaz kesildi.

Süt, kâğıt ve hayalet beyazıydı. Alice'in elini o kadar sıkıyordu ki Alice ondan kurtulmaktan başka seçenek göremedi. Elini geri çekti ve boşluğa doğru somurttu, başlarını ne kadar büyük bir belaya soktuğunun çok geç farkına varmıştı. Oliver'a baktı. Olduğu yerde gözlerini iri iri açarak donup kalmış, kendilerini içinde buldukları durumdan dehşete kapılmıştı.

Güzel çocuk ve etrafındaki kalabalık giderek yaklaşıyor, yaklaşıyordu ve bir an sonra etraflarını tamamen sarmışlardı. En uzun boylu olanı elinde bir meşale tutuyordu ve herkesin onu iyice görebilmesi için Alice'in başının üzerine kaldırmıştı. Herkes işaret ediyor, başlar eğiliyor, bakışlar Alice'in saçlarında, teninde ve hırpani eteklerinde dolaşıyordu. Alice kendini bir vitrine kilitlenmiş gibi hissetmişti ve bundan hiç hoşlanmamıştı.

Alice güzel çocuğa kısık gözlerle baktı fakat çocuk fark etmiş gibi görünmüyordu. Etrafındaki arkadaşlarına davranışıyla gurur duyuyormuş gibi gülümseyerek bakınıyor, tuhaf ve ender bir şey keşfetmiş gibi hareket ediyordu ve ah, bu gece hiç-kızla eğlenmek güzel olmaz mıydı? Eh, Alice'in bunların hiçbirine tahammülü yoktu.

İnsanların kendisine bakması hiç ilgisini çekmiyordu ve ayrıca, Oliver'la yapmaları gereken çok şey vardı ve saçmalığa ayıracak zamanları yoktu.

Güzel çocuk öne çıktı.

"Adım Ender," dedi ve gülümsedi.

Alice konuşmayı çok istiyordu fakat aniden afallayarak ses-

sizleşmişti. Ender meşalenin ışığına çıktığında yüzü... eh, ay ışığındaki haline hiç benzemiyordu. Burada, meşalenin alevi yüz hatlarını aydınlatırken, Alice onu çok daha net görebiliyordu. Uzun boylu, iri yapılıydı ve derin V yakalı kolsuz bir tişört, çok kısa bir şort ve bir çift mokasen giymişti. Asıl ilginç olan tarafı ise teniydi. Gece yarısı gibi neredeyse siyah denecek ölçüde maviydi ve tepeden tırnağa dövmelerle kaplıydı. Yıldızlar, aylar, *galaksiler* vücuduna o kadar altın renkte bir mürekkeple işlenmişti ki ışıktaki parıltıyordu. Alice durduğu yerde ona bakarken, çocuk da ona aynı şekilde bakıyordu.

İkisinin de ağzı açık kalmıştı.

Çocuk sıradışı şekilde güzeldi. Alice'in anlamadığı bir şekilde güzeldi.

"Senin adın ne?" diye sordu Ender.

"Alice, ona söyleme!" dedi Oliver, Alice'i susturmak için yanına koşarken.

Alice gözlerini devirmeye bile zaman bulamadı.

"Adın Alice mi?" diye sordu Ender.

Alice başıyla onaylamadan önce hafifçe duraksadı ve Oliver'a pis bir bakış attı. Oliver tam anlamıyla çirkin bir patlıcan rengine bürünmüştü.

"Evet," dedi Alice ve iç çekti. Oliver zaten söylemişti. "Adım Alice. Artık gidebilir miyim?"

Ender başını iki yana salladı. "Seni burada tutmak istiyoruz."

"Ah," dedi Alice, şaşkınlıkla. Kalabalığa bakındı. Hevesli bir tavırla başlarıyla onaylayarak gülümsüyor, ona el sallıyorlardı. Aniden dostça görünmüşlerdi ve Alice bunun bir hile olduğundan kesinlikle emindi. "Eh, çok nazıksınız," dedi, tekrar Ender'e dönerek. "Ancak benim gerçekten gitmem gerek."

Alice öne doğru bir adım attı.

Ender onun önüne geçti. "Nereye gideceksin ki?"

Alice dudağını ısırды ve çocuğun gözlerinin içine bakarak ne kadarını söylemesi gerektiğini merak etti. Durumun ne kadar tehlikeli olduğundan emin değildi (büyük ölçüde Oliver ağzını

açamayacak kadar korkakça davrandığından) fakat kimsenin kendisini burada tutmasına izin vermeye niyeti yoktu. Babasını bulmak istiyorsa, önce bunu aşması gerektiğini biliyordu.

(Konu babası olmasaydı, Alice'in bu kadar cesurca davranamayabileceğini size söylemek zorundayım. Sevgi onu korkusuz kılıyordu ve bu tuhaf değil miydi? Kişinin kendisi için savaşmasındansa başkası için savaşması çok daha kolaydı.)

Ama nasıl? diye düşündü Alice. Kaçmak için yalan söylemesi gerekebilirdi ve o... gerçekleri söylemek zorundaydı.

Yine de... Alice'in doğruları sadece Ferenorman için geçerliydi, değil mi? Teknik olarak, teknik olarak konuşabilirsek, Alice bu anlaşılmayı yaptığında Ötediyar'ın gerçek olduğunu bile bilmiyordu ki. Ayrıca, kendini ikna etmeye çalışarak karar verdi ki birazdan söyleyecekleri yalan sayılmazdı. Tam olarak değildi. Bir hikâye anlatacaktı. Bir masal. Bir kurgu.

"Ben güneşten sorumluyum," dedi, yüksek sesle. "Ve şimdi onu uyandırmaya gidiyorum."

Ender hızla gözlerini kırptırdı. Şaşırmıştı.

Oliver sert bir nefes aldı.

Etraflarındaki kalabalık önce bağırıp çağırdı, sonra çabucak sessizleşti.

"Alice," diye fısıldadı Oliver. Yine Alice'in elini tutuyordu. Bunu sürekli yapıyordu. "Aklından ne geçiyor?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Alice. Hâlâ Ender'e bakıyordu. "Bizi buradan çıkarmaya çalışıyorum."

"Fakat, Alice..."

"Sen güneşten mi sorumlusun?" diye sordu Ender, sessizce. Kafası karışık bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

"Evet," dedi Alice. Etkiyi artırmak için de başıyla onayladı.

"Ah." Ender kaşlarını çattı. "Bir kişinin o kadar yükseğe tırmanabildiğini bilmiyorduk."

"Ben çok yetenekliyimdir," dedi Alice, bu kez hiç yalan söylemeden. "Yapabildiğim bir sürü harika şey var."

Ender homurdandı.

Alice gülümsemeye çalıştı.

"Bu yüzden mi böylesine beyazsın?" diye sordu Ender, lafı dolaştırmadan.

"Anlayamadım?"

"Bütün renklerin yanıp gittiği için mi?" dedi kalabalıktan birisi. "Renklerinin hepsi yandığı için bembeyazsın, değil mi?"

"Eh, pek öyle olduğunu..."

"Eh, yani bir ziyaretçi değil misin?" diye sordu Ender. "Bizden birisin ama renklerini kaybettin, öyle mi? Güneş yüzünden mi?"

"Ah, ben, şey..." Alice boğazını temizledi ve etrafındaki endişeli yüzlere bakındı. "Evet," dedi sonunda, "evet, olan tam olarak bu." Hikâye anlatma becerisi için kendini sessizce tebrik etti.

"Ya o?" diye sordu Ender, Oliver'ı işaret ederek.

"Ah, evet," dedi Alice çabucak. "O da. O da güneşi birçok kez gördü. Benim kadar çok değil elbette ama tahmin edersiniz, zamanla o da benim kadar beyaz olacak."

Ender yıkılmıştı. O kadar hayal kırıklığına uğramıştı ki neredeyse Alice'e kızmış gibi görünüyordu. Arkadaşlarıyla aralarında bu konuyu biraz konuştular ve herkes Alice'e sırayla düşmanca bakışlar attı.

Sonra da yavaş yavaş dağıldılar.

Hepsi nihayet gittiğinde, Alice ve Oliver duygularını gözden geçirmek için yalnız kaldılar ve ikisinin de birbirine çok kızgın olduğu anlaşıldı.

Oliver hâlâ Alice'in elini tutuyordu ve şimdi çok ama çok hızlı adımlarla kasabadan geçiyorlardı fakat Oliver ofluyor, Alice pufluyordu. "Sana inanamıyorum," diyordu Oliver. "Amma korkaksın!" diyordu Alice. "Hep sorun çıkarıyorsun ve hiç dinlemiyorsun," diyordu Oliver. "Bizi kurtarmak için hiçbir şey yapmadın, öyle kütük gibi durdun," diye karşılık veriyordu Alice. Oliver o kadar ani durdu ki neredeyse birbirlerine çarpıp düşüyorlardı.

"Bizi kurtarmak için hiçbir şey yapmadım mı?" dedi Oliver.

"Öyle kütük gibi durdum mu? Alice, sen aklını mı kaçırdın?"

"Ah, gülünç olma, Oliver! Hızlı düşünmek zorunda kalan bendim... asıl bir şeyler uydurması gereken..."

"Sen hiçbir şey yapmadın!" diye neredeyse bağırdı Oliver. "Ne kadar çabalamam gerektiğini biliyor musun? Bizi o durumdan çıkarmak için?"

"Ne?" dedi Alice. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Benden, Alice, *kendimden*." Oliver parmağıyla kendi göğsünü dürttü. "Sen orada durup sorulara cevap verip hikâyeler uydururken, onları sana inanmaya ikna etmek zorunda kaldım ve harcadığım çaba yüzünden neredeyse beynim patlıyordu. Sana yardım etmek için o kadar çabalıyorum ve senin tek yaptığın benimle savaşmak. Elini tutuyorum, beni itiyorsun, öfkeli bir halde bırakıyorsun..."

"Eh, belki de elimi tutmanı istemiyordumdur," diye tersledi Alice, yanakları kızarıırken. "Ayrıca, nedenini merak ediyordum..."

"Güvenliğimizi sağlamaya çalışıyorum!" diye bağırdı Oliver. Artık o kadar kızmıştı ki resmen titriyordu. "Herkesi bizi rahat bırakmaya ikna edebilmek için senin dibinde durmam gerekiyor! Bütün bunlar karşılığında nasıl bir teşekkür alıyorum? Hiç! Hem de hiç! Koşup gidiyorsun ve yabancılara tosluyorsun! Her şeyi çok daha zorlaştırıyorsun!"

Oliver ellerini havaya savurdu.

Alice onun göğsünü itti. İki kez. "Belki ne *beklemem* gerektiği konusunda bana karşı *dürüst* olsaydın..."

"Belki sen de *sabırlı* olsaydın ya da *nazıkçe* sorsaydın..."

"Ben beceriksiz değilim!" diye bağırdı Alice. "Ve bana üstünlük taslamandan hoşlanmıyorum! Aslını istersen, senden hiç yardım almadan Ötediyar'da kendi yolumu kendi başıma bulabileceğimden eminim..."

"Doğru mu bu?" Oliver'ın gözleri parladı.

"Yağmuruşığı kadar doğru!"

"Yani sen gerçekten," dedi Oliver, ona yaklaşıarak, "seni kendi gülünç hikâyelerinden kurtarmasaydım ilerleyebileceğine mi inanıyorsun? Birinin sana inanacağını mı sanıyorsun?"

Alice'in özgüveni sarsıldı. Midesi taklalar attı.

Oliver başını iki yana sallayarak bakışlarını kaçırdı. "Güneş-ten sorumluymuş," dedi. "Gerçekten. Nasıl bir saçmalık bu? Söyleyecek başka şey bulamadın mı?"

Oliver biraz sakinleşmeye çalışırken iki eliyle birden saçlarını sıvazladı.

"Babanı bulma görevinin neden bana verildiğini anlamıyor musun? Neden Yaşlılar'ın beni *buraya*, Ötediyar'a, bir hileler ve bulmacalar diyarına gönderdiğini anlamıyor musun? Benim ikna yeteneğim var, Alice. Ve evet, bu bana karşılaştığım herkesin en derin sırrını bilme becerisi kazandırıyor fakat Ötediyar'daki insanlar Ferenorman'dakilere hiç benzemiyor ve en derin sırları, bana yardımcı olması bir yana, işimi daha da karmaşık hale getiriyor. Ve buralarda dolaşmanın *benim* için zor olduğunu düşünüyorsan, *senin* için neredeyse imkânsız olduğunu bilmelisin."

"Ben bu ko..."

"Affedersin," dedi Oliver, sabrı taşarak. "Bunu bir hakaret olarak söylemedim. Gerçekten. Sadece Ötediyar'da işler akıllı olmaktan fazlasını gerektiriyor. Aslını istersen," dedi, "büyük ölçüde yalan söylemek, numara yapmak ve şans eseri hayatta kalmakla ilgili." Oliver başını kaldırıp Alice'in gözlerine baktı. "Alice, burası cömert bir yer değil. Hiç affetmiyor. Ve seni yok etmek için her şeyi yapar."

"Babanın yazgısıyla henüz karşılaşmamış olmamın tek bir nedeni var ve o da başkalarını inanmalarını istediğim şeye inandırabilme becerim. Dolayısıyla lütfen," dedi. "Lütfen iyi olduğum tek şeyi yapacağıma güven. Birbirimize tutunmazsak son- suza dek kayboluruz."

Alice başını eğdi.

"Ancak babamı sen bile kurtaramadın," dedi, karanlığa bakarak. "İkna yeteneğin bile işe yaramadı."

"Evet." Oliver iç çekti. "En azından ilk seferinde. Ancak bu kez doğru yapacağız. Yemin ederim."

Alice gözlerini kapadı ve babası için her zamankinden daha

çok korkarak kendine sarıldı. Ötediyar göz kamaştırıcı ve ürkütücüydü; Alice henüz çok küçük bir bölümünü görmüş olmasına rağmen, babasının neden böylesine büyülendiğini artık çok iyi anlayabiliyordu. Ötediyar'ın sessiz tehlikelerle dolu olduğu gayet açıktı ve dikkatinin dağılmasına kolayca izin vermek hiç akıllıca değildi. Burada kaybolmak ve yok olmak çok kolay olurdu ve Oliver'ın bütün bu süre boyunca arkasını kolladığının, sessizce bu dünyayı ona zarar vermemesi için ikna ettiğinin yeni farkına varıyordu.

İşin aslı, Oliver'a güvenmemiştir. Tam olarak değil. Oliver onu çok derinden yaralamış, gururunu ve egosunu incitmişti ve dolayısıyla Alice ona karşı soğuk, sert ve inatçıydı. Ne var ki zor olanın kendisi olduğunu ve Oliver'la kavga etmenin kendilerine hiçbir yarar getirmeyeceğini artık görebiliyordu. Babasının ona ihtiyacı vardı ve bu da Oliver'a güvenmesi gerektiği anlamına geliyordu; her ne kadar Oliver onun hiçbir şeye benzemediğini düşünse de.

Oliver bir parmağını Alice'in çenesinin altına koyarak kendisine bakmasını sağladı ve göz göze geldiklerinde ikisi de özür diledi. Pişmanlıklar ve uzlaşmalar; aynı anda.

Oliver neredeyse gülümsedi.

Alice de neredeyse gülümsedi.

Sonra uzandı ve Oliver'ın elini sımsıkı tuttu.

İŞTE
BAŞLIYORUZ

Günlerce yürüdüler. Haftalarca. Aylarca ve yıllarca.

"Bu kadar abartma," dedi Oliver. "Daha on beş dakika oldu."

"Ama üşüdüm," dedi Alice, hapşırarak.

Oliver durup ona baktı. "Evet, sanırım üşüyorsun." Alice'e bakarken biraz yenilmiş gibi görünüyordu. Yine dost olmuşlardı ve kaldırım taşı döşeli yolda ilerleyerek Uyku'dan çıkıyorlardı. "Pekâlâ," dedi Oliver, onu kendine çekerek. "Endişelenme. Neredeyse geldik."

Ancak *neredeyse geldik* hâlâ çok uzaktı ve yürüdükçe daha da uzaklaşıyorlar, kasaba daha uzakta kalıyor, ışıklarını da beraberinde götürüyordu. Uyku'nun merkezinden geçerlerken Alice'in gözleri midesinin yiyemediği şeyleri yiyordu: ateş gibi parıltı; simsiyah fon; ileri geri gidip gelen insanlar ve gürültüleri. Hava soğuktu ama her şey canlıydı; bacalardan duman tütüyordu, hikâyeler anlatılıyordu ve en yabancı yabancıların sohbetlerinden parçalar kaldırımlarda bırakılıyordu.

Hepsini geride bırakıyorlardı.

"Eh, şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Alice, Oliver'a. "Cebi almaya mı?"

"Yukarı," dedi Oliver, neşeyle.

"Feren aşkına, Oliver, son yarım saattir hiçbir şey öğrenmedik mi? *Yukarı* bir cevap değil."

"Doğru," dedi Oliver, irkilerek. "Doğru, affedersin. *Yukarı*, yani gökyüzüne demek istedim. Bulutlara gizledim, anlarsın ya."

Alice umutsuzca istediği cevapların sadece kafasını daha çok

kariştırdığını artık anlamaya başlıyordu. Ötediyar'ı anlamak istediğinden artık o kadar da emin değildi.

Her şey bir yana, yine hapşıracağını hissetti ve Oliver'ın elini bırakarak tuniğini kaptı ve kendini darbeye hazırladı. Ancak yanlış alarmdı ve geçtiğinde sadece burnunu çekmekle yetindi; burnunun yavaş yavaş uyuştuğunu hissedebiliyordu. Güneşin sıcaklığının son damlaları da onları bırakmıştı ve sıcaklığa ulaşmak kolay değildi. "Eh, Oliver," dedi, hâlâ burnunu çekerek. "Söylesene. Neden başarısız oldun?"

"Ne?" dedi Oliver, gerilirken.

"Babamı kurtarmakta," dedi Alice. "Neden ilk seferinde onu eve geri getiremedin? Ne oldu?"

"Ben..." Oliver devam edemedi. "şey... ben..."

Tam o anda bir karar veriyormuş gibi ydi; arkadaşlıklarının izleyeceğı yolla ilgili çok şey söyleyecek olan bir karar. Alice'e güvensiz hissettiğı konuları itiraf edecek miydi? Onun karşısında zaaf göstermeyi göze alabilir miydi? Hangisini seçecekti, hımm? Gerçek mi, korkaklık mı; gerçek mi, korkaklık mı; gerçek mi...

"Yeterince iyi değildim işte," dedi sonunda.

(Ah, biraz gerçek o zaman. Beklenmedik.)

"Bir çıkmaza girdim. Son adımlar beni yavaşlattı ve yardıma ihtiyacım olduğunu anladım."

"Ve benim yardımına mı ihtiyacın vardı?" diye sordu Alice, aynı anda hem gururlanıp hem şüphelenerek.

Oliver yürümeyi bırakarak bakışlarını onun gözlerine dikti. "Evet," dedi hafifçe. "Ama nedenini biliyorsun, değil mi? Nedenini tahmin edebiliyor musun?"

"Babam olduğu için mi?" diye tahmin etti Alice, Oliver'ın yüzünü inceleyerek bir cevap bulmaya çalışırken. "Onunla ilgili sadece benim söyleyebileceğim bir şeyi bilmen gerektiğı için mi?"

Oliver'ın bakışlarında bir şey hafifçe söndü. Kendini zorlayarak gülümsedi. "Eh, bu konuda daha sonra konuşuruz, olur mu? şimdilik," dedi, yürümeye devam ederken kendine gele-

rek, "nerede olduğumuza çok dikkat etmeliyiz. Ötediyar daima dikkatimizin dağılmasını bekler. Daima bir hile, bir aldatmaca, sandığından daha kurnaz veya daha saçma bir tehlike vardır. Kaybolabileceğin en berbat ve en tuhaf yerdir," dedi. Sonra daha üzgün bir tavırla ekledi: "Baban muhtemelen bu yüzden asla çıkamadı."

"Doğru," dedi Alice, şaşırarak. "Elbette."

Yine minik bir hatırlatmaydı ama yeterliydi. Alice üç yıldır babasıyla ilgili endişelenmiş, onu merak edip durmuştu ve şimdi burada, çok ama çok yakındaydılar.

Yine de hâlâ çok uzak geliyordu.

Bazı insanların ün ve görkeme ulaştıklarını hayal ettikleri gibi, Alice de babasına kavuştuğunu hayal ederdi; hareketleri yüz kez zihninde tekrarlamıştı; her gülümsemeyi, her gözyaşını, her sarılışı hayal etmişti. Yine de nedense, babasını uzaktan hayal etmek daha kolaydı çünkü bu kadar yakın olmak şimdi sadece içini korkuyla dolduruyordu. Ya yolculukları korkunç bir şekilde ters giderse? Ya tek bir hatayla her şeyi mahvederse ve babası sonsuza dek yok olursa? Eğer nedeni Alice'in beceriksizliği olursa, öyle bir kayba dayanarak yaşamak çok daha zor olurdu.

Endişelerini bir pelerin gibi boynuna sımsıkı sarmıştı fakat önüne çıkan korku ya da başarısızlık olsun, Alice gece karanlığında dikkatle ilerleyecekti. Artık geri dönüşü yoktu.

Alice şimdi nereye gittiklerini bilmiyordu fakat daha fazla gittikçe hava daha da kararıyordu ve karardıkça daha da soğuyordu ve soğudukça daha da sessizleşiyordu ve sessizleştikçe duyacak daha da çok şey oluyordu.

"Tanrım," dedi Oliver. "Miden resmen kükrüyor."

Alice boynundan yukarıya doğru bir kızarıklığın yükseldiğini hissetti. "Benim suçum değil," dedi. "Bir şeyler yemeye ihtiyacım var diye suçlu ben miyim?"

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Oliver. Tamamen durmuştu; Alice de durdu. Etraflarında karanlıktan başka bir şey yoktu; gecenin içinde tek bir şey bile görünmüyordu.

“Sanırım gayet iyiyim.” Midesi tekrar şarkı söylemeye başladı ve Alice içini çekti. “Aslını istersen artık biraz başım dönüyor.”

“Sence için tamamen boşaldı mı dersin?”

Alice bir kaşını kaldırarak Oliver’a baktı.

“Boş,” diye tekrarladı Oliver. “Ne kadar boş hissediyorsun?”

“Çok.”

“Ah, sevindim. Bu mükemmel bir zamanlama.”

“Hey, Oliver Newbanks, ne kadar kaba bir söz bu böyle! Açlığım sevineceğin bir şey değil.”

“Açlık bir değil iki,” dedi Oliver. “Boşluk üç değil dört.” Bakışlarını yıldızlara dikmiş halde aylara fısıldıyor, ellerini karanlıkta yukarı uzatarak bir şey arıyordu.

“Ne?” diye sordu Alice, gözlerini iri iri açarak. “Ne yapıyorsun sen?”

Fakat işte oradaydı.

Oliver gökyüzünden bir zinciri çekiştiriyordu. Bir kez çok güçlü bir şekilde çekti ve makas şaklaması gibi bir ses duyuldu.

Bir ampul aydınlandı.

Tam orada, tam Alice’in önünde, yerden üç metre kadar havada asılı duruyordu; Alice bir taburenin üzerine çıksa bile ona uzanamazdı. Hiçliğin tam ortasında duruyordu.

Alice hâlâ ağzı açık halde ampule bakıyordu; Oliver dönüp ona baktığında bile. “Hazır mısın?” diye sordu Oliver.

“Daima,” dedi Alice. “Ama neye?”

Oliver onu belinden yakaladığı gibi gökyüzüne fırlattı.

Alice belki de ıgık atması gerektiğini düşün-
dü, yapılacak doğru şey gibi görünmüştü ama dürüstçe gelmi-
yordu. İşin aslı şuydu ki hiç korkmuyordu ve ayrıca, burası çok
daha sıcaktı. Ampul kadar hafif bir şekilde doğruca yukarı uçtu
ve sadece durup etrafına bakındığında o ilk ışığı yakmanın ne-
den önemli olduğunu anladı. Bulutların içi inanılmayacak kadar
karanlıktı.

Etrafına bakınarak Oliver'ı aradı ve bir an sonra Oliver onun
yanında belirdi; ikisi de ayaklarını sağlam bir şekilde havaya
basmıştı.

"Çok güzel, değil mi?" dedi Oliver.

Alice'in aradığı kelime, *güzel* değildi. Rahatsız olduğu söy-
lenemezdi, hayır, ancak kesinlikle tuhaftı. Üzerinde durdukları
bulut oldukça dağınıktı ve her an üzerinden kayabileceklerinden
korkuyordu ama Oliver'a bundan söz ettiğinde, Oliver sadece
omuz silkti. "Aç olduğun sürece endişelenmene gerek yok. Boş
mideyle süzölmek daima en iyisidir."

Oliver'ın yüzü sevinçten ısıll ısıldı.

Etrafa uzanıp bulutların pamuksu kütesine dokundu, par-
maklarını boğumlarına soktu. Arada bir fazla sert davranıyor,
elini inatçı bir bulut düğümünün içine sokarak şiddetle sallı-
yordu ve bulut olduğu gibi yağmur suyuna dönüşüyordu. Bu
Oliver'ı belirgin bir şekilde eğlendiriyor gibi görünüyordu; su
avucunda birikiyor, sonra da Oliver onu içiyordu.

"Hey," dedi Alice, Oliver'ın bluzunu çekiştirerek. "Ötediyar'da
hiçbir şey yemememiz gerektiğini söylediğini sanıyordum!"

“Yemiyorum ki,” dedi Oliver, parmaklarını yalayarak. “Eğleniyorum.”

Alice, Ötediyar’da kaldıkları sürece Oliver’ın giderek daha da gevşediğini fark etmeye başlamıştı. (Yine de hâlâ çok gergin ve aşırı dikkatli olduğu bir gerçektir fakat nedense, korkularına rağmen, daha mutlu görünüyordu.) Birkaç gün önce karşılaştığı o somurtkan çocukla hiç ilgisi yoktu ve Alice, Oliver’dan hoşlanmayı gerçekten öğrendiğine şaşıırıyordu. Daha az önce onun neşesi karşısında sırtıtmaktan kendini alamamıştı.

Zeki ve ilginç bir genç kız olmasına rağmen, son üç yıldır yaşadığı zorluklar Alice’i yaşlıtlarından uzaklaştırmıştı. Şimdi her şeye baştan başlamak, okul yıllarındaki hayal kırıklıklarının etkisini üzerinden atmak için harika bir fırsatı vardı ve heyecanını gizlemekte zorlanıyordu. Sonuçta artık on iki yaşındaydı ki bu da neredeyse yetişkin olduğu anlamına geliyordu. Ve yetişkin olmak yeni arkadaşlar edinmek anlamına geliyorsa? Eh, Alice yaşlanmaktan rahatsız olmayacağına karar verdi.

Bulutlar şimdi etraflarında toplanıyor, yumuşak, ılık hamur topaklarına benziyorlardı. Havada elma ve yeni pişmiş ekmek kokusu vardı; Alice gökyüzünde kendini bu kadar güvende hissedeceğini hiç düşünmemişti.

Ne kadar yükseldiklerini görmek için aşağı baktı ama yeri hiç göremiyordu. Etraflarında bulut üstüne bulut toplanmıştı ve ah, orada öylece yatsa her şey çok güzel olurdu ve hayatının en güzel uykusunu uyurdu, kesinlikle, kesinlikle. Bulutların ne kadar yumuşak ve ılık olduğundan söz etmiş miydi? Hatırlamıyordu. Çok yorgundu zaten. Çok rahat. Çok uykusu gelmişti. Çok...

“Alice!” diye bağırdı Oliver aniden. “Alice, hayır!” Oliver onu sertçe sarsarken sesindeki panik Alice’i baştan aşağı ürpertti.

“Ne var?” dedi Alice telaşla, etrafına bakınarak. “Ne oldu?”

“Rüya görmeden uyuyamazsın,” dedi Oliver, telaşla. “Asla ama asla rüyasız uyuma.” Oliver o kadar korkmuş gibiydi ki Alice ne diyeceğini bilemedi. “Seni hep burada tutmaya çalışacaklar ama *kalamazsın*. Anladın mı?”

“Hayır,” dedi Alice, hâlâ belirgin şekilde korkmuş halde. “Hiç anlamıyorum. Beni kim burada tutmaya çalışacak? Neden?”

“Gerçekten bilmiyorsun, değil mi? Ötediyar hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun!”

“Elbette bilmiyorum,” dedi Alice, savunmacı bir tavırla. “Ötediyar hakkında sadece söylentiler duydum ve çoğu da saçmalıktı. Onun dışında?” Etrafına bakındı. “Eh, bir bulutun üzerinde duruyoruz, Oliver. Bu bana kesinlikle mantıklı gelmiyor.”

Oliver neredeyse gülümsedi. “Yaratılabilecek en az ilginç şey olmasına rağmen insanlar hep bir mantık bulmaya çalışmakla meşgul.” Başını iki yana salladı. “Sihir üretmek,” dedi, “mantık bulmaktan çok daha ilginçtir.”

“Ama biz sihir üretiyoruz,” diye vurguladı Alice. “Yaptığımız şey bu, değil mi? Hayatlarımızı sihir toplayarak geçiriyoruz.”

“Evet,” dedi Oliver. “Sihir üretiyoruz. Onunla ne yapıyoruz peki? Para birimine dönüştürüyoruz. Kanunlar yapıyoruz. Evler inşa ediyor, ekmek pişiriyor, kemikleri onarıyoruz. Sihri o kadar idareli ve dikkatli kullanıyoruz ki gören de hiç sihrimiz olmadığını sanır.”

“Yani Ferenorman’da farklı yaşamamız gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır,” dedi Oliver, çabucak. “Tam olarak değil. Ancak Ötediyar’ın tuhaflığında takdir edilecek çok şey olduğunu düşünüyorum. Sihri umursamaz şekilde kullanan bir diyarı ilginç yapan bir şey var.” Kendi kendine gülümsedi. “Bazen kargaşadan zevk aldığımı itiraf etmem gerek; Ferenorman’da yaşadığımız güvenli ve uyku verici hayattan güzel bir kaçış sağlıyor.”

Alice bir elini yüzüne dokundurdu; soğuk soğuk üstüne, birbirlerini hiç yoktan ısıttılar. Bir süreliğine ses çıkarmadı. Oliver’ın görüşleri onu endişelendirmişti ve ilk kez, buraya gelmekle çok büyük bir hata yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Görüyorsunuz ya Alice, Oliver’la aynı fikirde değildi.

Alice, köyün güvenli, istikrarlı, dengeli yaşamını seviyordu ve daima macera açlığı çeken bir kıza göre kargaşadan pek hoş-

lanmıyordu. Hatta sonuçlarını veya başkalarının başına açabileceği sorunları düşünmeden sihir özgürce ve rasgele kullanmayı hiç düşünmemişti. Ferenorman halkı öyle değildi işte; çoğunlukla mutlu ve dürüst hayatlar yaşayan, nazik ve ilgili insanlardı. Kurallar olmadan sihir üretmek Alice'e tehlikeli geliyordu. Kuralları olmayan sihir, başka birini kolayca incitmeye yol açabilirdi. Bu noktaya ulaşması çok vaktini almış olmasına rağmen Alice sonunda önemli bir şeyi yavaş yavaş anlamaya başlamıştı.

"Oliver," dedi, yavaşça.

"Evet?"

"Ötediyar'da bizi öldürmek isteyen insanlar var mı?"

"Evet," dedi Oliver. "Elbette."

Alice bir acıyla aniden ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti.

"Ah, Alice," dedi Oliver, şaşırarak, "Yaşlılar'ın Ötediyar'ı Ferenorman'dan sır olarak saklamasının elbette ki bir nedeni var. Burası bataklık gibi. Bir kez içine girdiğinde bir daha asla gerçekten ayrılamazsın."

"Asla mı?" diye haykırdı Alice.

"Asla."

"Ama neden?"

"Sana söylemeyi gerçekten isterdim fakat açıklamak o kadar uz..."

Oliver, Alice'in yüzündeki tehditkâr ifadeyi görünce hemen sustu.

"Ah, pekâlâ," dedi sonunda, yenilgiyi kabul ederek. "Bunu konuşmak için biraz (sadece biraz!) zaman ayırabiliriz. Ve sınırim ortası konusunda hiçbir fikrin olmadığı düşünülürse, en başından başlamak en iyisi olur." Üzerine dayanacak bir şey arayarak etrafına bakındı ama gökyüzünden başka bir şey bulamadı; bu yüzden küçük bulutun üzerinde volta atmaya başladı. "Şu eski şarkıyı biliyorsun, değil mi?" dedi. "Ötediyar ve Ferenorman'la ilgili olan?"

Alice bu kadarını biliyordu. Başıyla onaylayarak hemen ezberinden söyledi:

*Ferenorman'dan daha öte!
Karanın uzandığı kadar git
Denize hızlı bir dalış
Ve dizlerine kadar içindesin
Sonra uyuyan kumsalı geç.
Zaman sert ve ağır bir kural
Kapının ardında bulacaksın
Macera işte orada
(adam kaybetti bütün saçlarını)
Ötede var işte Ötediyar!*

Bu, Alice'in hayatı boyunca bildiği bir ninni idi. Saçma sapan bir hikâye olduğu söylenirdi. Sadece çocukları uyutmak için peş peşe dizilmiş komik kelimelerdi. Alice ancak şimdi, bu kelimeleri yüksek sesle tekrarlarken o saçmalığın içindeki sırları görebiliyordu.

Şiiri bitirirken sustu ve Oliver onun anladığını anlayarak başıyla onayladı. "Uzun zaman önce," dedi, "çok ama çok başında, Ötediyar ve Ferenorman, bir denizle dikey olarak ayrılımlarına rağmen birleşti. Toplamı, *Bundanböyle* adında bir yerdi. O zamanlar her şey farklıydı," dedi Oliver, düşünceli bir tavırla. "Bundanböyle, sınırlarını sihirli olmayan dünyaya açmıştı."

Alice'in gözleri iri iri açıldı. İşte bunu bilmiyordu.

"Sihirli insanlar sihirsiz olanlarla evlendi ve bir süre her şey yolunda gitti ama... nasıl olduğunu bilirsin. Biz sihir olmadan yaşayamayız ve sihirsiz halk bunu anlayamadı. Sihirlilerle sihirsizler karışınca, bazı çocuklar yetenekli doğarken diğerlerinin yeteneği yoktu ama hangisinin hangisi olduğu hemen anlaşılmıyordu. Sihirsiz ebeveynler çocuklarını *Bundanböyle*'den çıkarmak, eve götürmek istiyordu ve bu girişimler nadiren iyi sonuçlanıyordu. Daha da kötüsü, sihirsiz annelerin sihirli bebekler doğurması çok zordu. Birçoğu doğum sırasında ölüyordu. Çok karanlık ve mutsuz zamanlardı."

"Ah, Oliver," dedi Alice, elini kalbine bastırarak. "Bu korkunç bir hikâye."

Oliver başıyla onayladı. "Anlatmaktan da nefret ediyorum, bu yüzden birazını atlıyorum. Feren ve Öte'nin kaynağını biliyor musun?"

Alice başını iki yana salladı.

Oliver ciddi bir tavırla devam etti: "İkiz kız kardeşlerdi. Anneleri doğum sırasında ölmüştü ve yas tutan sihirli babaları onları büyütmişti. Ancak kızlar babalarının yasını farklı şekillerde algıladılar. Babasının sihir gücünü almış olan Feren, sihirsiz halkla bağları tamamen keserek böyle bir şeyin tekrarlanmasını engellemek istiyordu. Hiçbir sihir yeteneği olmayan Öte ise, o bağları koruyarak sihirsiz annesini onurlandırmak istiyordu. Bu topraklardaki bir devrimin başlangıcı oldu. İki kız kardeş, on yıllardır büyüyen bir anlaşmazlığın liderleri haline geldiler. Savaşlar verildi. Taraflar seçildi. Bundanböyle ikiye ayrılarak şimdi bildiğimiz haliyle Ferenormen ve Ötediyar oldu."

Alice o kadar afallamıştı ki daha fazla ayakta kalamayarak bağdaş kurup oturdu ve bir bulut parçasına yaslandı.

"Sonra ne oldu?"

"Bir daha asla konuşmadılar," dedi Oliver. "Savaş sırasında iki taraftan da o kadar can ve sihir kaybı oldu ki sonunda daima geçerli olacak tek bir kanunu kabul etmeyi kabul ettiler: Kendi ülkeleri ayakta kaldığı sürece birbirlerinin sihir meselelerine asla karışmayacaklardı."

"Vay canına," dedi Alice.

"Ötediyar, kurucusunun ideallerine sadık kaldı ve sihirli ya da sihirsiz olsun, hâlâ bütün ziyaretçileri karşılıyor. Ancak Ötediyar'ın çalkantılı doğası yanlış türde ziyaretçileri çekiyor. Çok az insan Ötediyar'a gelip edepli bir şekilde yaşamayı düşünüyor." Oliver kaşlarını çatı. "Ve buranın, sihri umursamaz şekilde kullanması da işleri zorlaştırıyor. Son derece dengesiz, kaotik bir yer ve halk yüzlerce küçük köye bölünmüş halde yaşıyor; her birinin kendi kuralları, kendi yetkilileri var ve her birinin kanunları birbiriyle çelişiyor. Burası dengesizliklerle dolu bir yer çünkü oluşan karmaşa hileli yöntemleri kullananların işine geliyor.

Ancak sihri toprağın üretebildiğinden çok daha hızlı tüketiyorlar ve dolayısıyla, daha fazlasına ihtiyaç duydukları için korkunç şeyler yapmaktan çekinmiyorlar.”

“Ne tür korkunç şeyler?” diye sordu Alice.

Oliver cevap vermeden önce bir an duraksadı. “Şey, biz Ferenorman’da topraktan besleniyoruz, değil mi? Yediğimiz meyveler, bitkiler ve yemişler sayesinde daha sihirliyiz, değil mi?”

Alice başıyla onayladı.

“Doğru. İşte böyle.” Oliver boğazını temizledi. “Ötediyar’da meyvelerden, bitkilerden ve yemişlerden fazlasını yiyorlar.”

Alice neredeyse ayağa fırlıyordu. “Biliyordum!” dedi. “Bu yüzden hayvanları yiyorlar, değil mi? Değil mi? Ah, korkunç!”

“Korkarım gerçek bundan çok daha kötü,” dedi Oliver, sakince.

“Ne?” dedi Alice, afallayarak. “Ne demek istiyorsun?”

“Ötediyar sihre çok aç, Alice. Ve *biz*, yani sen ve ben... bizim...” Oliver tereddüt etti. “Şey, bizim tüketilmemiz gerekiyor.”

Alice şaşkın bir tavırla gözlerini kırptırdı. “Ha?”

“Ah, feren aşkına,” dedi Oliver. “*Tüketilmek*, Alice. Bizi *yemek* istiyorlar. Sihirlerini almak için insanları yiyorlar. Ama genellikle ziyaretçileri yemeyi tercih ediyorlar,” diye ekledi. “Böylesinin daha şefkatli olmasıyla ilgili bir şey. Ancak çok çaresiz kaldıkları zaman kendi aralarından birilerini yiyorlar. Ve bu çaresiz durumlardan kendilerini koruyabilmek için öngörülü önlemler almışlar.”

Alice şaşkınlık içinde hafifçe ciyakladı.

Oliver derin düşüncelere dalmış gibi başparmağını ısırды. “Sanırım Ötediyar, giderek karmaşık hale gelen iç içe geçmiş örümcek ağlarından oluşan bir yere benziyor. Her köyün avını yakalamak için kendine has yöntemleri var ve... *biliyorsun* işte.” Bir kaşını kaldırdı. “Burada hayatta kalmayı zorlaştıracak şekilde düzenlenmiş.”

“Ne korkunç!” diye haykırdı Alice. “Ah, hayal edemiyorum, *hayal* bile edemiyorum... Tanrım,” dedi, bir elini göğsüne bastı-

rarak. "Nefes alamıyorum, değil mi? Nefes alamadığımdan emim."

Elbette ki yanıliyordu; gayet normal şekilde nefes alıp verebiliyordu ama Alice korkmuştu ve dolayısıyla en azından bir an nefesi kesilmişti. Ve tam o anda, nefesini düzeltmeye ve midesini altüst etmemeye çalışırken, Ötediyar'dan daha önce hiçbir yerden etmediği kadar nefret ettiğine karar verdi. Şimdi babası için gerçekten korkuyordu ve ne tür dehşetlerle karşılaştığını hayal bile edemiyordu.

Oliver elini ona uzattı. "Pekâlâ," dedi. "Buradaki işimizi bitirmeye hazır mısın?"

Alice onun elini tuttu ve ayağa kalktığı anda eteklerini silkeleyerek uyuklayan karanlıkta etrafına bakındı. Artık hiçbir şeye güvenemezdi. Bu kadife gibi gecenin sonsuz sırlar sakladığından şüphesi yoktu.

"Oliver," dedi sessizce.

"Hımm?" Oliver bir şey bulmak için ceplerini karıştırıyordu.

"Bütün bunları sen nereden biliyorsun? Ötediyar ve Ferenorman'ın tarihlerini? Ben bunların hiçbirini öğrendiğimi hatırlamıyorum."

Bu, Oliver'ın dikkatini çekti.

"Hayır," dedi, başını kaldırarak. "Hiçbirini Ferenorman'da öğrenmedim. Ötediyar'da yaşayan dostlarım öğretti."

"Ötediyar'da dostların mı var?" dedi Alice, irkilerek. "Ama ben sanmıştım ki..."

"Her yerde hem iyi hem de kötü insanlar yok mudur?" Oliver omuz silkti ve ceplerini karıştırmaya devam etti. "Burada en güzel sırlarla ağırlaşmış birçok kalp gördüm. Ötediyar'daki herkes insan yemekten hoşlanmıyor, emin olabilirsin."

"Ama..."

"Çok üzgünüm, Alice, ancak artık harekete geçmeliyiz. Zaten çok fazla zaman harcadık ve bundan fazlası ziyan olur. Boş zamanımız olduğunda daha fazla soruna cevap vereceğime söz veriyorum."

“Anlaştık,” diye fısıldadı Alice, kenetlenmiş ellerine bakarak. Sonra birden... “Sadece bir soru daha sorabilir miyim?”

Oliver iç çekerek gülümsedi. “Sor.”

“Babam çok büyük bir tehlikede mi?”

Oliver’ın gülümsemesi titredi ve hemen cevap veremedi. Konuşmadan önce bakışlarını kaçırdı ve tekrar Alice’e döndüğünde “Benimle gelmen çok iyi oldu, Alice,” dedi sadece. “Sana ihtiyacımız vardı.”

“Siz mi?”

“Evet,” dedi Oliver. “Baban ve ben.”

Alice şaşkınlıkla donup kaldı.

“Onu gördün mü?” diye sordu Alice, Oliver’ın gömleğini yakalayarak. “Onu gördün mü?” Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. “Ah, onu gördün, lütfen bana onu gördüğünü söyle...”

“Ben...” dedi Oliver, zorlukla yutkunarak. “Yani... ben... evet, gördüm.”

“O nasıldı? Sağlıklı görünüyor muydu? Sana bir şey söyledi mi?”

“Evet,” dedi Oliver. Arkasındaki yıldızlar çok parlaktı. Gökyüzü kapkaranlıktı. “Benimle konuştu ama... sadece bir kez.”

“Ve?” Alice artık sabırsızlanıyordu. Korkuyordu. Dehşete kapılmıştı. Çok da mutluydu. “Ne dedi?”

Oliver bakışlarını indirdi. “Seni bulmamı söyledi.”

Alice şaşkın bir sessizlikle Oliver’a baktı. Bulutlar sarsılana, aylar titreşene ve yıldızlar gökyüzünde sallanana kadar baktı. Hava değişiyordu ve Oliver da bunu fark etmişti.

Harekete geçmek için acelesi vardı fakat Alice nedense hâlâ uyuşmuş haldeydi. Hâlâ anlayamadığı her şeyi hazmetmeye çalışıyordu.

Babası onu istemişti.

Ah, dizleri titriyordu. Şimdi onu her zamankinden daha çok özlüyordu. Her an daha çok özlüyordu.

Ancak o anda Oliver cebinden bir şişe çıkardı ve merak, Alice’i âna döndürdü.

“O ne için?” diye sordu.

“Gökyüzünde ihtiyacımız olan bir şey var,” dedi Oliver, “dolayısıyla ona istediği bir şeyi vermeliyiz.”

“Bir gökyüzü ne isteyebilir ki?” Alice kollarını vücuduna sardı ve konuşurken ürpertisini bastırmaya çalıştı. Aniden çok üşümüştü. “Kulağa çok saçma geliyor.”

“Saçmalama,” dedi Oliver, şaşırarak. “Her şeyin istediği bir şey vardır.”

Bunu söyledikten sonra şişenin mantarını açtı ve içindekileri baş aşağı döktü. Alice’in bir şey göremeyeceği kadar karanlıktı.

“Toprak,” dedi Oliver, onun sessiz sorusunu yanıtlayarak. “Gökyüzünün bu parçası,” dedi etraflarını işaret ederek, “yere asla değemiyor. Sonsuza dek buraya, tek başına hapsolmuş bir mahkûm; daima toprağı izliyor, daima tüm heyecana uzak kalıyor.”

Alice yalnız bir gökyüzü olabileceğini hiç düşünmemişti. Bu onun için yepyeni bir fikirdi ve üstüne düşünmek istiyordu fakat sonra rüzgâr şimşek gibi çaktı ve Alice’le Oliver sese dönüp baktı. Havada kocaman, kahverengi, deri kaplı bir kitap belirmişti ve Oliver onu gökyüzünden kaparken aynı anda Alice’in elini de yakaladı. Ne bir hareket ne de bir uyarı (hatta bir cümle bile) olmaksızın Oliver’la birlikte kendilerini aşağı düşerken buldular. Kitap onları ağırlaştırmıştı; çok yüksekten düşüp yere sertçe çarpmalarına rağmen, sadece oraları buraları biraz çürüdü ve nefesleri kesildi. Alice gözlerini açtığında kollarının ve bacaklarının birbirine dolanmış olduğunu fark edince hemen kendini Oliver’dan ayırarak ayağa kalktı. Kendini toparlayabilmesi ve baş dönmesinin geçmesi için biraz beklemesi gerekti. En tuhafı, ölmemişti.

“Bu neden bizi öldürmedi?” diye sordu Alice, gökyüzüne bakarak. “Çok yüksekten düştük.”

Oliver omuz silkti ve pantolonundaki toz toprağı silkeledi. “Düşmek, Ötediyar için çok sıkıcı bir ölüm şekli olur. Böylesine asla tahammül edemezler.”

“Doğru,” dedi Alice, Oliver’ın biraz aklını kaçırıp kaçırmadığını merak ederek.

Nihayet kendilerini toparladıklarında ikisi de ödülleri- ne baktılar.

Oliver, bir cep, demişti.

Ama bu bir cep değildi ki. Alice ona bunu söyledi.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Oliver. “Elbette bu bir cep. Başka ne olabilir ki?”

“Cep, giysilerde bulunan, kumaştan bir kesedir,” dedi, kitaba parmağıyla vurarak. “Bu bir cep değil.”

“Ne?” dedi Oliver, kaşlarını çatarak. “Bak, sizlere bugünlerde ne saçmalıklar öğrettikleri konusunda en ufak bir fikrim bile yok...” Oliver kitabın kapağını araladı. “Ama bu,” dedi, “gerçekten de bir cep.”

Gerçekten de öyleydi.

Bu bir kitaptı. Her sayfası bir cep olan bir kitap.

Alice ceplerden birine dokunmak için hayretle uzandı ama Oliver tam o anda kitabı çekip ondan uzaklaştırdı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, dehşete kapılarak.

“Ben sadece...”

“İnsan bir cebe öylece uzanmaz!”

“Neden?”

“Ne demek *neden*?” Oliver kesinlikle ondan utanıyormuş gibi bakıyordu. “Büyürken nasıl terbiye verdiler sana?”

“Hey,” dedi Alice, ayağını yere vurarak. “Bu haksızlık. Ben gayet terbiyeli bir kıyım.”

“Öyle mi? Annen sana başka insanların ceplerine elini sokmayı mı öğretti yani?”

“Hayır,” dedi Alice, kıpkırmızı kesilirken. Sonra daha sessizce ekledi: “Başkalarının cepleri olduklarını anlamamıştım.”

Oliver’ın yüz ifadesi yumuşadı. “Sen daha önce hiç cep kitabı görmedin mi?”

Alice başını iki yana salladı.

Tekrar konuştuğunda Oliver’ın sesi nazikti. “Anlaşılan annenin evdeki eğitimi o kadar da detaylı değilmış.”

“Hiç detaylı değildi,” dedi Alice, ayaklarına bakarak.

“Özür dilerim, Alice.” Oliver’ın sesi gerçekten üzgün geliyordu.

Alice başını kaldırıp ona baktı.

“Cep kitapları başkalarının cepleriyle doludur,” dedi Oliver. “Ve insan izin almadan kimsenin eşyasına dokunmamalıdır.”

“Bence de,” dedi Alice.

Oliver başıyla onayladı.

“Peki, nasıl izin alacağız?” diye sordu Alice.

“Eh, onlara sormamız gerek, elbette.”

“Hepsine mi?”

“Bazılarına,” dedi Oliver, kitabı dikkatle kapatırken.

“En azından kitabın içine bakmama izin veremez misin?” diye sordu Alice. “Ceplere dokunmayacağıma söz veriyorum. Sadece merak ediyorum.”

“Bunu bir dostuma götürmem gerekiyor,” dedi Oliver, “bu yüzden onun yanına ulaşana kadar bekleyelim. Ayrıca, burada çok fazla ışık yok ve güneş çıktığında asla güvenli olmaz.”

Alice ona baktı. “Bunu bana hiç söylememiştin.”

“Ama kesinlikle denedim, değil mi? Artık cebi aldığımıza göre, dikkatimizi başka şeylere çevirebiliriz. Hâlâ yolculuğumuz için ihtiyacımız olan birkaç şey var, bu yüzden yola devam etsek iyi olur.”

Alice o kadar hevesle ileri atıldı ki neredeyse eteklerine takılıyordu. Oliver’ı çok yakından takip ediyordu ve onun topuklarına basıp duruyordu. Alice artık Ötediyar’dan ve gizli tehlikelerinden haklı bir şekilde korkuyordu (ve burasıyla evi arasında tercih yapması gerekse, her seferinde kesinlikle evini seçerdi) fakat burada her şey o kadar *ilginçti*, o kadar farklı ve o kadar dehşet vericiydi ki aynı zamanda da bağımlılık yaratıyordu. Sonuçta Alice kaybı, yalnızlığı ve derin üzüntüyü tanımıştı ama onu *yemek* isteyecek birini hiç tanımamıştı ve küçük bir yanı bunun nasıl bir şey olabileceğini merak ediyordu. Asıl mesele şuydu ki, artık bütün şaşkınlığını üzerinden atacak zamanı bulabildiğine göre Alice bu fikirden bir hayli... gururlanmıştı. Küçük arkadaşımız hayatında çok az iltifat almıştı ve ne kadar tuhaf olsa da birinin onun iyi bir yemek olacağını düşünmesi hoşuna gitmişti. Sonuçta bu, yüksek kaliteli sihir gücüne sahip olduğu anlamına geliyordu, değil mi? Yani güçlü ve sürdürülebilir bir şeyden yaratılmıştı. Değil mi?

Elbette değildi. Ancak gençlerin zihninden geçenler ancak çok az yetişkine mantıklı gelirdi ve kendimi onlar arasında görmek gibi hırslarım yok. Ne olursa olsun, Ötediyar Alice’i artık daha fazla etkiliyordu ve bu tuhaf diyarla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu. Ancak Oliver bildiklerini paylaşmaya pek hevesli değildi.

“Peki, nerede yaşıyordun?” diye sordu Alice, Oliver’a yetişmek için arkasından neredeyse koştururken. “Güzel miydi? Annen ziyaretine geliyor muydu?”

Oliver öyle tuhaf güldü ki yüzü buruştu ve burnu kırıştı. “An-nem mi?” dedi. “Ziyaret mi? Alice, ciddi ol.”

“Ama seni özlemedi mi?”

Oliver bir kaşını kaldırarak ona baktı. “Şüpheliyim. Ayrıca, *sen* bir görevdeyken annenin ziyaretine gelmesini ister miydin?”

Alice kızardı. “Şey, hiç görev alamayacağım düşünülürse, ce-vabım hiçbir şeyi değiştirmeyecek, değil mi?”

Oliver durdu, yanağının içini ısırdı; kendinden utanır gibi gö-rünecek kadar cömertti. “Özür dilerim,” dedi. “Unuttum.”

“Evet, neredeyse ben de unutmuştum.”

“Kartın hâlâ yanında mı?”

Alice başıyla onayladı ve parmakları eteğinin cebindeki sert kâğıt parçasına uzandı.

“Ben hâlâ onun kilidini açman gerektiğini düşünüyorum,” dedi Oliver.

“Evet, ben de babamı bulmamamız gerektiğini düşünüyö-rum,” dedi Alice, bakışlarını kaçırarak.

Oliver konuşmak için ağzını açtı, keskin bir şekilde nefesini verdi ve konuyla ilgili daha fazla konuşmadı.

Sessizliği nihayet bozan Alice oldu.

“Başka neye ihtiyacımız var?”

Oliver, Alice’in çıplak ayaklarına baktı. “Ayakkabılara.”

“Ayakkabı mı?” Alice şaşırdı ve tekrar yürümeye başlamış olan Oliver’a yetişmek için koşturdu. “Ama ben hiç ayakkabı giymem ki.”

“Uyku’dan ayrılmadan önce izne de ihtiyacın olacak,” dedi Oliver. “Yani sana bir cetvel bulmamız gerek... bütün ziyaretçiler cetvel taşımalıdır... sonra da onu doldurtacağız ve...”

Fakat Alice olduğu yerde donup kalmıştı.

Oliver hâlâ konuşuyordu fakat Alice artık onu duymuyordu ve Oliver onun peşinden gelmediğini ancak bir an sonra fark edebildi. Nihayet dönüp arkasına baktığında Alice’i olduğu yer-de dikilirken ve iri iri açılmış gözlerle kendisine bakarken buldu.

“Ne oldu?” Oliver bir tehlike beklentisiyle hızla dönüp etra-

fına bakındı. Endişelenmemeye çalışıyordu fakat Alice'in onu endişelendirmek gibi kötü bir alışkanlığı vardı. "Sorun ne?"

"Neden?" diye sordu Alice.

"Ne neden?"

"Neden cetvele ihtiyacım var?"

"Çünkü," dedi Oliver, "bütün tutarsızlıklarına ve dengesizliklerine rağmen, Ötediyar'da kurallara uymak çok önemlidir."

"Ama..."

"Bak, Alice," dedi Oliver, kaşlarını çatarak, "lütfen bu konuda benimle tartışma. Ayakkabılar konusunda uzlaşabiliriz fakat cetvel gerçekten çok önemli. Ötediyar'da bir ziyaretçi daima yanında bir cetvel taşımalıdır."

"Ama neden?"

"Şey," dedi Oliver, "çünkü burada geçirdiğimiz zamanı ölçer." Elini çantasına attı ve Alice'in daha önce gördüğü bir cetvele fena şekilde benzeyen basit, tahtadan bir cetvel çıkardı.

Cetveli Oliver'ın elinden kapıp inceledi ve hemen aklına babasının cetveli geldi: Evden ayrıldığında yanına aldığı tek şey oydu. Alice unutmamıştı. Nasıl unutabilirdi ki? Babası o cetvele daima büyük özen gösterirdi. İnce, dikdörtgen bir kırmızı kadi feye sarılı saklar, şifonyerinin en üst çekmecesine koyardı ve her gece hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ederdi. Bir defasında Alice onu oyun oynamak için aldığında, babası çok kararlı bir tavırla onun oyuncak olmadığını söylemişti.

Çok özel bir şey olduğunu söylemişti.

Alice bir cetvelin nasıl özel olabileceğini hep merak etmişti fakat şimdi Oliver'ın cetvelini elinde tutarken nihayet anlamaya başlıyordu. Hatırladığı kadarıyla, babasının cetveli de Oliver'ınkine çok benziyordu: koyu renk, ince, kenarları bir cetvelde olacağı gibi işaretli bir şeydi. Ancak ikisi arasındaki en büyük fark, aynı zamanda da en tuhafıydı: Oliver'ın cetveli, babasınınkinden çok ama çok daha ağırdı.

"Hımm," dedi Oliver, başıyla onaylayarak. "Evet, doluyken bir hayli ağırdır."

“Neyle dolu?”

“Zaman elbette. Bu ülkede gerçekten ölçülen tek şey zamandır,” diye açıkladı Oliver. “Ötediyar, zaman konusunda çok ama çok titizdir. Her ziyaret için cetveli doldurmak ve burada geçirilen zamanı ölçmek zorunludur çünkü Ötediyar buradan gelip geçenleri çok yakından takip eder.”

“Zaman,” dedi Alice sessizce, bakışlarını elindeki cetveldan ayırmadan. “Ne tuhaf.”

“Evet. Burada zamanı boşa harcamayı sevmezler. Ötediyar, yıllar boyunca ziyaretçilerin istedikleri kadar zaman geçirmesine izin vermiş fakat çok büyük bölümü *düşünmeye, merak etmeye ve karar vermeye* harcandığı için artık çok dikkatli takip ediliyor.” Sonra, Alice’in yüzündeki ifadeyi görünce ekledi: “Araştırmalar, düşünmenin ve merak etmenin mantıklı karar vermeye götürdüğünü göstermiş. Bu bir salgın.”

Alice’in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. “Yani Ötediyar’da ziyaretçilerin mantıklı kararlar vermesinin istenmediğini mi söylüyorsun?”

“Elbette istenmiyor,” dedi Oliver, cetveli Alice’in ellerinden çekerken. “Aptal insanları yemek çok daha kolaydır.”

“Anlayamadım?”

“Ziyaretçileri hızlı, aceleci kararlar vermek zorunda bırakırsan, daha çabuk yanlış kararlar verirler ve bu da onların sonunu daha kesin bir şekilde getirir. Ancak yavaş hareket etmek de işe yaramaz. Boşa zaman harcattığın için seni güzel bir yahni yaparlar. Basit bir tuzak,” dedi. “İki şekilde de kaybediyorsun. Dolayısıyla hem hızlı hem de akıllı olmamız gerekiyor.”

Alice cetveli isteksizce geri verdi. Dikkati dağılmıştı. Oliver’ın açıklamalarına artık şaşırmıyordu ama şimdi kendi düşüncelerine dalmıştı. “Biliyor musun,” dedi sessizce, “Ferenorman’dan ayrıldığında babamın yanında cetveldan başka bir şey yoktu.”

“Biliyorum.”

“Yani o da biliyordu,” dedi Alice, kendi şüphelerini doğrularak. “Gitmeden önce. Babam nereye gittiğini biliyordu.”

“Öyle olmalı,” dedi Oliver. “Daha önce buraya defalarca gelmişti; her şeyin nasıl işlediğini biliyordu. Aslında, buraya geldiğimde ne yapmam gerektiğini hep onun notlarından ve Ötediyar’la ilgili bildiklerinden öğrendim. Ona çok şey borçluyum.”

Bu kadarı Alice için çok fazlaydı.

Babası bunca yıldan sonra neden Ötediyar’a dönmüştü? Burada ne arıyordu?

Alice, babasının Ferenorman’daki herkesten farklı olduğundan uzun zamandır şüpheleniyordu; düşünceleri daha zengin, zihni daha dolu, gözleri daha parlaktı. Fakat Alice babasının sırlarla dolu bir adam olduğunu hiç düşünmemişti ve şimdi babasını gerçekten tanıyıp tanımadığını merak etmeye başlıyordu.

Dudağını ısırdı ve huzursuzluğunu bir kenara atarak kafasını topladı. Babasını sevmek, onu olduğu gibi sevmek demekti; açık pencereleri kadar tozlu köşeleriyle. Bilinmeyen sırlar yüzünden ona duyduğu sevginin azalmasına izin vermeye niyeti yoktu. Alice’in de sırları vardı, değil mi? Ve büyümenin bir parçasının hassaslaşmak olduğunu, sırların bazen bu hassaslıkları korumak için kullanıldığını anlıyordu.

“Eh,” dedi Oliver, tuniğinin kenarını düzeltirken. “Sana şu ayakkabıları bulmaya geçelim mi?”

Alice ayaklarına baktı.

Dehşet verici, biliyorum ama Alice ayakkabılarla asla ilgilenmemişti. Sadece kışları ayakkabı giyerdi ve giydiğinde de pamuk çiçeklerinden astar yapılmış keten botlar olurdu; rahat, yumuşak ve hafif. Ancak şimdi kış değildi ve şu an ayakkabı giydiğini hayal bile edemiyordu. “Mecbur muyum?” diye sordu Oliver’a.

“Önümüzde çok zorlu bir yürüyüş var,” dedi Oliver, anlayışlı görünmeye çalışarak. “İsrarla öneriyorum.”

“Eh,” dedi Alice, dudağını ısırarak. “Pekâlâ. Ayakkabı giymem babamı bulmamızı kolaylaştıracaksa, sanırım o zaman... Ah!” Alice önemli bir şeyi hatırlayarak tereddüt etti.

“Ne oldu?” diye sordu Oliver.

“Hiç gammazım yok,” dedi Alice. Sonra daha sessizce ekledi: “Burada gammaz geçiyor mu ki? Ötediyar’da nasıl alışveriş yapılıyor?”

“Aslını istersen ben de bilmiyorum,” dedi Oliver, gülümseyerek. “Sadece bir şeyleri istediğimde insanlardan bana vermelerini rica ediyorum.”

“Ama bu çalmak!”

“Benim için istemek.”

“Ah, Oliver,” dedi Alice, gözlerini kısarak. “Korkunçsun.”

“Her neyse,” dedi Oliver, neşelenerek, “üzerimde biraz param var. Bir saniye.” Elini çantasına daldırarak biraz karıştırdı. Birkaç kırmızı para çıkardı (düğmelere benziyorlardı ama çok daha ağırlardı), avucunda tuttu ve hepsini ikiye bölerek sihirlerini serbest bıraktı. Bir gammaz içinde bir parça sihir barındırırdı ama üç gammaz onun üç katı demekti ve üç parça sihirle çok şey yapılabilirdi. Oliver ellerini hızla kullanarak gammazlarını bir çift basit ayakkabıya dönüştürdü ki bunun on üç yaşında bir genç için karmaşık bir iş olduğunu söylemeye gerek yok. Çoğu kişi artık sıfırdan bir şeyler üretmekle uğraşmıyordu; çoğu gammazlarını (kırmızı), istoplarını (mavi) ve tintonlarını (yeşil) usta zanaatçılar tarafından üretilmiş hazır ürünler için takas ediyordu.

Alice etkilenmişti.

Daha da etkileyici olan ayakkabılardı. Parlak mavi satenden yapılmış ve kurdele bağcıklar eklenmiş basit bale ayakkabılarıydı. Oliver, Alice için herhangi tarzda bir ayakkabı yaratabilirdi ama bu pabuçları seçmesinin bir nedeni vardı; bunlar, Alice’in hiç sahip olmadığı dans ayakkabılarıydı ve Alice bu hareketten çok etkilenmişti.

Aslında ayakkabılara önem vermeyen bir kız için Alice bu pabuçları sevdiğini (hatta neredeyse bayıldığını) fark edince şaşırılmıştı fakat gururu yüzünden Oliver’a gerçeği söyleyemedi. Bu yüzden sadece gülümseyerek teşekkür etti, oldukça kibar bir şekilde hoş (gerçekten de harikaydılar) ve tamamen makul olduklarını (aslında gayet lükslerdi) söyledi. Ötediyar’a geldiklerinden

beri Alice o kadar çok küçük yalan söylemişti ki artık ne kadar rahat yalan söyleyebildiğini fark etmiyordu bile. Minik uydurmaları uydurmak ve küçük hikâyeler yaratmak o kadar kolaylaşmıştı ki gerçeklik bulanıklaşmıştı; Alice'in Oliver'a (ve tüm güvenilmez kişilere) karşı sahip olduğu tek korumanın uzun zaman önce ortadan kalktığını fark etmesinin hiçbir yolu yoktu.

Böylece mavi ayakkabılarını mutlu bir şekilde ayaklarına geçirdi, parmak uçlarında hevesle döndü ve karanlıkta Oliver'ın peşinden yürüdü.

Uyku, gerçekten titizlik derecesinde karanlıktı. Bunu sadece doğru olduğu için söylemiyorum; hikâyenin bu noktasında artık üzerine yorum yapılacak pek bir manzara yok. Alice ve Oliver, Uyku'nun ışıklarını artık çok geride bırakıyorlardı; buradan sonra gözle görülür ışıklar ve gökyüzünü aydınlatacak, havada asılı duran ampuller yoktu. Karanlıktı. Soğuktu.

Çok sessizdi.

Alice ve Oliver rahat bir sessizlikte, kendi düşüncelerine dalmış halde yürüyorlardı. Alice'in bir cetvel bulacağı ve diğer çeşitli ihtiyaçlarını karşılayacağı yerlere gidiyorlardı fakat ikisi de, en azından o anda, bunu konuşmaya pek hevesli görünmüyordu. Alice uzun adımlar atarak yürüyor, bir parmağıyla delik açmayı umarak karanlığı dürtüp duruyordu. Bir ışık, bir cevap ve babasından bir iz arıyordu. Ona duyduğu umutsuz ihtiyaç kendisini buraya kadar getirmişti: Zifiri karanlığın içinde yürüyor, tanımadığı bir dünyada körlemesine yolunu bulmaya çalışıyordu.

Babası kasıtlı olarak gitmişti.

Alice bunu artık biliyordu ve nedense bu, her şeyi değiştiriyordu. Babası *onu* mu bilerek bırakmıştı? Yoksa *annesini* mi? Bütün bunlar ne anlama geliyordu? Kendisini yok edebilecek bir yer için neden evini terk etmişti? Neden böyle bir riske girmişti?

Ne için?

Alice'in zihni o kadar çok soruyla doluydu ki dikkate yer kalmamıştı. Dolayısıyla Oliver'ı, adımlarındaki ani hızlanışı veya yüzündeki çarpık gülümsemeyi fark etmemişti. Alice onun ne

düşündüğünü bilemezdi, dolayısıyla size de söylememeliyim fakat sanırım birbirimizin sırlarını saklayacak kadar yakından tanışıyoruz artık. Bu yüzden sadece şunu söyleyeceğim: Oliver rahatlamıştı. Alice'e kısa süre önce cüretkâr bir yalan söylemişti ve artık fark edilmediğinden kesinlikle emindi. Bu yalanın hangisi olduğunu size söylemeyeceğim ama Oliver, Alice'in artık gerçeği sezemediğini biliyordu.

Bunu unutmayalım.

Alice bundan habersiz, hâlâ düşüncelerine dalmış haldeydi ve dikkati sadece uzakta gördüğü ilk ışıkla dağıldı: Yaklaştıkça büyüyen ve yanıp sönen tek bir ışık. Alice, Oliver'ın kolunu dürttü ve ikisi de hemen dikkat kesildiler. Alice bir kez daha meraklanırken, Oliver da temkinli tavırlarına geri dönmüştü.

Alice, Oliver'a baktı. "Ne..."

"Sınıra geldik," dedi Oliver kısaca.

"Sınır mı? Benim için bir cetvel bulacağımızı sanıyordum."

Oliver başıyla onayladı ve Alice artan ışıktaki onun silüetini zorlukla seçebildi. "Evet, geçiş izni alır almaz sana bir cetvel verecekler," dedi. "Uyku, bütün ziyaretçilerin giriş noktasıdır. Asıl Ötediyar bundan sonra başlıyor."

Alice'in gözleri ve ağzı aynı anda yusuvarlak oldu. "Geçiş izni almak için ne yapmam gerekiyor peki?"

Oliver tereddüt etti. "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Herkes için farklı. Ancak yakında öğreneceğiz, değil mi?" Başıyla ileriye işaret etti. Işık her geçen an artıyordu ve artık neredeyse kör edici hâle gelmişti. "Sadece biraz daha."

Alice elini gözlerine siper ederek ilerledi. Artık bir şey görmek neredeyse imkânsızdı; ışığın parlaklığı neredeyse canını yakıyordu. Tam buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmediğini düşünüyordu ki aniden ışık loşlaştı.

Gözlerinin yeni ışığa alışması için biraz zaman geçmesi gerekti. Kamaşan gözlerinin önündeki ışıktan haleler yok olana kadar gözlerini kırptırdı ve sonunda neye baktığından emin olabildi.

Karşılarında tek başına beyaz bir kapı, yere dikilmiş şekilde duruyordu. Tam ortasında kocaman bir zil vardı. Zilin üzerinde de altın harflerle bir yazı yazılmıştı:

MACERA İÇİN BURAYA BASIN

Alice destek almak için Oliver'a baktı ve çocuk başıyla onayladı. Alice dikkatli, çok dikkatli bir şekilde bir parmağını ileri uzattı ve düğmeye bastı. Sanki uyuyormuş gibi çok hafif bir sesle öttü.

Bir an sonra kapı yok oldu ve onun yerine bir masayla arkasında oturan biri belirdi.

Kişi domuz pambesinin farklı tonlarında çok sayıda gömlek giymişti ve Alice onun gerçekten bir kişi olup olmadığını anlamıyordu (belki de bir şeydi) ama o daha bunu düşünmeye zaman bulamadan karşısındaki konuştu.

"İsim?" dedi pespembe. (Gerçekten de bir kişi olduğu ortaya çıktı; açık mavi silindir şapka takan biriydi.)

Alice irkilerek hızla ona yaklaştı. Masanın üzerinde bir isim plaketi gördü:

TED MACERA SINIR KONTROLÜ UYKU KÖYÜ

"İsim?" diye tekrarladı Ted.

"Alice Alexis Queensmeadow," dedi Alice çabucak. Gülümsemeye çalıştı.

"Geliş amacı?"

"Geliş amacı mı?" diye tekrarladı Alice, gergin bir tavırla. Oliver'a bir bakış attı. "Ben, eee, şey, buraya ba..."

"Baklava ağacı," diye tamamladı Oliver, Alice'in yerine. Hemen öne atıldı ve Ted'e kocaman gülümsedi. "İnce köyünde baklava ağacını kaybetti ve onu geri almayı çok istiyor. Fidan halinden beri o büyüttü de."

Ted birkaç kez gözlerini kırıştırtarak Oliver'a bakarken önündeki kâğıtları karıştırdı. "Fidan halinden beri," diye mırıldandı sonunda. "Evet, tabii. Hepsi burada."

"Bütün belgelerinin tam olduğunu göreceğinizden eminim," diye ekledi Oliver, yine gülümseyerek.

Ted yine başıyla onayladı; zihni Oliver'ın ikna gücünden ağırlaşmıştı.

"Eğer uygun bir cetveli kendisine verirsiniz ve... eee, altı aylık süreyle doldurursanız... hemen yolumuza koyulabiliriz." Oliver kendi cetvelini masanın üzerine kaydırды. "Ben de kendimkini tekrar doldurtacağım, teşekkür ederim. Geçen seferkiyle aynı süre yeterli olur."

"Geçen seferkiyle aynı süre," dedi Ted. "Tabii."

Ted işe koyuldu, belgeleri çabucak damgaladı ve masasının çekmecelerini karıştırdı. Alice ilk kez Oliver'ın yeteneğinden hayrete düşmüştü. Onun ne yapabildiğini bildiğini sanıyordu ama daha önce hiç yeteneğini kullanırken görmemişti. Bu şekilde olmamıştı. Bunun kesinlikle olağanüstü olduğunu düşündü. Ötediyar'da hile yaparak dolaştığı için bir yandan suçluluk duyarken, bir yandan da burada işlerin böyle yürüdüğünü anlıyordu. Oliver'ın dediği gibi, burası bir hileler ve bulmacalar dünyasıydı; Alice'le Oliver da yollarına devam etmek istiyorlarsa oyuna katılmak zorundalardı.

"Cetveliniz," dedi Ted aniden.

Alice ona yaklaşırken içinin kıpır kıpır olduğunu hissetti. Ted'in masanın üzerine bıraktığı cetvel Oliver'ınkinden farklıydı; ahşabı beyazlatılmıştı, biraz daha kısaydı (ama daha sağlamdı) ve bir çöp kutusundan çıkarılmış gibi görünüyordu. Üzeri çentikler ve sıyrıklarla doluydu, ölümüne kullanıldığı belliydi ama Alice aldırmadı. Cetveli eski, çokça kullanılmış ve tutması kolaydı. Çok sağlamdı. Ağırdı. Zaman doluydu. Arkasını çevirerek ahşaba kazınmış kısa bir ifadeyi okudu:

ALICE ALEXIS QUEENSMEADOW

ACIL DURUMDA ÜÇE BÖLÜN

"Acil durumda mı?" dedi, Ted'e bakarak. "Bu ne demek?"

Ted düz düz ona baktı.

"Affedersiniz," diye tekrar denedi Alice. "Bu ne..."

"Ahşap ağırlığını kaybettiğinde zamanınız dolmuş demektir," dedi Ted, onu duymamış gibi. "Ondan önce döndüğünüzden emin olun."

"Anladım," dedi Alice. "Peki, ondan önce dönmezsem ne olur?"

Ted gözlerini kırıştırdı. "Hırsızlıktan tutuklanırsınız."

"Ne?" dedi Alice, nefesini tutarak.

Ted yine gözlerini kırıştırdı. "Şimdi size bazı rutin sorular soracağım."

"Fakat..." Alice zorlukla yutkundu. "Peki."

"Herhangi bir sakatlığınız ya da özel bir tıbbi durumunuz var mı?" diye sordu Ted, kısık gözlerle baktığı bir kâğıt parçasından okuyarak. Masa lambasına yaklaştı.

"Be-ben... hayır..."

"Üzerinizde herhangi bir özel eşya var mı?" diye sordu Ted. Alice cevaplarını verirken Ted bir kâğıda küçük notlar alıyordu.

"Hayır," dedi Alice. "Yani, sanmı..."

"Yetmiş beş yaşında veya daha yaşlı bir ziyaretçi misiniz?"

Bunu duyunca Alice kaşlarını çatı. "Elbette ki değilim. Daha on iki yaşımı yeni doldurdum."

Ted masasının üzerindeki bir düğmeye bastı ve başının üzerinde patlayan bir konfeti seli şapkasının kenarlarına yağdı. (Alice onun neden şapka taktığını şimdi anlıyordu.) "Tebrikler," dedi Ted. "Yanınızda yiyecek ya da hediye var mı?" Ted bunu söyledikten sonra doğrudan Alice'in gözlerine baktı ve Alice onun inatçı zihninin Oliver'ın etkisinden kurtulmak üzere olduğunu gördü.

"Ha-hayır," dedi, Oliver'a endişeli bir bakış atarak. "Yiyecek ya da hediye yok."

Oliver onun elini sıktı ve bir an sonra Ted'in gözleri yine camlaştı. Başka soru sormadı.

"Ziyaretçi broşürlerinizi almayı unutmayın," dedi Ted, masanın üzerinde kuşe kâğıda basılmış birkaç belgeyi uzatırken. "Ve *İzin Verilen ve Yasaklı Eşyalar* listesine de göz atmayı unutmayın çünkü yakın zamanda güncel..."

"Tamam, elbette," dedi Alice çabucak, broşürleri hiç bakmadan cebine atarken. "Peki, daha önce söylediğiniz şu... tutuklanma meselesi? Ne kast ediyordunuz?"

Ted tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki Oliver, Alice'i uzaklaştırmak için çekiştirmeye başladı. "Çok teşekkürler! Yakında görüşürüz!" diye seslendi Ted'e ve hemen cetvelini çantasının içine attı.

"Şu anda Ted'le çok fazla konuşmasak daha iyi olur," diye fısıldadı Oliver. "Ne kadar düşünmeye çalışırsa, ikna yeteneğimin etkisinden o kadar kolay kurtulur ve bu riski göze alamayız."

"Tamam," diye fısıldayarak karşılık verdi Alice, cetvelini kendi eteğinin cebine atarken. "Ama Oliver, tutuklanmak derken ne demek istedi?"

"Sonra açıklayacağım, söz veriyorum," dedi Oliver. "Ancak şimdi acele etmemiz gerek çünkü güneş uyanmak üzere. Doğruca Durgun köyüne gitmemiz gerek ve bu bir hayli zor olacak."

"Bundan daha mı zor?" diye sordu Alice.

"Çok daha zor."

"Ne kadar daha zor?"

"Çok."

Alice ona baktı.

Oliver ona baktı.

Önlerine döndüler.

Görüyorsunuz ya, gökyüzü kendini ortadan ikiye ayırıyordu.

“Koş!” diye bağırdı Oliver ve Alice nedenini sormaması gerektiğini anladı.

Gökyüzü gerçekten tam gözlerinin önünde yırtılıyordu ve Alice bunun neden olduğunu bilmese de cevabın iyi olmayacağını farkındaydı. Ancak en tuhafı, neden tehlikeyle karşılaştıklarında koştukları değil, neden doğruca ona doğru koştuklarıydı. Alice’in sormak istediği bir sürü soru vardı fakat Oliver’ın uzun bacaklarına yetişebilmek için elinden geleni yapıyordu ve daha şimdiden nefes nefese kalmaya başlamıştı.

“Oliver,” dedi nefes nefese. “Neden gökyüzü yırtılıyor? Neler oluyor?”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Oliver. “Gün bitti. Bugün, yarın için giyiniyor.”

“Bu,” dedi Alice, zorlukla nefes alırken, “şimdiye kadar bana söylediğin en saçma şey.”

“Neden saçma olsun?” dedi Oliver. O da nefes nefese kalmıştı. “Sen her gün giysilerini değiştirmiyor musun?”

“Şey, evet,” dedi Alice. “Ama ben bir insanım.”

“Öyle mi?” Oliver ona bir bakış attı. “Ve nasıl görüldüğüne önem verme hakkına sahip olanlar sadece insanlar mı?”

Sonraki otuz metreyi koşarlarken Oliver dişlerini sıkmıştı ve iyice nefes nefeseydi. Soluğu neredeyse tamamen kesilirken devam etti: “Alice, Ötediyar’da hayatta kalmak istiyorsan düşünce tarzını gerçekten değiştirmelisin.” Artık neredeyse nefesi tükenmişti. “Dar görüşlülük seni ancak Hiçbiryer’e kadar götürür ve bir kere oraya gittin mi sonsuza dek kaybolursun.”

“Benim dar görüşlü olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu Alice, bir eliyle göğsünü tutarken ve kalbinin deli gibi attığını hissederken. “Benim mi?”

Oliver ona cevap vermedi ama muhtemelen nedeni artık nefesinin kesilmiş olmasıydı. Geçen her saniye nefesi daha hırıltılı çıkıyordu; Alice’in de öyleydi ancak Oliver oldukça ağır görünen cep kitabını taşıyordu ve Alice onun kendisinden daha çok zorlandığından emindi. Ellerinden geldiğince hızlı koşmalarına rağmen ufuk çizgisine ulaşmak imkânsız gibi görünüyordu. Alice, Oliver’ın ne yapmaya çalıştığından emin değildi.

“Sana sıçramanı söylediğimde,” dedi Oliver, zorlukla soluklanmaya çalışırken, “sıçramamız gerek.” Alice’e baktı. “Tamam mı?”

“Tamam,” dedi Alice, soluklanmaya çalışarak. “Evet, tamam.”

Gökyüzü tam karşılarındaydı ve gece yarısı perdeleri geri çekilirken arasından altın sarısı ve ipek mavisi ışıklar görünüyordu. Bilinmeyen bir gün kadar masum, yeni doğmuş bir gökyüzüydü.

“SIÇRA!” diye bağırdı Oliver. “SIÇRA, ALICE, SIÇRA!”

Alice sıçradı.

Rüzgâr bir anda onları yakalayarak vücutlarını sardı, nefeslerini kesti ve doğru an geldiğinde (ki bu çok nadir bir şeydir) değişen gökyüzünün ortasına doğru savruldu.

Böylece Uyku’dan Durgun’a düştüler.

İki çarpış sonra Durgun'da oturuyorlardı.

Alice ve Oliver, bacakları önlerine açılmış halde popolarının üstünde idiler. Ciğerlerinde hava kalmamıştı, eklemleri ağrıyordu ve Alice'in endişelenecek çok şeyi vardı ama endişelenmeye zamanı yoktu.

Durgun, zamanı durdurmuştu.

Kış karı, sonbahar yaprakları ve bahar çiçekleri oldukları yerde donmuşlardı. Yağmur damlaları havada asılı halde parıltıyor, hava aynı anda binlerce küpe takmış gibi görünüyordu. Kartaneleri gökyüzüne zamkla yapıştırılmış gibiydi. Sonbahar yaprakları düşmüştü ama yere ulaşmamıştı, hafif rüzgârla titreşerek salınıyorlardı; havayı süsleyen kahverengi, turuncu, kırmızı ve sarı takılar gibi, unutulamaz bir anda takılıp kalmışlardı.

Alice etrafa şaşkınlıkla, açılmış dudaklar ve meraklı gözlerle baktı, her şeyi görebilmek için ellerinin üstünde arkaya doğru yaslandı. Bir kuştüyü kadar sessizdi ve o kadar sakindi ki neredeyse hassastı. Gökyüzü hafif lavanta rengindeydi ve güneş uzakta sarı bir bulut gibiydi; değdiği her şeye sarımsı bir parıltı katıyordu. Evler renkli karelerden ve üçgen çatılardan yapılmıştı; gri kaldırımlar simsiyah taşlardan yapılmış sokaklarda kıvrıla kıvrıla uzanıyordu. Kuşlar tünedikleri yerde kıpırdamadan duruyor, ötmüyorlardı ve her şey çok tatlı ve çok küçüktü. Alice oturduğu yerden kilometrelerce ötesini görebiliyordu ve ayağa kalkana kadar kimseyi göremedi.

O anda nefesini tuttu.

Geri geri adım attı.

Karşısında hayatında gördüğü en tuhaf sahne vardı.

Alice neden her şeyin aniden bu kadar farklı göründüğünü anlamıyordu ama hareketleri ne kadar küçük olsa da Durgun'u rahatsız etmişti ve şimdi bütün sakinlerini görebiliyordu: Köyün sayısız sakini sessiz bir itirazla ona bakıyordu.

Her yerde kadınlar, kadınlar, kadınlar vardı.

Takım elbiseler giymişlerdi. Turuncu bir pantolonlu takım, yeşil bir takım, köşede mor bir takım, bir diğeri kırmızı bir takım. Taburelerin, masaların, sandıkların, bankların, kaldırımların, basamakların ve bisiklet selelerinin üzerinde hiç kıpırdamadan oturan rengârenk kadınlar. Yüzlercesi.

Ve hepsi, her biri ona bakıyordu.

"Oliver?" Alice onun yanında durduğunu hissedebiliyordu ama bakışlarını kadınlardan ayırmaya korkuyordu. "Oliver," diye fısıldadı. "Ne yapacağız?"

Oliver o kadar kısık sesle konuştu ki Alice onu duyamadı.

"Ne?" Oliver'a doğru bir bakış attı.

Kadınlar şaşkınlıkla nefeslerini tuttular. İri iri açılmış gözler ve ağızlar ona bakakaldı.

"Çok üzgünüm," dedi Alice. "Ben..."

Yine nefesler tutuldu. Dehşete düşmüş yüzler. Şaşkın bir sessizlik.

Alice gerilmeye başlıyordu. Görünüşe bakılırsa Durgun'da konuşmak yasaktı. Konuşmak, hareket etmek, sessizliği bozacak herhangi bir şey olmamalıydı. (Bunların hepsi elbette ki bir varsayımdı çünkü Alice, Durgun'la ilgili hiçbir şey bilmiyordu; aslında Ötediyar'la ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Oliver [her zamanki gibi] hiç yardımcı olmadığı için burada ne yapması ve ne yapmaması gerektiğini bilemiyordu. Alice'i Durgun'da neyle karşılaşacakları konusunda hiçbir şekilde hazırlamamıştı ve bir grup öfkeli genç kadın onları yerse, *eh*, diye düşündü Alice, Oliver kendisinden başkasını suçlayamazdı.)

Şimdi, Alice'in bundan sonra ne yaptığına geçmeden önce, davranışlarını savunmama izin verin. Üzerinde düşününce, ka-

rarının pek de yapıcı olmadığına farkındayım ama sonsuza dek hiç kıpırdamadan duramazdı (sonuçta babasını düşünmesi gerekiyordu) ve dolayısıyla şunu söyleyeceğim: Bana kalırsa, kararı en azından o anda oldukça gerçekçiydi:

Birkaç adım ilerledi.

Biri çılgılık attı. Bir şey kırıldı. Alice bir hata yaptığını hemen anladı fakat hatasını aceleyle düzeltmeye çalışırken birkaç hata daha yaptı. Yaptığı şeyi geri almaya çalışarak sendeledi ama o hareket ettikçe, Durgun'un kadınları daha da rahatsız oluyordu ve çok geçmeden hepsi çılgınlık atmaya, ulumaya, saçlarını ve giysilerini çekiştirmeye başladılar. Tırnaklarıyla yüzlerini tırmalayıp kanatıyor, gözyaşı döküyorlardı; kendilerini çılgınca hıçkırıklara kaptırmışlardı. (Alice'in de içinden ağlamak geliyordu ama nedenleri farklıydı.)

Kadınlar yavaş yavaş ayağa kalkmaya başlamıştı. Açıkça ağlayan gözleri Alice'in yüzünden hiç ayrılmıyordu ve bütün bu manzara o kadar korkunçtu ki Alice'in zavallı kalbi neredeyse duracaktı. Kadınların hareketleri o kadar dikkatli, o kadar yavaş ve o kadar yöntemsel ki bir şekilde daha kötüydü. Yavaş bir ölüm olacağını düşündü; dikkatli bir işkence, sesini çıkartamayacağı bir acı. Korku onu öyle etkisine almıştı ki nefes almaya bile çekiniyordu.

"Alice, koş!"

Oliver onun elini kaptı ve köyün dikkatle koruduğu tüm kontrolü parçalayarak Durgun'un içinden hızla geçtiler. O an düşmeye başlayan yaprakların, yüzlerine çarpıp enselerinden akan yağmurun ve saçlarına takılıp giysilerine yapışan kar tanelerinin arasından koştular.

Kadınlar da arkalarından koşuyordu.

"Daha hızlı!" diye bağırdı Oliver. "Daha hızlı koşmalısınız!" Alice onun ayağını tekmelemek ve elinden geldiğince hızlı koştuğunu söylemek istemesine rağmen, nefes almakta zorlanıyordu ve dolayısıyla suçlamalarını daha iyi bir zamana saklamaya karar verdi. Bacaklarını olabildiğince hızlı hareket etmeye zorlayarak

Durgun'u bir baştan diğerine aşan tek caddeye çıkan çok yüksek tepeyi tırmandı ve muhtemelen ölecekleri gerçeğini düşünmemeye çalıştı. Bu konuda pek başarılı olduğu söylenemezdi.

Durgun'un kadınları hâlâ hemen arkalarındaydı. Mecbur kaldıkları bu fiziksel çaba yüzünden acı çekiyor olmalılardı çünkü çığlıklar atıyorlardı ve Alice ağlıyordu (sadece birazcık) fakat asıl nedeni çok yorulmuş olması ve ciğerlerinin patlamaması için koşmayı bırakması gerektiğini düşünmesiydi. Fark etmezdi; Alice'in ciğerleri Durgun'un kadınlarının umurunda bile değildi ve bacaklarıyla ciğerleri ne pahasına olursa olsun dayanmak zorundaydı.

Oliver'ın eli onunkini sımsıkı kavramıştı ve ana caddede Alice'i neredeyse sürüklüyordu. Alice, onun bütün bunları yaparken bir yandan da cep kitabını nasıl taşıyabildiğinden emin değildi fakat yardım isteyecek ya da sunacak durumda değildi çünkü bu yolun zeminini oluşturan siyah taşların aslında son derece kaygan olduğunu anlamıştı ve ayakta kalabilmek için büyük bir çaba harcıyordu. Koşarken kayıyor, savruluyor, düşmek için birbirlerine tutunuyorlardı.

Kadınlar şimdi kar kadar sessizdi ve onlar farkında bile olmadan arayı kapatıyorlardı. Alice tam zamanında omzunun üzerinden bir bakış attı. Kadınlar dizlerini göğüslerine vurarak parmak uçlarında koşarken o kadar komik görünüyorlardı ki Alice neredeyse gülecekti. Acıyla. Ne kadar gülünç görünseler de en azından ne yaptıklarını biliyorlardı; Alice ve Oliver zorlukla ayakta kalmayı başarırken, bu kadınlar yolu ustaca kullanıyorlardı. İki çocuk asla dengelerini tamamen bulamadan sendeleyerek ve kayarak ilerlemeye çalışıyordu.

Her şey bitmiş gibiydi.

Alice'in bacakları altında eriyor gibiydi ve Oliver bir şey deseydi bile Alice onu duyamazdı. Bildiği tek şey kendi hırıltılı nefesleri, kalbinin deli gibi atışı, başının zonklayışydı ve acıdan o kadar kör olmuştu ki önünü görmekte zorlanıyordu.

Pes etmek istiyordu.

Neredeyse ediyordu da.

Onun yerine başını iki yana salladı ve kendini odaklanmaya zorladı. Pes etmek kolay olurdu. Ölmek basitti. Fakat ikisi de sorunlarını çözmezdi ve ikisi de sonsuza dek babasını kaybetmek anlamına gelirdi. Alice ikisini de hayatta tutmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Şey, Oliver'ı da.

Aniden aklına bir fikir geldi: Bütün bu koşu, harcadıkları bütün bu enerji, gayet güzel kullanılabilirdi, değil mi? Düşünecek zaman yoktu. Oliver'ın gömleğini yakalayarak dizlerinin arkasını tekmeledi ve ikisini de sırtüstü devirdi. Oliver daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan ikisi de uçmaya başladılar. Parlak caddede kayan penguenler gibi öyle hızlı süzülüyorlardı ki kanatlanmış gibiydiler.

Cadde yukarı, sola, aşağı, sağa kıvrıldı ve sallandı ve alçaldı ve döndü; insandan vagonlar gibi, durduklarında midelerini bulandıracak bir şekilde yolda kaydılar.

Sonunda yolun sonu geldi ve Alice'in tek kaçış umudu silindi. Oliver'la birlikte Durgun'un dış sınırından dışarı savruldu ve kendilerini kilometrelerce uzanan çimenlik bir alanda buldular. Görünüşe bakılırsa oradan çıkmaları mümkün değildi ve Alice'in dahice fikrini kutlamaya da zamanları yoktu.

Soluklanmaya çalışarak harcadıkları sürede Durgun'un kadınları aradaki mesafeyi kapatmıştı bile. Rengârenk takım elbiseler giymiş, öfkeli, yüzü kanlı yüzlerce kadın, sersemlemiş ve tükenmiş iki çocuğun üzerine atılmaya hazır halde bekliyordu.

Artık yapabilecekleri hiçbir şey kalmamıştı.

Bir damla enerjileri yoktu. Güçleri kesilmişti.

Tek bir...

"Alice," dedi Oliver, zorlukla. "Ah, Alice. Tanrı seni korusun. Tanrı seni korusun," dedi. "Bizi diğer tarafa ulaştırdın, seni harika kız!" Çantasından bir istop çıkardı, dişleriyle kırıp ikiye ayırdı ve bir an arkasını dönerek saldırganlara doğru sertçe fırlattı.

Her şey yavaşladı.

Kırılan parçalar yavaşça savrulurken sihrin varlığı bile kadınları çılgınca bir dehşete sürükledi. Sihir yaklaşıırken yüzleri büzülüyor, ağızlarından salyaları akıyordu fakat istop havada donup parçalanırken heyecanları öfkeye dönüştü. Kadınlar çığlık atarak geri çekildiler, gözlerini tırmaladılar; aynı anda gökyüzünden on binlerce renkli iplik süzüldü ve aniden kendilerini örerek güzel ama korkunç bir bariyer oluşturdular.

Alice bu kadar basit bir şeyin işe yaradığına inanamıyordu. Oliver'ın bu kadar çok sihri nereden bulduğunu ve geride ne kadarının kaldığını da merak ediyordu.

Oliver yere yığıldı.

"Alice," dedi. "Ah, Alice, mükemmeldin. İşler çok kötüleşebilirdi. Ama çok güzel düşündün."

"İşler kötüleşebilir miydi?" Alice kendi de yere yığılırken ona şaşkın gözlerle bakıyordu. "Yani bizi neredeyse öldürecek olmalarından daha kötüye gidebilirdi mi demek istiyorsun? Oliver, sen aklını mı kaçırdın?"

Oliver başını iki yana salladı. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğrulmuş, soluklanmaya çalışıyordu. "Ne kadar kötüye gidebileceği konusunda hiçbir fikrin yok," dedi. "Durgun'un kadınlarıyla karşılaştığım ilk seferinde..." Hırıltılı bir sesle güldü. "Etkileyici olmaya çalıştım."

"Ah, Oliver," dedi Alice, yüzünü buruşturarak. "Bunu yapmadığını söyle." İki kez öksürdü ve bacaklarındaki krampların kesilmesi için dua etti.

"Yaptım," dedi Oliver, doğrulup oturarak. Nefesi şimdi biraz daha düzelmişti ve kesik kesik olmasına rağmen normale dönüyordu. "Tam bir felaketti. Elimden geleni yaptım fakat bu kadar çok kadını söylediğim şeylere inandırmak imkânsızdı."

"Nasıl kurtuldun peki?" diye sordu Alice, kendisi de daha rahat bir pozisyona geçmeye çalışırken.

"Şey, ilk defasında sadece şans eseri kurtuldum. Neredeyse işim bitmişti. Beni iç çamaşırlarıma kadar soyup ateşin üzerinde bir kazana çıkardılar..."

Alice korkuyla yutkundu ve iki eliyle ağzını kapadı.

“...ne de olsa en son yemek yediklerinden bu yana uzun zaman geçmişti.”

“Seni gerçekten *yiyeceklerdi*,” diye inledi Alice, ellerini indirerek. “Buna hâlâ inanamıyorum...”

“Evet,” dedi Oliver, “*ama...*” Bir parmağını kaldırdı. “Ateşi yakmaya çalışmakla meşgullerken, kadınlardan biri giysilerime takıldı ve dışarı dökülen birkaç istopun üzerine basarak kazayla sihirlerini serbest bıraktı.” Oliver elini abartılı bir tavırla salladı. “*Deliye döndüler. Çok heyecanlandılar. Sonuçta istedikleri tek şey sihir, bizi yemek istemelerinin asıl nedeni de bu fakat içimin rahatlamasına fırsat bulamadan daha fazlasını istediler. Daha fazla sihir. Sahip olduğum her şey. Üzerimde bulabildikleri bütün gammazları aldılar ama o bile yetmedi. Dolayısıyla beni yine de yiyeceklerdi.*”

Alice dehşetle başını iki yana salladı.

“Neyse ki o süreçte daha iyi bir plan yapma fırsatı bulmuştum. Kulağımın arkasına son bir istop sıkıştırmıştım ve bunu kullanmaya karar verdim. Etrafım sarılmıştı ve herhangi bir mücadele kesinlikle sonuçsuz kalırdı. Üstelik sadece tek bir istopum kalmıştı ve çok fazla hasar verecek bir sihir yapmaya yetmezdi; hızlı düşünmem gerekiyordu. Kaçmama yardım edebilecek tek şey geçici bir bariyer gibi görünüyordu.” Oliver ördüğü duvarı başıyla işaret etti. “Bu duvar bir süre sonra yok olacak fakat bize en azından birkaç saat kazandırır.” Güldü. “Ah, Tanrım. Durgun’a girip çıkmak gerçekten çok pahalıya patlıyor, değil mi? Yine de hayatlarımızın buna değdiğini rahatlıkla söyleyebilirim,” dedi gülmeye devam ederek. Oliver heyecanlanmıştı ve ağzı kulaklarındaydı. Kendini zafer sevincine o kadar kaptırmıştı ki Alice’in gözlerinin kısıldığını fark etmedi.

Bir sorunu çözmek için sihir kullanmak hile yapmak gibiydi. Sonuçta herkesin bol miktarda istopu yoktu ve şimdi düşününce, Ötediyar’da hayatta kalmak için cesareten fazlasına ihtiyacı olduğunu anlamak Alice’i kızdırmıştı.

Dudaklarını birbirine bastırdı.

Alice bir süredir Oliver'ın gammadazlarını ve istoplarını düşünüyor, sihri bu kadar rahat kullanabilmesine, becerilerindeki doğallığa şaşıırıyordu. Bunlar Alice'in hiç bilmediğı becerilerdi ve nedeni istememesi değildi. Elbette ki sıkıştırılmış sihrin kullanımı ve dönüştürölmesi konusunda temel dersleri almıştı ama hepsi teorideydi. Ham sihirle uğraşacak fırsatı pek olmamıştı ve cebinde birkaç gammadaz olduğı zamanlar, onlara çok değer verirdi; onları dikkatle ve düşünerek kullanıyordu. Hayatı boyunca Oliver'ın son birkaç saattir yaptığı gibi parayı havaya savuran birini hiç görmemişti ve bunun nasıl bir lüks olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Parayı düşünmek Alice'i çok üzüyordu. Hayatta hâlâ öğrenmesi gereken çok şey vardı fakat paranın önemli olduğunu anlayacak kadar deneyimi vardı ve tamamen anlamasa bile, cebinde fazladan birkaç istop olmasının genellikle hayatı kolaylaştırdığını biliyordu. Alice parasının olmasının babasını daha çabuk bulmasına yardımcı olup olmayacağını binlerce kez merak etmişti ve şimdi düşününce içi sızlıyordu.

Oliver'a bakarken dudağını ısırđı ve onu gerçekten dikkatle incelemeye çalıştı. Giydiğı basit, daha önce umursamazca bir kenara attığı giysilere kısık gözlerle baktı ve bu kez kalın kumaşlarını, dikkatli dikişleri ve usta terzi işçiliğini fark etti. Pürüzsüz ve lekesiz ellerini, kısa, temiz tırnaklarını fark etti. Bakışlarını Oliver'ın parlak saçlarında, parıldayan kahverengi teninde, menekşe mavisi gözlerindeki sağlıklı pırıltılarda dolaştırdı. Alice, Oliver'la ilgili daha önce fark etmediğı bir şeyi görmeye başlıyordu.

"Oliver," dedi sessizce. "Sen çok mu zenginsin?"

Oliver gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Çok mu paran var?" diye sordu Alice, yanaklarının kızarmasına aldırmadan.

"Çok mu?" dedi Oliver, gözlerini iri iri açarak. "Hayır," dedi. "Sanmıyorum. Çoğı kişiden daha fazla değil yani."

Alice yanağının içini ısırdı ve neredeyse söyleyeceği şeyleri yuttu. *Benden çok daha fazla, diyecekti. Hayatımda hiç elime bir istop almadım, diyecekti neredeyse.*

“Ah,” dedi onun yerine.

Oliver’ın yüzünde bir acı ifadesi vardı ve ikisinin de kabul etmek istemediği bir gerçek yüzünden yanakları kızarmıştı. Alice onun rahatsızlığından rahatsızlık duyduğunu fark edince şaşırıldı. Hatta utandı. Bu yüzden konuyu değiştirdi.

“Durgun köyü Uyku’yla kıyaslandığında çok küçük kalıyor,” dedi, Oliver’ın ördüğü renkli bariyere bakarak. “Şimdi neredeyiz? Neden artık kimse bizi yemeye çalışmıyor?”

“Doğru! Evet!” dedi Oliver fazla yüksek bir sesle. Yeni bir şey konuşmaya başladıkları için rahatlamış gibiydi. “Eh! Ötediyar’daki köylerin hepsi farklı şekilde yapılmıştır.” Başıyla onayladı. “Bazıları büyük, bazıları küçük, bazıları çok ama çok yüksektir. Ancak Durgun tam olarak bir köy değil ve olması da gerekmiyor. Durgun sadece tek bir kişinin evi.”

“Tek bir kişi mi?” dedi Alice. “Ama ya az önce bizi neredeyse yiyecek olan bütün o kadınlar?”

“Ah, şey... Durgun’daki kadınlar sadece bir güvenlik önlemi,” diye açıkladı Oliver. “Diyarı istenmeyen ziyaretçilerden korumak için buradalar. Ancak buraya görmeye geldiğimiz kişinin aslında kimseyi yemek gibi bir niyeti yok. Hatta, Ötediyar’daki birkaç yakın dostumdan biri.”

“Kim o?” diye sordu Alice. “Kiminle buluşacağız?”

Ay arkasında parıldarken, Oliver arkadaşının gözlerine baktı.

“Zaman.”

Alice bir an daha oturarak Oliver'ın kendisiyle dalga geçtiğini söylemesini bekledi ama Oliver bunun yerine Alice'in saç örgüsünü çekiştirdi. "Dar görüşlölük, Alice, bize hiçbir şey kazandırmaz."

Alice kaşlarını çattı ve Oliver'ın eline vurarak saçlarından çekti. "Ben dar görüşlü değilim," dedi. "Sadece gerçekten *Zaman*'la tanışacağımıza inanmakta zorlanıyorum." Gözlerini devirdi.

Oliver dehşetle nefesini tuttu.

Gözleri korkuyla iri iri açıldı ve fısıldayarak konuştu. "Beni iyi dinle," dedi. "Bu sözler bir daha asla ağzından çıkmasın. Ötediyar'da inançsızlık edemezsin. Bunu yeterince tekrarlarsan kendini orada bulursun."

"Nerede?"

"İnançsızlık'ta," dedi Oliver, ürpererek. "Berbat bir köydür."

Alice ona nedenini sormaya korkuyordu, bu yüzden sadece başıyla onayladı ve başka bir şey söylemeden inançsızlığını kendine sakladı.

Ciğerleri bir süre dinlendikten sonra yorgun bacaklarla Durgun gecesinin içine doğru yürüdüler. Burada kuşlar özgürce şakıyor, çekirgeler özgürce dans ediyor, kurbağalar mutlulukla vıraklıyordu. Dizlerine kadar yükselen çimenlerin arasından yürüdüler ve kıyıyı sakince yıkayan göletlerden geçtiler. Oliver ayağını yere vurarak öylesine gülümserken, Alice de biraz ötede uzanan karanlık koruluklara bakarak kendini oyalıyor, herkesin nereye gittiğini veya orada daha önce birilerinin olup olmadığını, Zaman'ın neye benzediğini, nazik davranıp davranmayaca-

ğını ve yaşlanırsa neler olacağını merak ediyordu. Zaman ölürse ne yaparlardı? Sonra aklına konuyla hiç ilgisi olmayan bir düşünce geldi çünkü kısa süre önce acıktığını, çok acıktığını hatırladı. Tuhaftı. Artık hiç aç hissetmiyordu.

Bunu Oliver'a söyledi.

"Tuhaf bir şey değil ki," dedi Oliver. "Bir süre sonra bir daha hiç acıkmayacaksın."

"Gerçekten mi?" diye sordu Alice. "Ama neden?"

"Çünkü Ötediyar'da ne kadar uzun süre kalırsan, Ferenorman'dan o kadar uzaklaşırsın."

"Anlamıyorum," dedi Alice.

Oliver tereddüt ederek başını yana yatırdı.

"Ferenorman'dayken," diye açıkladı, "her gece uyumamız ve gün içinde sık sık bir şeyler yememiz gerekiyordu, değil mi?"

Alice başıyla onayladı.

"Tamam. Dolayısıyla, o iki şey olmadan hayat imkânsız olurdu," dedi Oliver.

"Ötediyar'da öyle değil mi?"

Oliver başını iki yana salladı. "Ötediyar'da sadece rüya görmek için uyur ve lezzet için yersin."

Alice bu sözleri düşünerek tereddüt etti.

"Yani insanları yediklerinde," dedi, "bunu sadece lezzeti için mi yapıyorlar?"

Oliver bu soruya o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki aynı anda hem öksürüp hem güldü. "Şey... hayır," dedi. "Pek sayılmaz. İnsan etinin özellikle lezzetli olduğunu *duymuştum* ve sihirli olanlar yemeğe fazladan besin katıyormuş..." Alice bu düşünceyle ürperdi. "Ama," diye devam etti Oliver, bir parmağını kaldırarak, "insanları yemelerinin nedeni midelerinin değil, ruhlarının boş olması.

"Burada açlık ve yorgunluk evdekine benzemiyor. Ötediyar'ın altyapısı o kadar sihirle inşa edilmiş ki soluduğumuz hava bile farklı işliyor; yiyecek ve uyku artık bir zorunluluk değil, bir lüks haline geliyor. Ülkeyi sihirli bir şekilde iflasa sürükleyen ve geri

dönüşü olmayan bir çürüme bu. Artık insanlar sadece zevk için yemeklerle ve rüyalarla ilgilenebiliyor. Çünkü bunu başka bir nedenle yapmak," dedi, "bir ziyan olarak düşünülüyor..."

"...zaman ziyanı," diye tamamladı Alice.

Oliver yürümeyi bırakarak ona baktı ve yavaşça başıyla onayladı. "Evet." Hafifçe gülümsedi. "Artık anlamaya başlıyorsun sanırım."

"Öyle mi dersin?" dedi Alice. "Ben öyle demezdim."

"Öyle mi?"

"Öyle," dedi Alice. "Hiçbir şeyi anlamaya başladığımı filan sanmıyorum. Zaman'la neden buluşmamız gerektiğini bilmiyorum, cep kitabıyla ne ilgisi olduğu konusunda en ufak fikrim yok ve bunların babamı bulmakla nasıl bir bağlantısı olduğundan da hiç emin değilim." İç çekti. "Oliver," dedi, "hayatımda kafamın bu kadar karıştığını hiç hatırlamıyorum."

Oliver bir an endişeli gözlerle baktıysa da endişeleri çabucak silinip gitti. Kendisini sevimli gösteren bir şekilde güldü ve Alice'in tanıyamadığı bir melodiyi ıslıkla çalarak yürümeye devam etti.

Nihayet.

Hiçbir eve bağlı olmayan bir kapının önünde durdular (bu Ötediyar'da oldukça yaygın bir şeye benziyordu) ve Oliver gergin bir tavırla etrafına bakındı. Alice nedenini anlayamadı; Sınır Kontrolü'nde karşılaştıklarına çok benzeyen bir kapıydı sonuçta ama bu daha da büyük ve yüksekti, elma gibi parlak kırmızıydı ve altından gösterişli bir tokmağı vardı. Güzel bir kapıydı fakat sırları kendisinin göremediği bir yerde gizleniyor olmalıydı çünkü kapının diğer tarafında ağaçlardan başka bir şey yoktu.

Bir an durup inceledi.

"Nereye... Alice, sen nereye gidiyorsun?" dedi Oliver.

"Sadece etrafa bakınmak istedim," dedi Alice. "Kendimizi nasıl bir şeyin içine soktuğumuzu anlamak istemem gayet normal, değil mi?"

Oliver pes etmiş bir şekilde ellerini havaya kaldırdı ve sonra kapıya yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturup başını salladı, demek istediği açıktı: *Lütfen, hiç çekinme, bir göz at.*

Alice de öyle yaptı.

Şimdi koruluğun tam sınırındaydılar ve her tarafları sık ve yüksek, çok yüksek, siluetlerini görmek için bile gözlerini kısmasını gerektirecek kadar koyu yeşil renkte üçgen biçimli yaprakları olan ağaçlarla sarılıydı. Ancak Alice parmaklarının ucuna basarak ormana doğru ilerlediğinde Oliver paniğe kapıldı.

"Orası olmaz," dedi, yalvararak. "Hayır... Alice..."

"Neden?" Alice arkasına baktı. Tam olarak Oliver'ın yüzüne. "Sorun ne?"

“Ormanda olmaz,” dedi Oliver, sessizce. “Lütfen, Alice.”

“Ah, pekâlâ.” Alice teslim oldu ve gözlerini devirmemeye çalıştı; Oliver’ın sızlanmalarına karşı ne kadar zarif, sabırlı ve hoşgörülü davrandığını düşünerek döndü. Fakat tam o anda...

Eh, bu tuhaftı.

Kıpırdayamıyordu.

Oliver’ı tedirgin etmek istemediği için bir şey söylemedi ve ayrıca eteğinin bir dala ya da çalıya filan takıldığından emindi. Öyle olmalıydı.

Belki biraz daha sert çekiştirirse?

Hımm.

Hayır, bu da işe yaramıyordu.

Tekrar denedi.

Sonunda boğazını temizledi. “Oliver?” dedi, yüksek sesle. “Sanırım sıkışıp kaldım.”

“Ne demek istiyorsun?” Oliver aydan daha solgun bir yüzle hemen Alice’in önünde belirdi ama mesafesini korumaya çalışıyordu.

“Ah, endişelenecek bir şey yok,” dedi Alice. “Gerçekten.” Gülmsemeye çalıştı. “Sadece...” Yine çekiştirdi. “Görünüşe bakılırsa...” Bir daha çekiştirdi. “Kurtulamıyorum.” İç çekti. “Eteğimin bir şeye takılıp takılmadığına bakar mısın?”

Oliver’ın rengi daha da attı. Bazen öyle küçük bir kaplumbağa gibi oluyordu ki boynu göğsünün içinde kayboluyordu sanki. “Sana ormana girmemeni söylemiştim,” diye fısıldadı sadece.

“Oliver, lütfen,” dedi Alice, sinirlenmeye başlayarak. “Şimdi böyle...”

Korkarım cümlesini bitirmeye fırsat bulamadı. Hiç zaman bulamadı, hayır. Çünkü Alice aniden çılgık atmaya başladı. Aslında bu çok utanç vericiydi zira yaşadığı sorun bir an sonra geçivermişti.

Alice, Oliver’ın ayaklarının dibinde yere serildi ve aceleyle kendini toparlayarak eteğini silkeledi. Saldırganı görebilmek için büyük bir hızla döndü.

Ancak Oliver'ın yüzü onu olduğu yerde dondurdu.

Alice'in tahmin edemeyeceği kadar büyük bir şaşkınlıkla bir şeye bakıyordu. Alice, Ötediyar'da hiçbir şeyin oğlanı şaşırtamayacağını düşünmeye başlamıştı. Her şeyi gördüğünü sanıyordu. Anlaşılan yanılmıştı.

Karşılarında bir tilki vardı.

Bir origami tilki. Pas kızılı ve beyaz renklerde bir kâğıt parçası ustaca bir şekilde katlanarak gerçek, canlı, aldatıcı derecede sevimli bir hayvana dönüştürülmüştü.

Ortalıkta hoplayıp zıplayarak hafif tilki sesleri çıkarıyor, havlıyor, kendi kendini kovalıyordu ve Alice'e doğru koştuğunda Alice hiç korkmadı.

Oliver neredeyse korkudan ağaca tırmanacaktı fakat Alice ellerini ileri uzatarak öne çıktı ve kâğıttan tilkiyi okşamaya hazırlandı. Tilki ileri sıçradı, burnunu Alice'in eline sürttü, sonra bacaklarına dolandı; Alice hiç durmadan gülerek tilkinin başını okşarken kürkünün sert kâğıt dokusu onu şaşırttı.

"Adın ne senin?" diye fısıldadı Alice, tilkinin yanına çömelerek. Belki de dişiydi. Alice bilmiyordu. "Sen erkek misin, kız mısın?"

Tilki onun etrafında hoplayıp sıçradı ve eteğinin ucunu ısırarak çekiştirdi. Dişleri olmayan bir tilkiye göre gayet sağlam ısıırıyordu. Yine de Alice herhangi bir tehlike hissetmiyordu. Yeni tilki arkadaşı, Alice tekrar başını okşayana kadar onu olduğu yerde tuttu. "Artık bırakır mısın beni?" diye sordu.

Tilki yavaşça başıyla onayladı, geri çekildi ve eğilerek selam verdi.

"Beni anlıyor musun?" diye sordu Alice, afallayarak.

Tilki yine başıyla onayladı.

"Alice," dedi Oliver, titrek ve tiz bir sesle. Büyük bir telaşla çantasını karıştırıyordu. "Lütfen artık gidebilir miyiz?"

"Kâğıt tilkilerle ilgili bir şey biliyor musun?" diye sordu Alice. "Daha önce bunlardan birini görmüş müydün?"

Oliver irkilerek başını kaldırdığında bir elinde haritasını, diğerinde defterini tutuyordu. Başını iki yana salladı. "Ötediyar

yüzlerce köyden oluşur,” diye açıkladı, defterinin sayfalarını karıştırırken, “ve ben onlardan sadece altmış sekiz tanesini görebildim.” Duraksayarak birkaç sayfayı taradı, hayal kırıklığıyla iç çekti ve defteri yine çantasına tıktı.

Oliver’ı bu kadar gergin görmek Alice’i şaşırtmıştı.

“Bu tilkinin nereden geldiği konusunda hiçbir fikrim yok,” diye devam etti Oliver, “fakat buralardan olmadığından eminim ve baban... şey, baban kayıtlarında kâğıt bir tilkiden hiç söz etmemiş, dolayısıyla bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum. Hayır, bu kesinlikle...”

“Babamın kayıtları mı?” dedi Alice, şaşırarak. “Yani o defterin babama ait olduğunu mu söylüyorsun?”

Fakat Oliver onu dinlemiyordu. Birkaç haritayı açmıştı ve önce ters tuttu, sonra düzeltti; kâğıdın içindeki merdivenleri itti, minyatür kapıları açtı, minik pencereleri araladı ama arkalarında hiçbir şey bulamadı. Hatta herhangi bir şeyin dökülüp dökülmeceğini görmek için haritaları iyice silkeledi fakat o da işe yaramadı. Giderek daha endişeli görünüyordu ve Alice bundan iyice eğlenmeye başlıyordu.

“Kesinlikle bir terslik var,” diyordu Oliver, bir parmağıyla haritanın çeşitli yerlerini dürterken. “Olması gerektiği gibi değil. Bir tilkiden hiçbir yerde söz edilmiyor.” Başını sertçe iki yana salladı ve telaşla açtığı haritaları tekrar kıvrırdı.

“Oliver,” diye tekrarladı Alice. “Elindeki babamın günlüğü mü?”

Oliver’ın çenesi seğirdi. “Ne? Bu mu? Ah,” dedi. “Evet, şey, görevimin bir parçasıydı, sana söylemiştim ya, bana yard...”

“Görebilir miyim?” diye sordu Alice, ona yaklaşıp. “Lütfen? Babamın neler yazdığını görmeyi gerçekten isterim.”

Oliver çantasına o kadar sıkı tutunmuştu ki durduğu yerde neredeyse titriyordu. “Korkarım bu mümkün değil,” dedi. “Yaşlılar yolculuğum için bana verilen eşyalara çok sıkı sihirli sınırlamalar koydu ve benim dışımda biri tarafından kullanılırlarsa, Yaşlılar anlar.”

“Ah,” dedi Alice, yüzünü asarak. Görevlerin nasıl olduğunu bildiği için Yaşlılar’ın gerçekten böyle bir şey yapmış olabileceğini tahmin ediyordu. Ancak daha da önemlisi, Alice hâlâ Oliver’a güvenilebileceği varsayımıyla hareket ediyordu; yalan söylediği takdirde anlayacağına inanıyordu.

Dolayısıyla Oliver’a inandı.

Oliver belirgin şekilde rahatlamıştı fakat dikkatini yine kâğıt tilkiye veren Alice bunu fark etmedi.

Oliver boğazını temizledi. “Biz, eee, gerçekten gitsek iyi olur.”

“Ama bu çok tatlı,” dedi Alice. “Onu da yanımıza alamaz mıyız?” Alice’in bu yabancı diyarda tutunacak fazla bir şeyi yoktu ve Oliver’ın bilmediği bir şeyi keşfetmek onu gururlandırmıştı. Yolculuklarına önemli bir katkıda bulunmak istiyordu ve henüz tilkiden vazgeçmek istemiyordu.

Ancak Oliver başını iki yana salladı. “Ötediyar’ın seni kandırmasına izin verme,” dedi haritaları çantasına geri atarken. “Lütfen, Alice. Buraya neden geldiğimizi aklından çıkarma. Orijinal planıma sadık kalmazsak, babana asla ulaşamayabiliriz.”

Babasından söz edilmesi, Alice’in kendini toparlaması için yeterliydi. “Buraya neden geldiğimizi elbette biliyorum,” dedi çabucak, yanaklarının kızardığını hissederken. “Bana hatırlatmana gerek yok.”

Oliver başıyla onayladı ve bir şey söylediği için üzülmüş gibi göründü.

Dikkatini dağıtma, diye kendi kendini azarladı Alice. *Dikkatini dağıtma. Babanı düşün.* Babası bir yerlerde yaralı bir halde yardım bekliyor olabilirdi.

Bu kadarı Alice için yeterliydi.

Tilkiye hafifçe gülümsedi (tilki de koşarak ormana döndü) ve kırmızı kapının önünde Oliver’a katıldı. Burada Zaman’la buluşacaklardı. Babasını kurtarmaya gelmişlerdi.

Derin bir nefes aldı.

“Hazır mısın?” diye sordu Oliver.

“Daima,” dedi Alice.

Kapıyı vurdular.

İkisi birlikte, aynı anda. Oliver bunların Ötediyar'da önemli kurallar olduğunu söyledi. İki kişi ziyarete geldiğinde, ikisinin de kapıyı vurması gerekirdi.

"Aksi takdirde," dedi Oliver, "yalan gibi olurdu, değil mi?" Gülümsedi. "Aslında iki kişiyken çaya sadece bir kişinin geldiğini düşünmek!"

Alice bir kaşını kaldırdı. O zaman dile getirmedi ama düşünüyordu: Oliver her an biraz daha tuhaflaşıyordu.

Böylece Oliver yeterince tıklattıklarını söyleyene kadar Zaman'ın kapısını vurdular ve sonra beklemeye başladılar.

"Ne kadar sürer?" diye sordu Alice. "Ne kadar bekleyeceğiz?"

"Ne kadar gerekiyorsa," dedi Oliver. "Zaman gelene kadar bekleyeceğiz."

On dakika sonra Alice huzursuzlanmaya başlamıştı.

Bütün bunların biraz fazla saçma olduğunu düşünüyordu. Zaman'ı beklemek. Ah, aklını kaybediyordu, bundan emindi. En son ne zaman uyuduğunu hatırlamaya çalıştı ama yapamadı.

Günlerden neydi? Ortadan kaybolalı ne kadar olmuştu? Annesi ve kardeşleri nihayet yokluğunu fark etmiş miydi?

Alice evdeyken o kadar şefkatsiz bir ilgi görüyordu ki annesinin onu özleyeceğine inanmakta zorlanıyordu. Ancak Alice karşılaştığı insanların kalplerindeki ve zihinlerindeki yerini küçümseme eğiliminde olduğundan, yokluğunun sevdiği kişileri nasıl etkileyeceğini asla tahmin edemezdi. Şimdi bunu düşünecek zamanı da yoktu zaten. Ötediyar'da günleri hiç olmadığı kadar baş döndürücü bir şekilde geçiyordu ve evini özlemesine rağmen, yalnızlıkla geçen uzun, boş saatlerini hiç aramıyordu. Burada en azından yanında Oliver vardı, daha önce hiç sahip olmadığı türden bir arkadaştı ve zihni sürekli maceralarla doluydu.

Macera demişken, büyük kırmızı kapı nihayet açıldı.

Arkasında küçük bir erkek çocuğu belirdi.

Parlak kırmızı bir tişörtün üzerine kot tulum giymişti ve onlara yüzüne fazla büyük gelen bir gözlükle bakıyor, en çok da Alice'i süzüyordu.

Alice ve Oliver bir şey söylemediler.

"Güzel," dedi çocuk, nihayet iç çekerek. Yaşlı bir adamın hayatını yaşamış gibi konuşuyordu. "Onu getirmen çok iyi olmuş."

Sonra döndü ve gitti, kapıdan geçerek Alice'in sonunu göremediği bir dünyaya girdi.

Oliver onun peşinden gitmek için bir hamle yaptı ve Alice arkadaşına endişeli gözlerle baktı. "Endişelenme," dedi Oliver, onun eline uzanırken. "Arkadaşımdır. Ayrıca buraya daha önce de geldim."

Çocuğun peşinden girdikleri ev o kadar karanlıktı ki Alice neredeyse kör olduğunu sandı. Aslında, çocuktan başka bir şeyi görmek o kadar imkânsızdı ki karanlık kasıtlı olarak yaratılmış gibi görünüyordu.

Anlaşılan Zaman mahremiyetine düşküncü.

Üçü sessizce koridorlardan geçip bir merdivenden çıktılar, kemerli kapıların altından geçtiler ve sonunda parlak ışıklı bir odaya ulaştılar. İçeride çok eski bir çalışma masası ve çok eski koltuklar vardı (gençlerin eski şeyleri fark etmekte çok hızlı olduğunu siz de görüyorsunuz) ve odanın her santimi sayılarla kaplıydı. Duvarlara, masalara yapıştırılmış, çerçevelenmiş, koltukların döşemelerine işlenmişlerdi; yığınla bir sürü sayı, pencere pervazlarına ve sehpalara yığılmıştı. Tuhaf bir görüntüydü.

Küçük çocuk onlara oturmalarını söyledi ve Alice'i şaşırtan bir şekilde, büyük masanın arkasına geçip oturarak masanın üzerinde parmaklarını birbirine kenetledi.

"Alice, seninle nihayet tanışmak büyük bir zevk."

"Ah," dedi Alice, şaşkınlıkla. "Sizinle tanışmak da öyle, eee, Bay... şey, Bay Zaman."

"Bu kadar resmî olmaya gerek yok," dedi çocuk, arkasına yaslanarak. "Bana Zam diyebilirsin. Ve lütfen..." Çocuk gülümseyerek görünüşünü işaret etti. "Yaşımın kusuruna bakmayın," dedi. "Her saat değişiyor."

Alice gülümsemeye çalıştı.

"Burada benimle tekrar buluştuğun için teşekkürler," dedi Zam, Oliver'a. "Güvenlik ekibimin arasından geçmenin ne kadar

zor olduğunu biliyorum ama sana, sadece durgun bir zamanda faydam dokunur." Alice'e döndü. "Umarım dostlarım seni çok korkutmamıştır. Bazıları o takım elbiselileri son derece ürkütücü buluyor."

"Hiç de değil," dedi Alice, titreyen bir sesle. "Takım elbiselerinin çok güzel olduğunu düşündüm."

Ancak Alice dalgındı. Zam siyah saçlı, esmer tenliydi ve ona babasını hatırlatıyordu. Babasının teni annesininki kadar güzel bir kahverengi tonda değil, birkaç ton daha açıktı ve annesiyle babasının yüzlerini hatırlayınca Alice'in içi sızladı.

"O halde," dedi Zam, tamamen işe odaklanmış bir havayla Oliver'a dönerek. "Kitabı getirdin mi?"

Oliver başıyla onayladı ve cep kitabını masanın üzerine koydu.

"Çok güzel, çok güzel," dedi Zam, biraz hayal kırıklığına uğramış bir tavırla. "Onu geri getirdiğin için teşekkürler."

Alice kafası sorularla dolu bir halde Oliver'a baktı. Burada ne işleri olduğunu Alice'e hâlâ söylememişti ve Alice onun bunu nadiren yaptığını fark etmeye başlıyordu; genellikle de çok geç olduğunda.

Zam bunu anlamış gibiydi.

"Oliver daha önce beni ziyaret etmişti," diye açıkladı, "Ötediyar'a son gelişinde. Çok büyük olasılıkla görevinde başarısız olacağını tahmin ettiğim için, cep kitabını bana geri getirmesini derin bir saygıyla rica ettim. Ve şimdi de sözünü tutarak bunu yaptı." Zam masasının üzerinde ellerini birleştirdi ve Oliver'a nazik, babacan bir tavırla gülümsedi ki doğrusunu söylemek gerekirse buna tanık olmak biraz rahatsızlık vericiydi çünkü Zam yedi yaşında bir çocuğun görüntüsüne sahipti ve kimseye baba olamayacağı açıktı.

"Oliver daha önce buraya neden gelmişti?" diye sordu Alice. "Cep kitabına neden ihtiyacı vardı?"

"Şey," dedi Zam, şaşırarak. "Babanın cebini bulmak için elbette."

“Babamın... Anlayamadım,” dedi Alice, şaşırarak. “Babamın cebi de mi orada?”

“Evet,” dedi Oliver, çabucak. “Buraya son gelişimde cep kitabı beni Zam’a getirdi. Babanın cebindeki şeyleri ona vermem gerekiyordu.”

“Oliver!” dedi Alice, dehşete kapılarak. “Babamın eşyalarını öylece başka birine mi verdin? Bunu *nasıl* yapabilirsin?!”

Oliver oturduğu yerde doğruldu. “Hayır,” dedi, “öyle değildi... ben...”

“Baban kendini biraz karmaşık bir durumda buldu,” dedi Zam, nazikçe. “Oliver durumu düzeltmeye çalışıyordu.”

“Ne?” Alice paniğe kapılarak Oliver’a döndü. “Neden bunu bana daha önce söylemedin?” diye bağırdı. “Babam ne yaptı? Korkunç bir şey mi? O... birini mi yedi?”

(Zam, Alice’in sözlerinin son kısmında biraz yüzünü buruşturdu ama bununla ilgilenmeyeceğiz.)

“Elbette hayır,” dedi Oliver. “Ancak bir karar vermek için çok fazla zaman harcadı. Unutma, Alice... bunu konuşmuştuk... çok ciddi bir suç.”

Alice afallamıştı. Tekrar konuşabilmek için kendini toparlaması birkaç saniyesini aldı ve sonunda konuşabildiğinde, “Bu hayatımda duyduğum en gülünç kurallardan biri,” dedi.

Zam alındığını belli eden bir tavırla boğazını temizledi, masasının köşesindeki bir çentiği inceledi ve alt dudağını iki parmağının arasında sıkıştırdı. Sonunda parmaklarını indirdi ve şefkatli bir tonla konuştu: “Bak, aslında çok basit. Ötediyar’da biz zamanı ziyan etmeyiz, paylaşmayız veya boşa geçirmeyiz ve korkarım baban sahip olduğundan daha fazlasını kullandı. Bana ait olan bir şeyi aldığı için ceplerini karıştırma yetkisine sahip tek kişi bendim.” Duraksadı. “Korkarım bulabildiğim fazla bir şey olmadı. Cetveline el koymaktan başka seçeneğim yoktu.”

Alice oturduğu yerde doğrulurken elleri kucağına düştü ve gözlerini kırıştıtarak Zam’ın yuvarlak, sürekli hareket eden yü-

züne baktı. Zam'ın ağzı ve elleri seğiriyor, eski bir saate benziyordu.

Alice aniden anladı.

"Ted'in demek istediği bu muydu?" diye sordu yavaşça. "Tutuklanmak konusunda?" Bakışlarını Zam'dan Oliver'a çevirdi. "Babam çok fazla zaman harcadığı için tutuklandı mı?"

Zam'ın kaşları iki santim kadar kalktı ve aşırı büyük gözlüğü burnundan aşağı kaydı. "Evet, korkarım öyle," dedi, gözlüğünü düzeltirken. "Bence öyle, evet, öyle."

"Ah, feren aşkına!" Alice nihayet her şeyin ciddiyetini kavrar-ken ellerini ovuşturup durdu. "Ah, ah, ah..."

"Bunun seni pek teselli etmediğinin farkındayım," dedi Oliver, nazikçe, "ama... cebini görmek ister misin?"

Alice ellerini indirdi ve başıyla onayladı.

Oliver bir sorun olmayacağından emin olmak için Zam'a baktı. Zam onaylayan bir tavırla başını yana eğdi. Oliver, Alice'e sıcak bir gülümsemeyle baktı, cebi açtı ve Alice ayağa kalkarak Oliver'ın yanına gelip omzunun üzerinden baktı. Aynı anda Zam hapşırdı. Cep kitabının tozlu, küflü sayfaları havaya toz saçmıştı ve Zam çocuksu burnunu sümkürürken, Oliver büyük bir dikkatle kitabın üzerine eğildi. Kitabın sırtı, büyük bir canavarın çıktığı antik basamaklarmış gibi gıcırdadı ve Oliver elinden geldiğince nazik davranmasına rağmen, cep kitabının huzurunu kaçırmaktan kurtulamadı.

Alice de pek yardımcı olmuyordu.

O kadar şaşırmış ve büyülenmişti ki uzanıp dokundu.

Aslında parmağıyla dürttü.

Bir parmağını kararlı bir tavırla bir sayfaya bastırdı ve Oliver kitabı dehşetle bırakarak oturduğu yerde kaskatı kesildi. Zam başını iki yana salladı, iç çekti ve mendiline iki kez daha hapşırdı. Ancak en kötüsü, *en kötüsü*, kitap Alice'e bağırdı!

Oliver kitabı yerden kaptı ve Alice'in uzanamayacağı bir yere çekerken arkadaşına azarlayan gözlerle baktı. Hakarete uğramış sayfayı çevirmek istedi ama hakarete uğramış sayfa izin vermedi.

“Ah, sakin ol,” dedi Zam sonunda, mendilini cebe doğru sallayarak. “Öfke krizine girmeye gerek yok. Kız sadece merak etti.”

“Bir cebin kızabileceğini hiç düşünmemiştim,” dedi Alice.

“Bu cepler gerçek insanlara ait,” diye açıkladı Oliver. “Bazıları hâlâ üzerlerinde olan giysilerin cepleri. Sanırım az önce dürttüğün kadın uyuyordu,” dedi Oliver, gülümsemesini bastırmaya çalışarak. Ancak babasının cebini bulmaları Alice’in beklediğinden çok daha uzun sürdüğünden, Alice giderek endişelenmeye başlıyordu.

“Babamın cebi de hâlâ üzerinde mi?” diye sordu, kimsenin sesindeki umutsuzluğu duymadığını umarak.

Oliver başını iki yana salladı.

Alice’in morali bozuldu.

“Cepler,” diye açıkladı Zam, “genellikle kaybolduktan sonra kataloglanır. Terk edildiklerinde. Bazen kişi üzerindeki önemli bir cebin içindekileri kayda geçirmek isteyebilir fakat diğerleri çoğunlukla mahremiyetlerini korumak isterler. Cep kitabı da nereye koyduğumuzu bilmediğimiz eşyaları aramak için ideal bir yer.” Zam, elini Oliver’ın omzuna koydu ve Alice’e gülümsedi. “Arkadaşının onu aramak istemesi çok akıllıca bir fikir, ne dersin?”

Alice ne diyeceğini bilemedi.

Alice’in ifadesiz yüzünü fark eden Oliver, elinden geldiğince açıklamaya çalıştı. “Ferenorman’da da cep kitaplarımız var,” dedi. “Ötediyar’a geldiğimde ilk işim onlardan birini bulmaya çalışmak oldu çünkü babanın kaybolan eşyalarının kataloglandığını umuyordum.”

Gerçekten de akıllıca, diye düşündü Alice. Ancak bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi. Bunu itiraf etmek istemiyordu ama Oliver’ın Ötediyar’la ilgili derin bilgisinden ve buradaki deneyimlerinden rahatsız olmaya başlıyordu. O da akıllı olmak istiyordu. O da günü kurtarmak istiyordu. Sonuçta söz konusu olan onun babasıydı. Onun akıllıca fikirleri neredeydi?

Neden bu hikâyenin kahramanı kendisi değildi?

“Bütün cepler bulundukları tarih, saat ve konumla kaydedildiklerinden,” diye devam etti Oliver, “babanın cebindeki şeylere ulaşamasam bile, en azından *nerede* kaybettiğini öğrenebileceğimi biliyordum. Kendisinin nereden geçtiğini. Biraz şans ve bolca ikna becerisi bana çok yardımcı oldu. Sonunda keşfim beni Zam’a getirdi ve onunla yakın arkadaş olduk. Bana Ötediyar’la ilgili çok şey öğretti.”

Zam yine gururlu bir ebeveyn gibi göründü.

Alice uyuştüğünü ve zaman geçtikçe daha da işe yaramaz olduğunu hissediyordu. “Ah,” dedi sadece.

Oliver kitaptaki başka bir sayfayı çevirdi ve sonunda, “Ah, işte,” dedi. Açık sayfaya parmağını (çok ama çok nazikçe) vurdu ve kitap homurdandı fakat bu kez sakın kaldı. “İşte,” dedi Oliver. “Bu.”

Gerçekten de oradaydı.

Alice’in babasının cebi.

Alice onu hemen tanıdı. Bu, babasının rengi solmuş kot ceke-
tinin tek cebiydi; Alice bu cebi hatırlıyordu çünkü yaklaşık üç yıl önce babasını son görüşünde üzerinde o vardı.

“Oliver,” diye fısıldadı Alice; iki gözü kitaba dikilmiş, iki eli kucağında kavuşturulmuştu. “Lütfen bana neler olduğunu söyle. Tutuklandıktan sonra babama ne oldu? Serbest kalmayı başardı mı? Bir yerlerde mi gizleniyor?”

Zam, Oliver’a baktı.

Oliver bakışlarını kaçırdı.

Alice dudağını ısırды; duyguları kalbini sırlıslamak etmişti ve onu kurutmak için bildiği yöntemler giderek azalıyordu. “Ne oldu? Sorun ne?”

“Sevgili kızım,” dedi Zam, çok ciddi bir tavırla. “Baban hapishanede.”

Alice nefesinin kesildiğini fark etti.

“Ve cezası çok uzun,” dedi Oliver.

“Ah, evet,” dedi Zam. “Onu en iyi ben bilirim.”

Alice hızla dolan gözleriyle Oliver'a baktı. "Yani babamın nerede olduğunu bildiğini söylediğinde, demek istediğin bu muydu? Hapiste olduğunu biliyor muydun?"

Oliver başıyla onayladı. "Buraya son gelişimde," dedi, "onu düzgün bir şekilde çıkarmaya çalıştım. Kurallara uyarsam serbest kalmasını sağlayabileceğimi düşündüm." Başını iki yana salladı. "Ancak artık onu oradan çıkarmanın tek yolunun kaçırma olduğunu biliyorum."

Alice cesaretini toplamaya çalıştı ve gözyaşlarını sildi. "Yani yasadışı bir şey yapmamız mı gerekecek?"

Oliver yine başıyla onayladı.

"Eh," dedi Alice, kendini toparlayarak. "Haydi, o zaman." Bakışlarını Oliver'dan Zam'a çevirdi. "Nedir? Ne yapmamız gerekiyor?"

İkisinin de hızlı bir cevabı yoktu.

Zam sonunda öne eğilerek karşısındaki iki çocuğu inceledi. "Oliver, Alice'e ona neden ihtiyacın olduğunu hiç söylemedin mi? Neden buraya geldiğini bilmiyor mu?"

"Buraya neden geldiğimi elbette biliyorum," diye araya girdi Alice. "Babamı bulmaya geldim."

Zam bir kaşını kaldırdı. "Öyle olduğundan eminim," dedi. "Ancak Oliver'a *neden* senin yardımına ihtiyacı olduğunu sordun mı? Özellikle *senin* yardımına?"

"Şey, evet, sordum ama..." Alice duraksayarak Oliver'a bir bakış attı; Oliver'ın yüzü domates gibi kıpkırmızı olmuştu. "Eh," dedi hızla, "Oliver bunu babamın istediğini söyledi. Oliver'a beni bulmasını babam söylemiş. Babamın neden özellikle beni istediğini bilmiyorum," diye itiraf etti, ellerini ovuşturarak. "Yine de fark etmez, değil mi? Babam buraya gelmemi istemiş. Yardımma ihtiyacı olduğunu söylemiş."

Zam gözlüğünü çıkararak iç çekti. Alice bakışlarını ondan Oliver'a, sonra tekrar Zam'a çevirdi; her geçen saniye endişesi biraz daha artıyordu.

"Oliver," dedi Zam, sesi hayal kırıklığıyla dolu bir şekilde.

“Senden böyle bir kurnazlık beklemiyordum. Bu yolculukta ona karşı umutların ve beklentilerin konusunda dürüst davranmalıydın.”

“Ne umutları?” dedi Alice, korkuyla Oliver’a dönerken. “Ne beklentileri? Neler oluyor?”

Oliver mosmor kesilmişti. Alice ne kadar sert bakarsa baksın, Oliver onunla göz teması kurmaktan kaçınıyordu ve Alice aniden dehşete kapıldığını hissetti; sanki panik dolu bir el boğazını yakalamıştı ve Oliver’a öfkeyle bağırıp çağırmak istemesine rağmen konuşmakta zorlanıyordu.

“Alice, hayatım,” dedi Zam, gözlüğünü tekrar takarken. “Oliver babanla hiç karşılaşmadı. Onunla tek kelime bile konuşmadı.”

Alice neredeyse oturduğu yerden düşüyordu. “Ama... Ama dedi ki...”

“Korkarım sana yalan söylemiş.”

“Hayır,” dedi Alice korkuyla. Oliver’a umutsuzca baktı. “Bu mümkün değil. Sonsuza dek geçerli olan bir sö-söz verdim...”

Zam başını iki yana salladı. “Oliver babanı hiç görmedi... en azından Ötediyar’da,” dedi net bir şekilde. “Asla o kadar ileri gidemedi.”

Zavallı Alice’in nefes alıp verişleri çok hızlanmıştı.

“Babanı hapisten kaçırmak iyi bir fikir,” diye devam etti Zam, “fakat sorun şu ki hapishanelerin yerini kimse tam olarak bilmiyor. Onlarcası var; her biri başlı başına bir köy ve hepsi çok sıkı koruma altında. Ulaşım neredeyse imkânsız olacak şekilde planlanmış. Anlamıyor musun? O kadar basit değil... Alice? Alice...?”

Alice’in başı dönüyordu.

Oliver ona yalan söylemişti. Yani Oliver ona yalan söyleyebiliyordu. Ancak ne zamandır böyleydi? Ne kadar yalan söylemişti? Ve Alice’i kandırmayı nasıl başarmıştı? Alice artık ona nasıl güvenebilirdi? Nasıl...

Zam onun dikkatini çekmek için birkaç kere masaya hafifçe vurdu.

“Genç hanım,” dedi Zam, sert bir sesle. “Beni dinliyor musun sen? Ziyaretçi broşürlerini görmem gerek dedim. Umarım ziyaretçi broşürlerin *vardır*,” dedi, kaşlarını çatarak. “Onları Sınır Kontrolü’nden almış olmalısınız. Sınır Kontrolü’nden geçtiniz, değil mi? Eğer burada cetvelsiz geziyorsan işler çok daha kötüleşir.”

“Hayır,” dedi Alice, kendini zorlayarak. “Yani evet. Evet, cetvelim var. Broşürlerim de.” Ceplerini karıştırarak parlak kâğıda basılmış bir tomar broşür çıkardı ve onları masanın üzerinden Zam’a doğru itti. Korkudan başı dönüyordu ve artık Oliver’a bakamıyordu.

Zam gözlüğünü düzeltti ve tomardan ilk broşürü (en incisini) alarak başlığına baktı:

— YOLA ÇIKMADAN ÖNCE BİLMENİZ GEREKENLER —
Ötediyar için Hızlı ve Kolay Bir Rehber

Zam ince broşürü açtığında, kâğıt kendini masanın üzerine açarak yere kadar serildi; uzunluğu üç metreydi ve her santimi minicik, sıkışık harflerle yazılmış yazılarla doluydu. Bazı yerlere abartılı ünlem işaretleri eklenmişti. Alice sadece ona bakarken bile yorulduğunu hissedince diğer broşürleri karıştırmaya zahmet etmediğine sevindi:

— ÖTEDİYAR KONUŞMA KILAVUZU —
Bilmediğiniz Dilleri Nasıl Anlarsınız

— VARIŞ REHBERİ —
Bu Yıl Ziyaret Etmeniz Gereken En Önemli 10 Köy

ve

— BİR YERLİ GİBİ ALIŞVERİŞ YAPIN —
Kasabadaki En İyi Hediyelik Eşyalarla İlgili Sırlar

Çünkü hepsi sadece turistler için bilgiler gibi görünüyordu ve Alice kendini turist olarak görmüyordu. Kendini daha çok sıradışı bir hikâyenin cesur kahramanı olarak görüyordu.

"Ah," dedi Zam, sayfadaki bir metni parmağıyla işaret ederek. "İşte... Gördün mü? *İzin Verilen ve Yasaklı Eşyalar* listesinde. Yakın zamanda güncellendi." Alice'e döndü ve daha iyi görebilmesi için yaklaştı.

Zaman yasaklanana kadar izin verilmiştir yani süresi dolana kadar ki bu da şu demektir: başlangıçta alınan şartlar uyarınca (söz konusu şartlar, bundan böyle altmış iki yıl boyunca bütün ziyaretçiler için zorunlu kılındığı şekliyle [bakınız bölüm 172-5.42], 1 [BİR] Ötediyar Standart Kamu Cetveli'nin alınmasıyla kabul edilmiştir) artık geçerli olmayana kadar. Dolayısıyla, Zaman'ın yasadışı şekilde kullanılması Bütün Bölgeler Kanunu uyarınca cezalandırılacaktır ve cezası en az beş yıl boyunca Teoritte Köle Hapsi (bundan böyle İTKH olarak anılacaktır) olacaktır ki Sürgün Kanunları uyarınca bu süre değişebilir. **Düzeltilme: Zaman Hırsızlığı'nın ciddiyetini vurgulamak amacıyla, İTKH bundan böyle Karmaşık Renk Kanunları'yla birlikte işleyecektir.**

Alice arkasına yaslanarak oturduğu yerde çöktü. Kemiklerinin eklemlerinden ayrıldığından şüphesi yoktu; aslında, bir an onları duyabildiğini sandı; dirsekleri bileklerine çarpıyor ve parmak eklemleri çıtırdıyordu ama hepsi bu da değildi. Sorun Zam'dı; Zam, yine yumruğuyla masaya vurarak onun dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Alice oturduğu yerde irkildi.

"Alice? Alice," dedi Zam. "Az önce okuduğun şeyi anladın mı?"

"Anladım." Alice'in sesi kontrollüydü fakat bir türlü Zam'a bakamıyordu. "Babam zamanı boşa harcadığı için köle oldu."

"Evet, hayatım. Ancak durum bundan daha karmaşık. Öte-

diyar bütün hapisane cezalarını Karmaşık Renk Kanunları'na göre uyguluyor."

Alice gözlerini kırptırdı.

Zam ona doğru eğildi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Alice konuşmasını bekleyerek Oliver'a son kez bir bakış attı fakat oğlan bakışlarını yerden kaldırmıyordu.

Korkak, diye düşündü Alice.

Bütün bunları başından beri bildiğini ama kendisine anlatmadığını bilmek Alice'in ondan nefret etmesine sebep oluyordu. O engelleri çoktan aştıklarını sanmıştı; artık eşit olduklarına, Oliver'ın kendisine daima gerçekleri söyleyeceğine inanmıştı. Oysa Oliver kendisine güvenmesi için onu kandırmış, mümkün olduğu ilk fırsatta da yalan söylemişti. Alice kendini hiç bu kadar aptal hissetmemişti. Oliver onun dostuymuş gibi davranmıştı ama hepsi bir yalandı, değil mi? (*Hayır, değildi; buna sonra geleceğiz.*) Alice kızgın, kırgın, umutsuzdu ve buna daha fazla dayanamazdı. Gururu izin vermiyordu.

"Alice?" diye tekrarladı Zam.

"Hayır," dedi Alice sonunda, istediğinden daha öfkeli bir sesle. "Karmaşık Renk Kanunları'nın ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Olmalı mı? Az önce okuduğum diğer şeyler kadar korkunç görünmüyor."

"Ama öyle," dedi Zam. Gözlüğü burnundan yine kaymıştı ve parmağıyla iterek düzeltti. "Dehşet verici. Anlamıyor musun? Renklerini elinden aldılar."

"Ne?" dedi Alice, şaşkınlıkla. Oliver'ın yüzünü buruşturduğunu fark etti.

"Rengi, hayatım. Rengi."

"Anlamıyorum," dedi Alice. "Bunu nasıl..."

"Ferenorman'dan gelen biri olarak bunu en iyi senin anlaman gerek," dedi Zam. "Ötediyar'da da kanunlar aynı şekilde işler: Topraktan beslenmek bize rengimizi verir; tükettiğimiz sihir bizi parlaklaştırır. O olmadan... eh," dedi Zam, Alice'in yüzünü işa-

ret ederek. "Sanırım çok az sihre sahip olmanın etkilerini herkes-
ten iyi biliyorsundur."

Alice yüzüne tokat yemiş gibi hissetti.

İnsanların onunla ilgili ne düşündüğünün daima farkındaydı; kasabada kendisiyle ilgili söylentileri duymuştu. Fere-norman halkının teni, gözleri ve saçları toprağın kendisi kadar rengârenkti; insanlara renklerini kazandıran şey, yedikleri mey-veler ve bitkilerdi. Renkli olmak, sihirli olmanın işaretiydi ve hiç-bir rengi olmayan Alice'in de hiçbir sihir gücü olmadığına ina-nılıyordu. Teslimiyet'teki son gösterisinden sonra da Alice artık onların yersiz şüphelerini haklı çıkardığından emindi. Utançla başını eğdi. Zam'ın yorumuna karşı çıkmaya bile çalışmadı.

"Yani babam şimdi tıpkı bana mı benziyor?" dedi, kısık sesle.
"Hiç rengi yok mu?"

"Durum ondan biraz farklı," dedi Zam. "Bir mahkûm tek ba-şına hücreye atıldığında, bütün canlı renkleri elinden alınır ve sadece kendisinin gri versiyonu bırakılır. Hiç parlaklığı olmaz: ne gözlerinde, ne yanaklarında, ne de başka bir yerinde. Ancak sen, Alice, sen renklisin; gri değilsin," diye açıkladı Tim. "Gözle-rindeki kahverengi veya yanaklarındaki hafif pembelik... Bunlar her ne kadar sınırlı olsalar da, gerçek renkler.

"Ancak Ötediyar'daki hapisaneler sadece grinin tonlarında inşa edilmiştir. Şu anda babanın hiçbir rengi yok ki bu da onu ger-çek dünyayla uyumsuz hâle getiriyor. Şu anki haliyle eve dönmeye kalkarsa, renkli bir varlığın gerekleri onu ezer. Bu, mahkûmların kaçmasını imkânsız hale getiren bir güvenlik önlemi."

Alice daha ağzını kapatamadan dudaklarından bir hıçkırık koptu. O kadar çok korkunç haber üzerine dökülüyordu ki Alice nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

En azından, sonunda Oliver'ın neden kendisine umutsuzca ihtiyaç duyduğunu anlamıştı. Alice'in yeteneğini kullanarak ken-di görevini gerçekleştirmek istiyordu. Alice'in daha önce kim-seyle paylaşmadığı yetenek. Teslimiyet'te sergilemesi gereken ama sergilemediği yetenek.

Nefret ettiği yetenek.

Ah, bunun için Oliver'ı öldürebilirdi. Kendisine yalan söylediği için. Onu kandırdığı için. Kendisine, babasına veya babasının yokluğunda çektiği acıya gerçekten önem veriyormuş gibi görüldüğü için. Oliver onu hiç umursamıyordu. Sadece kendi görevini başarmak derdindeydi.

Ah, ona bir daha nasıl güvenebilirdi?

Güvenemezdi. Güvenmeyecekti.

"Alice?" Konuşan yine Zam'dı. Ona çirkin gerçeği olduğu gibi, hiçbir şey gizlemeden söyleyen tek kişi. "Anlıyor musun? Sana neden umutsuzca ihtiyaç duyulduğunu şimdi anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi Alice sessizce. "Ancak hâlâ anlamadığım tek bir şey var."

"Nedir?"

Alice bunu zarif bir şekilde nasıl dile getireceğini bilmiyordu. "Neden onu yemediler?" diye sordu. "Neden hapsettiler?"

Zam aniden gözle görülür şekilde rahatsız oldu. "Şey," dedi, rahat konuşmaya çalışarak. "Hepimizi aynı açıdan değerlendirmelisiniz, Bayan Queensmeadow. Ziyaretçilerin yenmesini hepimiz onaylamıyoruz. Aslını istersen," dedi, bir parmağını kaldırarak, "aslını istersen, daha geçen gün gençlere dokunulmaması için bir imza kampanyası başlattım; onların sihri son derece saf ve bu yüzden de çok aranıyor..."

"Her neyse," dedi Alice. "Babam neden hâlâ hayatta?"

Zam boğazını temizledi. "Şey, görüyorsun ya, bunu kanunlar gerektiriyor. Kanunlar, mahkûmların mümkün olduğunca yararlı kılınması gerektiğini vurguluyor, şeyden önce... açık artırmada satılmalarından önce."

"Anladım." Alice başıyla onayladı. "O halde şunu netleştirelim: Bizi köle yapıyorsunuz, ölesiye çalıştırıyorsunuz, satıyorsunuz ve ancak *ondan sonra* bizi yiyorsunuz."

"Ah, Bayan Queensmeadow, bu şekilde ifade edilince neredeyse insanlık dışı görünü..."

Alice dikkatle ayağa kalktı, broşürlerini, saygınlığını ve kırılan kalbinin parçalarını topladı, hepsini ceplerine tıktı ve Oliver'a döndü. "Anlaşmamız sona erdi, Oliver Newbanks. Artık eve dönebilirsin. Babamı kendim bulacağım."

Bunu söyledikten sonra olduğu yerde döndü, kapıdan öfkeli adımlarla çıktı, merdivenden indi, koridordan geçti ve tekrar dışarı çıktı. Afallamış haldeki Oliver'ı ve cesareti kırılan Zam'ı arkasında bırakırken, sadece altı tane gözyaşı damlası döktü ve sonra da yüzünü silip burnunu çekti.

Sonra da koşarak uzaklaştı.

Zam'ın kırmızı kapısından olabildiğince hızlı bir şekilde koşarak uzaklaşıp Oliver'ın uzak durmaları gerektiğini söylediği ormandan geçti (Alice artık onun ne dediğini hiç umursamıyordu). Sonunda ormanın sınırında durdu ve daha fazla ilerleyemedi. Orada, tam ıssızlığın ortasında (Hiçbiryer'le karıştırılmasın), Alice dizlerinin üzerine çökerek kollarını vücuduna sardı ve kalbindeki acıyı serbest bıraktı.

Babası bir köle hapishanesindeydi.

Bu, Alice'in genç kalbinin kaldıramayacağı bir gerçektir. Üç uzun yıl önce Alice kaybolmuş, acı çekmiş, babasının eve dönmesini ummuş ve bunu dilemişti. Onun iyi olması ve bir gün başına gelenleri öğrenebilmek için daima dua etmişti fakat şimdi o gün gelmişti ve bunun için pişmanlık duyuyordu. Kalbi sızlıyor, ciğerleri sıkışıyor ve Alice soluklanmakta zorlanıyordu. Babasının durumu karşısında kendisini kesinlikle çaresiz hissediyordu fakat öfkesi ona yapacak bir şey veriyordu. Bu yüzden onu iki eliyle birden sımsıkı tuttu ve bırakmayı reddetti. Ah, onu kızdıran çok fazla şey vardı.

Sözünü etmişken: Oliver yalancının tekiydi.

Bu, Alice'in kalbini kıran diğer bir gerçektir. Ona güvenmiş, onunla arkadaş olmuştu ve Oliver kendisine yalan söylemişti. Onu kullanmıştı. Alice'ten tekrar tekrar bilgi saklamış, babasının hapsedilmesiyle ilgili en önemli detayları gizlemişti. Alice'e gerçekte ona neden ihtiyacı olduğunu açıkça söylemeliydi; planına

gönüllü olarak katılacağından tamamen emin olmalıydı. Gidererek artan bir aptallıkla bir sürü yanlış karar vermişti.

Hepsi tamamen kendi suçuydu.

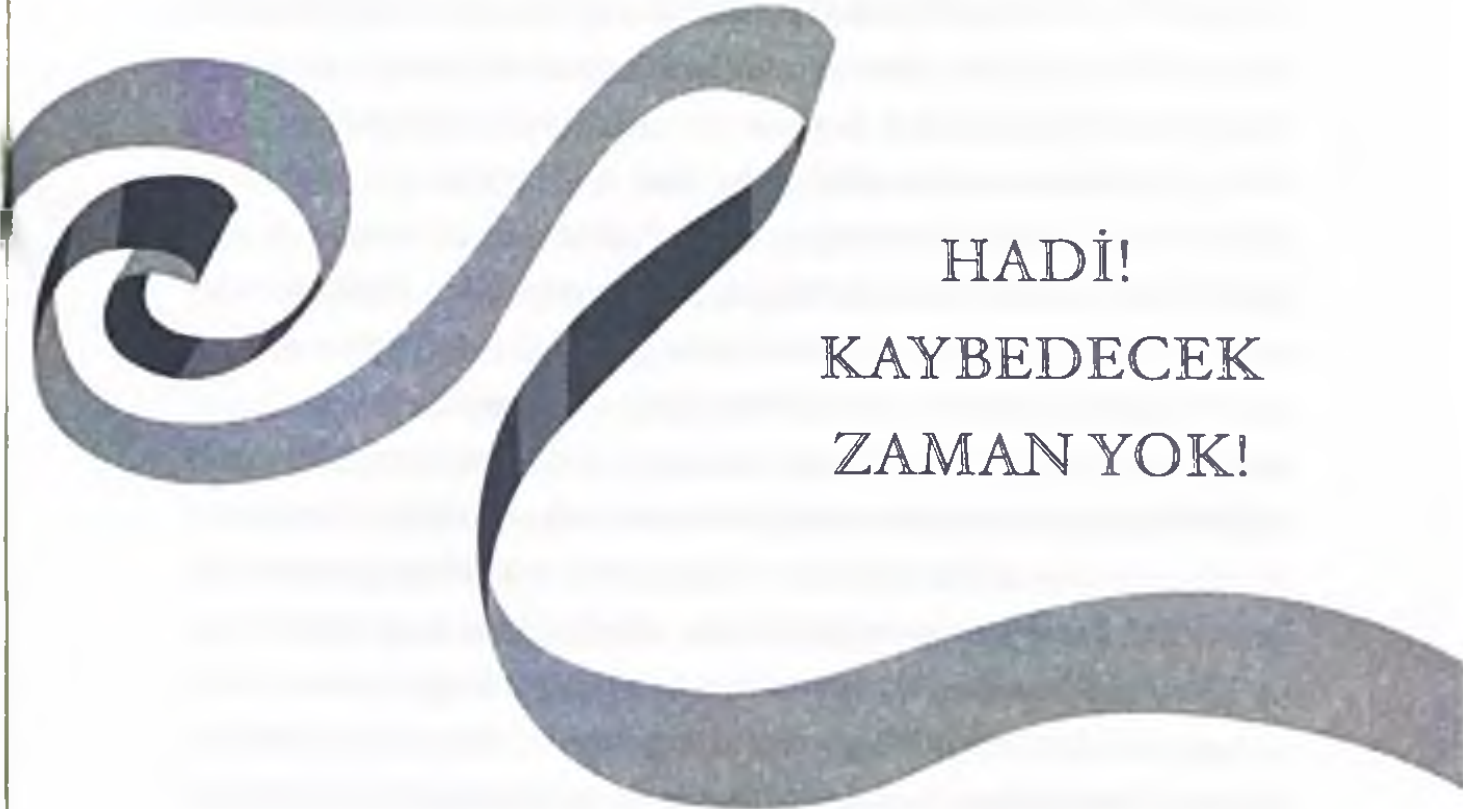
Ancak aramızda kalsın, sevgili okur, Oliver'ın aptalca kararlarının Alice'in hikâyesinin böyle önemli bir noktasında bilgili ve deneyimli bir yol arkadaşını terk etmesi için çok yetersiz bir neden olduğunu düşündüğümü belirtmeliyim. Alice kendini koruma dürtüsüyle hareket etseydi, Oliver'dan uzaklaşmak için daha güvenli bir ârı (veya daha güvenli bir yeri) seçerdi. Oysa Alice ve Oliver'ın sandıklarından daha fazla ortak noktası vardı: İkisi de tutkulu, hırçın ruhlardı ve ikisi de çocuksu bir cehaletten suçluydu.

Alice, Oliver'ın böylesine yetenekli bir yalancı olabilmesine şaşırarak olgunluktan yoksundu; becerilerinin daha büyük bir sorunun belirtileri olabileceğini anlamıyordu. Dolayısıyla Oliver'ın yalanlarının zalimlikten değil, korkudan kaynaklandığını göremiyordu: Reddedilme, terk edilme ve yalnız kalma korkusundan. Alice onun iç dünyası hakkında çok az şey biliyordu çünkü hiç sormamıştı.

Oliver da Alice'i anlamak için bir çaba harcamamıştı. Genç hayatında daima güvenli, sıkıcı ve rahat bir şekilde yaşamıştı; yoksulluğun yükünü bilmiyordu. Uzun süre iyileştirilmeyen kırık bir kalbin sonunda duracağını bilmiyordu. Birkaç yıldır kalbi çok kötü şekilde kırılmış Alice de, acısını yıkabileceği birine umutsuzca ihtiyaç duyuyordu. Bu gece suçlu olarak Oliver'ı seçmişti. Tam o anda öfke kendi başına bir sihirdi: Alice'e çok kısa bir süreliğine iki yanlış karar vermesine neden olacak enerjiyi, adrenalini ve bozuk yargı yeteneğini kazandırmıştı.

Oliver'ı terk etmek, ilk yanlış kararı olacaktı.

HADI!
KAYBEDECEK
ZAMAN YOK!

Oliver Newbanks de kendi içinde dehşete ve

acıya sürüklenmişti. Zam'ın evinden koşarak fırlamıştı ve gözü-nü kör eden bir panikle koşturuyor, arkadaşını bulabilmek için her gölü, her tepeyi karıştırıyordu ama Alice hiçbir yerde yoktu. Oliver onu nerede arayacağını bilse bulmakta hiç zorlanmazdı çünkü Alice saklanmak için hiç çaba sarf etmiyordu. Hatta kimse-nin bakmadığını düşünürken kendini gayet göz önüne sermişti.

Ormanın ortasında yerde oturuyordu; başını bir eline dayamış, eteklerini dizlerine kadar sıvamıştı ve o anda bütün ormanı elektrik mavisi bir tona dönüştürmekle meşguldü. Bu ormanın rengini şimdiye kadar defalarca değiştirmiş fakat hangi tonu beğendiğine karar verememişti. Sonra, ağaçlara kısık gözlerle bakarken ve bir kez daha kısa, sessiz gözyaşlarına boğulurken kendi kendine düşündü: *Ah, şu yapraklar pembe daha güzel görünür, değil mi?* Sonra ağaç gövdelerini de pembeye dönüştürdü. Sihirle oynamak ona kendini daima daha iyi hissettirmişti.

Akıllı okur: Eminim şimdiye kadar tahmin ettiniz, değil mi?

Büyük bir sır olarak saklamadığımı biliyorum (belki de saklamalıydım) fakat tahmin ettiğinize sevindim çünkü bunu artık dürüstçe söyleyebilmek istiyorum: Sürekli aksini iddia etmesine rağmen, Alice'in yeteneği asla dans değildi. Onun gerçek sihir yeteneği, canlı bir boya fırçası olmasıydı.

Alice gözkapagını bile titretmeden herhangi bir şeyin renklerini değiştirebiliyordu. Bir insanı mavi, bir nesneyi yeşil, bir yeri sarı yapabiliyordu ve aslında bu yeteneğiyle gurur duyması gerekirken, ondan rahatsız oluyordu. Nefret ediyordu. O kadar

ısrarla inkâr ediyordu ki bunun gerçek bir yetenek olmadığına kendini inandırmıştı. Çünkü Alice, *hiç rengi olmayan* Alice, kendi renksiz benliği dışında her şeyin rengini değiştirebiliyordu.

Bunun onunla alay etmek için var olan bir yetenek olduğuna inanıyordu.

Yine de bir şeylerin renklerini değiştirmek onu her zaman sakinleştiriyordu. Nihayet sıkıldığında ellerini silkeleyerek kalktı ve daha önce okumayı ihmal ettiği broşürleri bulmak için ceplerini karıştırdı. Oliver'ın bütün kararları vermesinden ve nereye gideceklerini söylemesinden artık sıkılmıştı. Kendi başına da yolunu bulabilirdi; özellikle de artık Ötediyar'ın temel prensiplerini öğrenmişken. Ayrıca, bütün bilgi elinde, tam avucunun içindeydi; yapması gereken tek şey, broşürleri okumaktı.

Fakat Alice dikkatini toplayamıyordu.

Elleri titriyordu, düşünceleri bulanıktı ve işin gerçeği, korkuyordu. Alice cesur olacağını, korkularından daha güçlü olacağını ummuştu ama içten içe yaralıydı; dahası, öfkesi onu ayakta tutmasına rağmen, dengesini sağlamasına yetmiyordu ve Alice zaman zaman kayıyordu.

Yorgundu, endişeliydi ve zihni babasının düşünceleriyle, onun son yıllarda yaşadığı hayatla ve ona nasıl ulaşacağını sorularıyla doluydu. Babasının tehlikede olduğunu artık biliyordu fakat aynı zamanda Ötediyar'ın, babasını ondan ayrı tutmak için elinden geleni yapacağını da öğrenmişti. Bunun sıradan bir iş olmayacağını anlıyordu ve aniden ciddiyeti ağırlığını hissettirmeye başlamıştı. Artık birini kurtarabilecek kadar güçlü olduğundan emin değildi; hatta kendini bile.

Dalgın bir tavırla ellerini yüzünde dolaştırdı ve gözlerini ovaladı. Broşürlerini aldı, bıraktı, tekrar aldı. Dinlenmek istiyordu fakat buna zaman yoktu. Banyo yapmak istiyordu ama ona da zaman yoktu. Kendini hırpalanmış ve kirli hissediyor, yıkanmak istiyordu; oysa babasını düşünmek zorundaydı. Çok sevdiği babası. Ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanda kendisini terk eden babası. Kaybolan ve ona geri dönemeyen babası. Onu düşünme-

diği tek bir gün bile geçmemişti. Ona ihtiyaç duymadığı bir gün bile olmamıştı.

Onu o kadar çok özlüyordu ki bazen eli ayağı tutmuyordu. Onunla ilgili, onlarla ilgili, eskiden oldukları her şeyi özlüyordu. Her gün kavga edişlerini bile özlüyordu.

Babası ona güzel olduğunu söyler, o babasına yalancı derdi ve sonunda Alice teslim olana kadar tartışırlardı. Babası onun kazanmasına, haklı olduğuna inanmasına asla izin vermezdi. Alice'in kendisi için savaştığından çok, babası onun için savaşırdı.

Alice gözlerini kapadı.

"Yeter," dedi babası, başını iki yana sallayarak. Odanın içinde volta atıyordu. Kızgındı. Yanakları kızarmış, gözleri kısılmış, kaşları çatılmıştı. "Kendinle ilgili böyle konuşmaktan nefret ediyorum. Sen boş bir tuvalsın, Alice. Kimse renklere senden daha uygun değil."

Alice başını kaldırıp öfkeli ve yorgun bir tavırla babasına baktı. "O halde ne zaman?" diye sordu. "Ne zaman kendi rengim olacak? Ne zaman sana ve anneme benzeyeceğim?"

"Sevgili Alice," dedi babası, ona uzanarak. "Neden bize benzemen gereksin ki? Neden değişmesi gereken sen olasın? Bizim görüşümüzü değiştir; olduğun kişiyi değil."

"Ama nasıl?" diye sordu Alice, küçük yumruklarını sıkarak. Babasını kendine çekti. "Bunu nasıl yapabilirim, baba?"

"Sen bir sanatçısın." Babası gülümsedi. "İçindeki renklerle dünyayı boyayabilirsin."

Anılar eklemlerini çekiştirdi; yumrukları gevşedi. Kalbi sızladı.

Bir zayıflık ânıydı ve buna izin verdi. Hak ettiğini düşünüyordu. Hayatın uzun bir yolculuk olduğuna uzun zaman önce karar vermişti. Bazen güçlü, bazen zayıf olacaktı ve ikisi de normaldi.

Bu yüzden yanağının içini ısırды, çenesini göğsüne dayadı, on parmağıyla birden dağınık, düğümlenmiş saçlarını karıştırdı ve zayıf hissetmek için kendine izin verdi.

Ama sonra...

Eh, bu tuhaftı; son zamanlarda beyaz saçlarını çok fazla düşünmediğini fark etmişti. Kesinlikle eskisi kadar düşünmüyordu. Ötediyar'a gelmeden önce Alice hiçlik olan saçlarını ve hiçlik olan tenini hatırlamadan çok ender bir an geçirirdi. Ama burada öyle değildi. Hatta şimdi, eksik renklerinden rahatsızlık duymak ona saçma geliyordu. Bir amacı varken nasıl görüldüğünün ne önemi vardı ki?

Oturduğu yerde biraz daha doğruldu.

Oliver bir yalancıysa ne olacaktı? Teslimiyet'te başarısız ol-duysa ne olacaktı? Eve nasıl döneceğini bilmeden yabancı bir di-yarda kaybolmuşsa ne olacaktı? *Babasının ona ihtiyacı vardı* ve ih-tiyaç, hiçbir şeyin nasıl görüldüğünü umursamıyordu. Alice'in artık gerçek bir görevi vardı ve geri adım atmayacaktı. Babası için, babasının kendisi için savaştığından daha hırslı savaşıacaktı. Yoluna hiçbir şey çıkamayacaktı.

Alice daha tek bir adım atmıştı ki tilki onu tekrar buldu.

Aniden, nereden geldiği anlaşılmadan ortaya çıkıp tam önüne oturmuştu ve kâğıt kuyruğunu azalmakta olan ışıktaki sallıyordu. Sakin, tatlı görünüyor ve Alice ona her baktığında başını eğiyordu. Alice onu kucağına alıp eve götürmek istiyordu.

Zihninde Oliver'ın dikkatli olması gerektiğini söyleyen sesini duyabiliyordu. Yüzündeki korkuyu, bakışlarındaki uyarıyı neredeyse görebiliyordu. Ancak Alice, Oliver'ın tavsiyelerini artık umursamıyordu ve onsuz daha akıllıca kararlar verebileceğini kanıtlamakta kararlıydı.

Kâğıttan tilkinin önüne çömeldi ve çenesinin altını kaşdı; bakkır rengi sert kâğıt parmaklarına tuhaf ve sıcak geldi. Tilkinin hoşuna gitmiş gibiydi; Alice onun kulaklarının arasını okşadı ve tilki burnunu Alice'in eline gömdü.

"Selam Tilki," dedi Alice.

Tilki geri sıçrayarak Alice'in eteklerini ısırdı ve kâğıt burnunu ayaklarına doğru uzatarak buruşturdu.

Alice gülerken kalbindeki çatlakların azar azar iyileştiğini hissetti.

Bunu bir işaret olarak aldı. Belki de tilki, Oliver'ın kaçırdığı şeydi. Belki de tilki, özellikle Alice için gönderilmişti.

Ya tilki onu babasına götürmeye çalışıyorsa?

Alice, Oliver'ın bu teoriyle ilgili ne diyeceğini biliyordu ve onun hayali itirazları bile Alice'i kızdırmaya yetti. Ani bir karar verdi.

“Tilki,” dedi. Tilki neşeyle havlayarak kâğıt dilini sarkıttı. “Tilki, beni babama götürür müsün?”

Tilki hevesle başıyla onayladı.

Alice mutlulukla ellerini çırpı. “Ah, ne dediğimi *anlıyorsun*, değil mi?” diye sordu.

Tilki yine başıyla onayladı.

“Yani bana yardım edecek misin?” diye sordu Alice. “Babamı kurtarmama yardım edecek misin?”

Tilki bir kez daha başıyla onayladı.

Alice bir çığlık atarak tilkiye sarıldı. “Teşekkür ederim!” dedi. “Ah, teşekkür ederim!”

Tilki oradan oraya sıçradı ve yine havladı. Ormanda Alice’in önünden koşmaya başladı ve her birkaç adımda bir dönüp Alice’in peşinden geldiğinden emin olmak için bakarak devam etti. Alice kendisini neyin beklediğini bilmiyordu fakat kontrolü ele alıp bir kereliğine kendi başına karar verebildiği için heyecanlıydı. Bunun doğru olduğundan, Ötediyar’da Oliver’ın yapamadığı şekilde yolunu bulabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Oliver babasına bile ulaşamamıştı, dolayısıyla onu kurtarmakla ilgili ne bilebilirdi ki? Alice bu tilkinin, macerasının anahtarı olduğundan emindi.

Bu iyimserlik onu yarım saat boyunca terk etmedi.

Tilki her nerede yaşıyorsa, Alice’i bulduğu yerden uzak olmalıydı ve daha ileri gittikçe, ortam daha da tuhaflaşıyordu. Alice hâlâ Durgun’da olduklarını tahmin ediyordu ama artık emin olamıyordu. Bir an Oliver’ın orada olup ona nereye yöneldiklerini söyleyebilmesini diledi fakat sonra bu dürtüsünü hemen kontrol altına aldı ve onun yerine, tilkinin babasını bulmasına yardım edeceğine dair hissettiği güvene odaklandı.

Ne var ki artık endişelenmeye başlıyordu.

Ayaklarının altındaki zeminde çimenler azalıyor, ilerledikçe daha kuru bir toprağa dönüşüyordu. Gece yerini gündüze bırakmış, güneş gökyüzünde yükselmişti. Sıcak bütün boşlukları dolduruyordu ve Alice sezgilerinin harekete geçtiğini hissetmesine rağmen inkâr, bu uyarıyı tam olarak anlamasını engelliyordu.

Otuz dördüncü dakikada Alice artık sersemlemişti, nereye gittiğini bile bilmeden ayakları birbirinin ardına hareket edip duruyordu. Bir kez, iki kez gözlerini kırptırdı. O kadar çok kırptırdı ki çok geçmeden ufuk çizgisi dikine kalktı ve her şey yanlamasına kaydı. Bu tuhaftı; çok ama çok tuhaftı: Kendisi istememesine rağmen ayakları nasıl hâlâ hareket edebiliyordu? Sadece onları durdurmak istemiyordu, aynı zamanda hareket etmenin tam tersini yapmalarını istiyordu fakat ayaklarına söz geçiremiyordu çünkü zihni, ona ne zaman ihtiyaç duysa ortadan kayboluyordu.

Boğazı kupkuru olmuştu.

Dudaklarını yaladı, gökyüzü savrularak onu doldurdu ve hava o kadar sıcaktı ki dişlerine yapıştı. Altındaki toprağın kenarları kızarıyor, güneşin vurduğu her yer pişiyordu.

Ah, çok sıcaktı.

Boğucu derecede, korkunç bir şekilde sıcaktı.

Alice'in ayakları topuklarından ayak parmaklarına kadar kilometreler boyunca ağırırken sonsuz gibi görünen yazın kör edici ışığına karşı gözlerini kıstı ve bir an Oliver'ın onu merak edip etmediğini düşündü.

Nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Etrafına bakınmaya çalıştı ama başını çevirdiği anda kendini dümdüz yerde buldu. Pankek gibi incecik bir halde yere yapışmıştı; bulunduğu durum fiziksel açıdan imkânsızdı. Gözleri, dudakları, yüzünün uzunluğu, kemiklerinin inanılmaz ağırlığı ve kendisini fazla sıkı saran teni tarafından boğuluyordu. Bu dünya için fazla insandı ve fazla boyutluydu. Gözlerinin kapalı olduğunu, onları zorlukla açması gerektiğine karar verdiğinde fark etti.

İrade gücünü zorlayarak gözlerini araladı. Zorlukla soluklanırken görüş alanının kenarları düzleşti ve gözlerini bir kez daha kırptırdı; bir kez daha, sonra üç, dört kez daha ve kendini baş aşağı dönmüş halde, dönüp duran ışıltılı bir ipe zımbalanmış parlak bir kâğıt güneşe bakarken buldu. O anda bilememişti fakat Alice, onu barındıramayacak iki boyutlu bir yer olan Baskı köyüne girmişti.

Alice yavaşça doğrulup otururken dengesini sağlamak için bir kolunu ileri uzattı ve kulağına çok yanlış bir hışırtı geldi; gözlerini zorlayarak açtı ve her şeyin tamamen kâğıttan yapıldığı bir dünya gördü. Kâğıttan bulutlar, kırmızı-beyaz çizgili samanlara altlarından bantlanmış halde kâğıttan bir güneşin etrafında süzülüyordu. Katlanıp açılmış, sonra yeniden katlanmış buruşuk bir yarım ay, mavi bir elişi kâğıdına zımbalanmıştı. Kâğıttan ağaçlar dimdik duruyor ve durmuyordu, irilerdi ve değillerdi; kâğıttan hayvanlar otlağın paralelkenarlarında hoplayıp zıplayarak dolaşıyordu. Evler birbirine zımbalanmış dikdörtgen ve üçgenlerden oluşuyor, bacalardan gökyüzüne duman rengi kopya kâğıtları yükseliyordu. Tepeler yeşilin farklı tonlarında, birbirinin üzerine yapıştırılmıştı ve çöp adamlar yanlamasına yürüyordu; bütün bir boyut makas kesiklerinden oluşuyordu.

Çok kafa karıştırıcıydı. Hayret vericiydi. Heyecandan nefesi kesilmişti. İnanamıyordu. Alice tehlikede olduğunu bilmiyordu; nereden bilebilirdi ki? Kendini kaldırmak için koluna hevesle yaslandı ama kolu artık gevşek olduğu için ağırlığını taşıyamadı ve Alice öne kapaklandı. Kendine baktığında içi çok tuhaf hislerle doldu.

Kulağına çok tuhaf sesler geldi.

Alice çok büyük olasılıkla ılık atıyordu ama ona bugün sorsanız inkâr eder ve nedenini hâlâ bilmiyorum. Belki de gururdan. Yine de ılık attıysa bile bunun için onu suçlayamam; kendini isteri krizine kaptırmakta haklıydı. Tilki, hatırlıyorsanız, hâlâ yanındaydı ama imdi Alice'in kolunu ağızına almış, onu kâğıttan dünyasına yanlamasına srkleyebilmek için canla başla ekiştiriyordu. Alice, Baskı köyüne girmek üzereydi ve hâlâ onu kertebilecek bir köye bu kadar yakın olmanın etkilerini hissediyordu. İçeri sürüklenip sonsuza dek iki boyutlu olmasına ramak kalmıştı ve canını diine takmı halde savaşıyordu.

Bu, Tilki'yle Alice'in arasındaki bir mücadeleydi.

Alice çekiştirip duruyordu fakat ne kadar sert mücadele etmesi gerektiğini kestiremiyordu çünkü birçok açıdan hiçbir şey hissedemiyordu. Benliğinin bir yarısı kısmen gerçek gibi hissediyordu. Kâğıt inceliğindeydi. Farklı yönlerde çekilmenin acısını neredeyse hissediyor gibiydi çünkü bir parçası aniden başka bir şeye dnmtı ve ne olduğunu kendisi de bilmiyordu. Tilkinin, kollarından birini iki boyutlu dünyaya tamamen soktuğunu anlamamıtı ve ancak büyük, gürültülü bir yırtılma sesi duyduktan sonra ilerin ne kadar ters gittiğini anlayabildi.

Teknik olarak mücadeleyi Alice kazanmıştı.

Tilki aceleyle kaçtığına göre, mücadeleyi Alice kazanmış olmalıydı. O halde neden Alice imdi daha yüksek sesle ılık atıyordu? (Yine, bunu da inkâr ediyor.) Bağıracak ne vardı? Ve biz bu soruları sorarken, aynı zamanda neden Alice'in bu kadar pişman olduğunu da merak ediyorum.

Eh, size ne düşündüğümü söyleyeyim.

Bence Alice, Zam ve Oliver'dan hiç ayrılmamış olmayı diliyordu. Bence Ferenorman'dan bile hiç ayrılmamış olmayı diliyor olabilirdi. Hatta Ötediyar'ın hiç var olmamasını, on ikinci doğum gününün hiç gelmemesini ve Teslimiyet'te yanlış yeteneğini sergilememeyi de diliyor olmalıydı.

Ah, bana kalırsa, Alice her türde pişmanlığı hissediyordu.

İmkânsız yerçekimi olan imkânsız bir patikada çılgınca koşmaya başladı; imkânsız güneşin yakıcı sıcağının altında bir ayağını diğerinin önüne daha hızlı atıyordu.

Alice üzgündü.

Her şey için üzgündü. Annesi onu sevmediği, babası onu terk ettiği ve onu kurtarabileceğini düşündüğü için üzgündü. Alice koştu, koştu, koştu... ta ki takılıp düşene ve yüzü yere çarpana kadar. Yanaklarından hızla yaşlar süzüldü. Alice ancak o zaman gerçek kaybı anlayabildi.

Ancak o zaman bir kolunu kaybetmiş olduğunu fark etti.

Kanı akmıyordu ve Alice'in fark ettiği ilk Şey buydu. Fark ettiği ikinci Şey, sağ kolunun omzundan koptuğuydu ve kafasını ancak Şimdi gerçekten kullanabilmeye başladığı için fark ettiği üçüncüsü Şey ise, kısmen kâğıda dönmüş olduğuydu.

Kanın olması gereken yerde kopya kâğıdı Őeritleri vardı ve kemiklerin olması gereken yerde tuhaf bir esinti hissediyordu. Kolunu kıvrıp yumruk yapma, kendini isteri krizinden sıyırma ve kendine ağlamayı kesmesini söyleme isteği duymakla birlikte (*Tamam, yaşıyorum, hayatta kalacağım, diyecekti*), daha önce önemli bir Şeyin olduğu boşluğa bakmaktan başka bir Şey yapamıyordu. Tam o anda, sevgili dostlar, dördüncü bir Şeyi daha fark etti:

Bilezikleri de gitmişti.

Bir kolunu ve bir kol dolusu bileziği kaybetmek (tabii ki bilezikler daha önemliydi), özellikle bu durumdayken kaldıramayacağı kadar ağırdı. Yani şu durumdayken: arptığı için başı ağrıyordu, uzun süre koştuğu için bacaklarına kramplar giriyordu; hâlâ ayağa kalkıp dik durmaya çalışıyordu, hâlâ nefes nefese bir halde hareket ediyordu, iki kısa bacağı takılmamaya çalışıyordu; iki ayağı yere vuruyor, altındaki çatlak toprağa kalp atışı gibi sertçe iniyordu. Bir kolunu kaybettiği için dengesi bozulmuştu ama durmuyor, düşünmüyor, bunları kabullenmeyi reddediyordu. Bir an için bile. Ta ki toprak çimenlere dönüşene, güneş yanlmasına düşene, gece gündüzün yerini alana ve Alice başladığı yere dönene kadar. Sadece zamanda geri gitmek için hızla ileri doğru koşuyordu.

Sonunda Alice yere serildi.

Paniğe kapılmamasını sadece adrenaline borçlu bir halde çimenlerin üzerinde yuvarlandı ve döndüğü alacakaranlığa bir an minnetle baktı. Tam başının üzerinde Zam'ın büyük kırmızı kapısı ve tam önünde de ıssızlık, yakınlarında da bir gölet vardı. Çekirgeler bir kaşıntıyı kaşımak istercesine ötüyor, kurbağalar da sadece onların sesinden hoşlandıkları için vıraklayarak karşılık veriyordu; yüksek çimenler hafif esintiyle dans ediyor, ay yıkanmamış bir bulutun üzerinde oturduğu yerden her şeyi aydınlatıyordu. Bu mükemmel korkunç anda bile, Durgun'un gecesi hâlâ güzel, kokulu ve son derece büyüleyici görünüyordu. Oliver Newbanks de tam önünde duruyor, camdan yapılmış gibi görünüyordu.

Soluklanmaya çalışan Oliver Newbanks. Alice'e iri iri açılmış gözlerle bakarken göğsü hızla kalkıp inen, alnından ter damlaları süzülen Oliver Newbanks, kısık sesle sordu: "Alice?"

Alice de aynı şekilde fısıltıyla karşılık verdi: "Oliver?"

"Alice," dedi Oliver panikle, endişeyle parlayan gözlerle bakarak, "iyi misin?" Çatlamasından korkar gibi kısık sesle konuşuyordu.

Alice başını iki yana salladı. *Hayır. Hayır, iyi değildi.*

Ay hızla yükseliyordu ve onunla birlikte Alice'i yanı yanıya saklayan karanlık örtüsü de kalkıyordu. Oliver yaklaştı ve ancak o zaman Alice'e ne olduğunu görebildi. Bir elini ağzına götürerek geri sıçradı ve "Ah, *olamaz, Alice!*" diye bağırdı.

Alice ne diyeceğini bilemedi.

Oliver, Alice'in kolunun olması gereken yere dokunmak için uzandı ve Alice onun elinin titrediğini gördü.

"Canın yanıyor mu?" diye sordu Oliver, titrek bir fısıltıyla.

Alice yine başını iki yana salladı. *Hayır. Aslında hiçbir şey hissetmiyordu. Kolunu kaybetmenin şokunu henüz atlatamamıştı, dolayısıyla nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Korkmalı mıydı? Güçlü mü durmalıydı?*

"Tekrar uzayacak mı?" diye sordu Alice.

Oliver'ın gözleri iri iri açılınca, Alice onun irislerinin et-

rafındaki beyazları gördü. "Hayır," dedi Oliver, kısık sesle. "Ötediyar'ın etkileri düzeltilemediğinde kalıcıdır."

Alice işte o zaman hissetmeye başladı.

Oliver'ın sözleri Alice'in beyninin bir köşesine saplanmıştı; gözlerinin arkasında patlayan ve nefesini kesen, dayanılması imkânsız bir acıydı. Nedensiz bir şekilde, umutsuz hissediyordu ve kolunun olması gereken yer aniden acımaya başlamıştı; Alice'in iki koluna birden sahip olmaktan daha fazla istediği hiçbir şey yoktu. Artık düşünebildiği tek şey, iki kola sahip olmaktı. Aniden iki kolla yapmak istediği bir milyon yüz trilyon bin şey aklına geldi ve bir anda artık yapamıyordu, *bir anda artık yapamıyordu*, ve bunların hepsi çok fazlaydı. Acı alev aldı, boğazına bir yangın yaydı ve kalbini korkunç bir şekilde tekletti. Bir anda o kadar tam ve mutlak bir şekilde yıkıldı ki çığlık atabilmek için bile sakinleşemedi.

Oliver'a baktı.

"...bir ressam bulmamız gerek," diyordu Oliver.

"Ne?" Alice'in sesi kelimedenden çok hırıltı gibi çıktı. Zaten babasını, sağ kolunu ve bir kol dolusu bileziğini kaybetmişti; sesini de kaybetmemesi için bir neden var mıydı?

"Evet," diyordu Oliver. "Tek yolu bu." Şimdi ayağa kalkmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve bir buçuk metre mesafede bir aşağı bir yukarı yürüyordu. "Sorun şu ki nasıl bulabileceğimizi bilmiyorum. Sadece söylentiler duydum." Alice'e baktı. "Ve bu yolculuk elbette ki yolumuzu değiştirmemizi gerektirecek ve bize çok fazla zamana mal olacak." Yine başını çevirerek mırıldandı. "Ancak elbette ki bu bedele kesinlikle değer." Tamamen kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Dur," diye hırıldadı Alice. "Ne demek istiyorsun?"

Oliver durdu ve arkadaşına şaşkın gözlerle baktı. "Kolunu düzelttirmemiz gerek," dedi.

"Ama sandım ki..."

Oliver sertçe başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, tekrar uzamayacak. Ancak sana yeni bir kol çizdirebiliriz."

Alice'in sormak istediği daha fazla sorusu vardı fakat aniden içine dolan umut kalbinde o kadar çok yer kaplıyordu ki düşünemiyordu. Çok tuhaf sesler çıkarıyordu. Şaşkın, inler gibi sesler, ağlamamaya çalıştığını gösteriyordu.

"Alice," dedi Oliver sessizce. "Bana neler olduğunu anlatırmısın?" Alice'e bir mendil uzattı ve kız mendili aldı. "Nereye gittin? Bunu sana kim yaptı? Nasıl geri döndün?"

Böylece Alice, ona hikâyesini anlattı. Güvenmemesi gereken tilkiye güvendiğini, kâğıt dünyaya gittiğini, tilkiye karşı verdiği mücadele sırasında kolunun koptuğunu anlattı.

Oliver yıkılmıştı.

Alice utanmıştı.

Artık ikisi de suçlu olduklarından emindi ve haklıydılar; ikisi de birbirini yaralamıştı ve iyileştirilmeyen yaralar sadece daha fazla acı getirmişti. İşin gerçeği şuydu ki olanlar aslında ikisinin de suçuydu. Oliver, Alice'e güvenmemekle ve ona kendini gerçek bir ortak gibi hissettirmemekle hata yapmıştı; Alice de öfke, kırgınlık ve umursamazlıktan güç alan kararlar vermekle hata yapmıştı.

Ancak genç kalpler daha güçlüdür. İkisi de iyileşecekti.

"Gidelim mi?" dedi Oliver, çekingen bir tavırla. "Zaman çok yanıltıcı bir şey. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünür." Gözleri endişeli bakıyor, söze dökemediği bütün soruları soruyordu. Alice, onun tekrar terk edilmekten korktuğunu biliyordu.

Bu yüzden başıyla onayladığında, Oliver gülümsedi ve hissettiği rahatlıkla omuzları sarktı.

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Alice. "Kolumu düzelttirmeye mi? Oraya nasıl gideceğiz ki?"

Oliver ona bakarken sarsılmış görünüyordu ve Alice onun kendisine acıdığını sandı fakat aslında mesele o değildi. Oliver, Alice için üzülmekten fazlasını hissediyordu. Onunla karşılaştığından beri kalbi on kat büyümüştü ve onsuz geçirdiği saatlerde neredeyse yıkılmıştı. Alice yaralıydı ve Oliver bunun kendi suçu olduğunu biliyordu; kendi bencilliğinden ve aptallığından

kaynaklanmıştı. Dahası, kendini bağışlayabileceğinden emin değildi.

“Gerçekten bilmiyorum,” dedi, kısık sesle. Uzaklara baktı. “Ancak bilebilecek zihinlerimiz olduğu sürece, bilmemek sadece geçicidir. Bir yolunu bulacağız.”

Alice başıyla onayladı.

Binlerce sorusu ve endişesi vardı fakat hepsini yutmayı başardı. Şu anda bu barışmayla idare edecek ve gerisinin gelmesini umacaktı.

Oliver onun önüne çömelerek gülümsedi. Yanağından tek bir damla yaş süzölmüştü ve bir esinti tınığını kıpırdatıyordu. Oliver gözlerini kapadı.

“Çok üzgünüm, Alice,” diye fısıldadı. “Lütfen bağışla beni.”

Ve Alice, kırgınlıktan çok kalpten yaratılmış bir kız olduğundan, Oliver’ın da kendisini bağışlaması şartıyla onu bağışladı.

Bu kadar kolaydı işte.

Oliver onun sağlam kalan tek elini tutarak göğsüne götürdü ve aynı anda, kız ve oğlan, birlikte, ikisi birden yere gömüldüler.

Alice gözlerini tekrar açtığında, sırtına vuran tanıdık bir güneşin sıcaklığını hissetti. Bütün vücudu kaskatı kesildi ve şimdi ona daha ilgili davranan Oliver, Alice'in korkusunu yanlış anladı.

"Bunun için üzgünüm," dedi. "Bu acil durum çıkışları biraz rahatsız edici olabiliyor."

"Acil durum çıkışları mı?" dedi Alice, dikkati dağınık bir şekilde.

Oliver başıyla onayladı. "En yakındaki köye mümkün olduğunca çabuk geçmek istediğinde, her zaman aşağı doğru çıkar-sın. Ancak geçişler biraz zorlu olabiliyor." Güldü. "Bir defasında aşağı-çıkış yaptığımda kendimi bir ölü koyun sürüsünün ortasında buldum ve sonrasında ağızımdaki yünleri günlerce temizleyemedim. Saatler boyunca tüy topları öksürüp durd..."

"Oliver, hemen gitmeliyiz. Şimdi." Altlarındaki toprak fazla ısınmıştı ve Alice'in gözleri kamaşmaya başlamıştı. "Burası tilkinin beni getirdiği yer. O kâğıt köyün girişinin yakınlarındayız. Bundan eminim."

Oliver lafını bitiremeden donup kaldı; neyse ki şaşkınlığı sadece bir an sürdü. Alice'in elini tutup koşturmayla başladı fakat tam hızlanırlarken Oliver yanlamasına savruldu ve sert bir şekilde yere yapıştı. Alice paniğe kapılarak bir çığlık attı ve onun kalkmasına yardım etmeye çalıştı ama bir şey onu aniden geri çekerek yüzüstü toprağa savurdu ve eteğinin ucundan tutup sürükledi. Tekmeler savurup çığlıklar atarak kendini iki kez kurtarmayı başardı ama sonra tekrar yere mihlandı ve bu kez korku nihayet onu felç etti.

Kâğıt tilki geri dönmüştü ve bu kez arkadaşlarını da getirmişti.

Dört kâğıt tilki onları köşeye sıkıştırmıştı. Üçü oldukça normal görünümlü (yani sıkıcı) tonlarda kahverengi bir kâğıttan yapılmışlardı; bunlar Oliver'ı yere yapıştırmıştı. Parlak bakır rengi kâğıttan yapılmış tek tilki, Alice'in tam tepesinde duruyordu. Bu onun tilkisiydi. Daha önce tanıştığı tilkiydi.

"Alice!" diye bağırdı Oliver. Alice onun mücadele ettiğini duyabiliyordu. "Alice, sen..." Ancak sesi çabucak kesildi. Alice ona bir bakış attığında, tilkilerden birinin kuyruğunu Oliver'ın ağzına sarmış olduğunu gördü.

Nabzının hızlandığını hissetti. Sıcaklık bunaltıcıydı; alnında ter damlaları birikmeye başlamıştı. Tilki bakışlarını onun gözlerine odaklamıştı ve Alice de sakin kalabilmek için elinden geleni yapıyordu. Bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu fakat nereden ya da nasıl başlayacağından emin değildi. Sonuçta bu kâğıttan yapılmış bir tilkiydi ve Alice'in bildiği kadarıyla, hayvanların konuşmasını sağlayabilen bir sihir yoktu.

Yine de denemek zorundaydı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

Tilki ona sadece bir an daha baktıktan sonra patileriyle Alice'in etek ceplerine saldırgan bir tavırla vurdu.

"Ne var?" Alice kendini zorlayarak doğrulup oturdu ve tilki birkaç adım geri çekildi. Alice tek eliyle ceplerini yokladı ve içindekileri çıkardı: Dört ziyaretçi broşürü, siyah kartı ve sarı cetveli. Alice onları tilkiye doğru uzattı. "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Hangisi?"

Tilki önüne serilen şeyleri burnuyla taradı, broşürlerden birini ağzına aldı ve tuhaf bir sesle inleyerek Alice'e broşürü kendisinden alması gerektiğini işaret etti. Alice neler olduğundan emin değildi fakat en azından artık hayatının (şimdilik) tehlike de olmadığını bilmek onu rahatlatmıştı. Broşürü tilkinin kâğıt ağzından alarak başlığına baktı.

Alice keskin bir şekilde nefes aldı. Bakışlarını tilkiden broşüre çevirirken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu ama bu kez korkmuyordu. Heyecanlanmıştı. Geride kalmış olabilecek bütün korkularını savuşturan bir hevesle broşürü açtı fakat hevesi çabucak kursağında kaldı.

Sayfaların hepsi boştu.

Cesaretini kaybederek başını eğdi. Belki de tilki (yoksa Ted miydi?) bir hata yapmıştı. (Baskı hatası da olabilirdi; bilirsiniz, olur öyle şeyler.) Bu talihsizliğin nedeni ne olursa olsun, Alice hayal kırıklığına uğramıştı. Tam broşürü katlamaya başlamıştı ki güzel ve nazik bir ses duydu:

“Açık kalsın.”

Alice donup kaldı.

“Bayan Queensmeadow, lütfen. Bana bakın.”

Alice o anda aklını kaçırdığını sandı ama inan bana, sevgili okur, akli gayet başındaydı. Tilki gerçekten de onunla konuşuyordu ve...

Bir şey söyleyebilir miyim? Alice’in şaşkınlığını anlayabildiğimden emin değilim. Tilki de diğer çoğu hayvan gibi (kâğıttan olsun ya da olmasın) gayet güzel konuşabilir. Tilki dilini anlamak için çaba harcamamış olmamız tamamen kendi hatamızdır.

Şimdi, nerede kalmıştık?

“Bayan Queensmeadow, lütfen,” dedi tilki. “Bana bakın.”

Alice şaşkınlıkla başını kaldırıp tilkiye baktı.

“Tehlikedesiniz, Bayan Queensmeadow. Buradan hemen gitmelisiniz.”

“Elbette tehlikeyim,” dedi Alice. “Beni iki kez öldürmeye kalktın!”

Tilki başını iki yana salladı. “Sizi öldürmeye çalışmıyordum. Sizi saklamaya çalışıyordum. Kolunuza olanlar için gerçekten çok özür dilerim...”

Alice homurdandı.

"...fakat benim dünyamda daha güvende olacağınızı düşündüm. Gitmelisiniz, Bayan Queensmeadow. Geldiğiniz yere dönün."

"Neden dönecekmişim? Bana ne olacağından sana ne?"

"Buraya neden geldiğinizi biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Ve İnce köyünde herhangi bir meyve ağacı kaybetmediğinizi de biliyoruz."

Alice nefesini tuttu.

"Babanızı bulmak için yaptığınız yolculuğun amacı son derece asil," dedi tilki. "Ancak onun bizim işlerimize karışmaya hakkı yoktu; sizin de yok."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Alice. "Babam sizin işlerinize nasıl karıştı?"

Tilki başını yana yatırdı. "Ülkelerimiz uzun zaman önce birbirlerinin sihirsel meselelerine karışmayacakları konusunda sözleşti. Ancak babanız (ki Ferenorman Kasaba Yaşlıları'yla yakından bağlantılı olduğu herkes tarafından biliniyor) burada, Ötediyar'da sihrimizle ve kullanma şekillerimizle ilgili çok fazla soru sorarken bulundu."

"Ama *zamanı* boşa harcadığı için tutuklanmıştı..."

"Evet," dedi tilki. "Gerçekten de zaman hırsızlığından tutuklandı. Fakat aynı zamanda casusluk yaptığından da şüpheleniliyor."

"Ne?" Alice'in yüzü bembeyaz kesildi.

"Dikkatli olun," dedi tilki. "Ötediyar, buraya onu bulmaya geldiğinizi biliyor ve bu ülke casuslardan o kadar kolay vazgeçmez."

"Ama o... olamaz..."

"Evinize dönün, Bayan Queensmeadow. Tabii siz de aynı suçlardan sorumlu tutulmak istemiyorsanız."

"Fakat... babamın bir casus olduğunu düşünüyorsan..." Alice şaşırdı. "Neden bana yardım etmeye çalışıyorsun?"

"Siz masumsunuz." Tilki başını arkaya attı. "Ve kaybettiğiniz bir sevdiğinizi aradığınız için zarar görmemiz gerektiğine katıl-

mıyorum. Ayrıca," diye ekledi tilki, "çocukların yenmesinden de hoşlanmıyorum. Hiç medeni bir davranış değil."

Alice ne diyeceğini bilemedi.

"Fazla zamanınız yok, Bayan Queensmeadow." Tilki giderek endişeleniyordu; Alice'in etrafında daireler çizmeye başlamıştı. "Burada herkes sizi bekliyor. Evinize dönün. Hemen. Bulunmadan."

"Kim?" dedi Alice. "Beni bekleyen kim?"

Uzaktan ani bir hışırtı duyuldu ve tilkinin gözleri fıldır fıldır döndü. Vahşi bir endişeyle tekrar Alice'e döndü. "Acil durumda üçe bölün."

"Ne..."

"Dost görünen birine güvenin."

"Sen ne..."

"Biliyoruz," dedi tilki. "Hepimiz biliyoruz."

Alice ensesindeki tüylerin diken diken hissetti. Nasıl olduğunu açıklayamıyordu ama bir şeylerin çok ters gitmek üzere olduğundan emindi.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Ben sadece babamı bulmak istiyorum. Bana yardım edemez misin?"

"Korkarım edemem. Eve dönseniz daha iyi olur." Tilki gitmek için döndü.

"Dur!" dedi Alice, tilkinin ayağını yakalayarak.

Tilki durdu ve Alice'in eline baktı.

"Arkadaşımı bırakacak mısınız?" diye sordu.

Tilki gözlerini kıstı. "Siz gitmekte özgürsünüz, Bayan Queensmeadow. Ancak korkarım çocuğun bizimle gelmesi gerekecek."

"Ne?" dedi Alice, şaşkınlıkla. "Çocukların yenmesini onaylamadığını söylediğini sanıyordum..."

"İyi çocukların yenmesini onaylamıyorum. Fakat arkadaşınız güvenilmez, sahtekâr biri ve işlediği suçların listesi ağaçlarımızın birçoğunun gövdesini doldurur." Tilki başını dimdik kaldırdı. "Küçük yalancılar Ötediyar'da ödüllendirilmez."

"Ama... o herhangi bir zarar..."

“Yalancıların dilleri uzundur, Bayan Queensmeadow. Bu sevdiğimiz bir özelliktir. Üstelik hepimiz o kadar uzun süredir açız ki bu kadar hak edilmişken taze bir yemeği reddetmek çok zor olur. Anlayacağınızdan eminim.”

Tilki bunu söyledikten sonra da fazla eğilerek Alice’i selamladı, kendini onun elinden kurtardı ve Oliver’a doğru koşarak uzaklaştı.

Alice eşyalarını tek eliyle ceplerine olabildiğince hızla tıkarak ayağa fırladı. Dört tilki, Oliver’ı taşıyarak götürmekle meşguldü ve artık Oliver’ın ağzını kapamadıklarından Alice onun güneş ışığına doğru çığlıklar attığını duyabiliyordu.

Dehşete kapılmasına rağmen kararlı bir tavırla koştu ve cebinden cetvelini çıkararak bir hançermiş gibi kâğıt yaratıklara saldırdı. Tilkilere vuruyor, cetvelini savuruyordu, tekmeler atıp bağırıırken tilkiler çığlık atıp düştüler. Alice hayvanlara gerçek anlamda zarar verememişti (kâğıt olmalarına rağmen çok güçlüydüler) fakat dostça davranan tilki onun ihanetiyle o kadar kırılmış gibi görünüyordu ki Alice onun için üzölmekten kendini alamadı. Neyse ki suçluluk duygusu uzun sürmedi. Kendi hayatının kurtulması umurunda değildi; ne kadar yalan söylemiş olursa olsun, hiçbir tilki, arkadaşını yiyemezdi.

Ancak tilkilerin yenilgiyi kabul etmeye niyetleri yoktu.

Alice’in onları savuşturamayacağı kadar hızla saldırıya geçtiler. Cetveliyle birkaç sağlam darbe indirmeyi başardı ama tek kolu çabucak yorulmaya başlamıştı ve Alice arkadaşının üzerine koruyucu bir tavırla eğilmiş olmasına rağmen, tilkiler vazgeçecek gibi görünmüyordu. Alice hayvanların açlığının gücünü küçümsemişti; bu yaratıklara bir yemek sözü verilmişti ve onu almadan gitmek niyetinde değillerdi. Oliver kendini savunmak için birkaç kez yardım etmeye çalıştı fakat tilkiler hırlayarak ve dişlerini kullanarak o kadar güçlü saldırıyordu ki Alice onun kafasını koparmalarından korkuyordu.

“Aşağı!” diye bağırdı Alice, Oliver’ın üzerine eğilerek. “Aşağı-çıkış, lütfen!”

Hiçbir şey işe yaramıyordu. (Açıkçası Oliver, umutsuzca tilkileri kendilerini bırakmaları için ikna etmeye çabalamıştı ama yeteneği korkunun etkisiyle zayıflamıştı; arada bir başarır gibi olsa da dört tilkiyle başa çıkamamıştı.) Bu arada Alice giderek paniğe kapılıyordu. Sendeliyor, zayıflayan kolu cetveli eskisi kadar sıkı tutamıyordu ve bir anlık tereddütle...

Alice arkaya savruldu.

Tek kolunun üzerine düştü ve başını sertçe yere çarptı. Sersemliğini üzerinden atabilmesi için birkaç saniye gözlerini kırıştırmaması gerekti ama dişlerini sıkarak acıya dayandı ve yenilgiyi reddederek tekrar ayağa fırladı. Arkadaşının bağıarak savaştığını, isabet ettirebildiği her yere tekmeler ve yumruklar indirdiğini duyabiliyordu. Tam elinde sımsıkı tuttuğu cetveliyle tekrar saldırıya geçecekken, altındaki zeminin hareket ettiğini hissetti. Tilkilerden biri kafasını Oliver’ın çenesine güçlü bir çattırıyla vurmuştu ve Oliver hareketsiz kalmıştı.

Tilkiler şimdi onun başına toplanıyor, ilk ısırığı kimin alacağı konusunda kavga ediyorlardı ve Alice, beyni vücudundan ayrılmış gibi hissediyordu.

“HAYIR!” diye bağırdı.

İleri doğru atılırken sendeleyerek dizlerinin üzerine sertçe düştü ve acı dolu çığlıkları kurak alanda yankılandı. Sonra bu tuhaf kasabanın sıcaklığına ve kör edici ışığına yenik düşerken, korkunun ve kaybın tazelenen acısını hissetti; aynı anda göğsünde demir bir kapı o acıyla aralandı ve aniden... her şey değişti.

Toprak, gökyüzü, tilkiler ve hatta Oliver: Hepsi gözden kayboldu.

Alice etrafındaki her şeyin, en büyüğünden en küçüğüne kadar hepsinin rengini simsiyah yapmıştı ve yaptığı şeyin boyutlarından habersiz bir şekilde kalakalmıştı. Çılgın haldeki tilkilerin birbirlerine çarptığını duyduğunda, güneşi söndürmüş olduğu-

nu anladı. Alice boyanmış gecenin ortasında tek başına, bembeyaz duruyordu. Tek kolunu inceledi, teninin beyazı karanlıkta neon gibi parıldıyordu ve hayatında ilk kez, Alice Alexis Queensmeadow kendini çok güçlü hissetti.

Tilkilerin koşarak uzaklaştığını duydu. Hiçbiri artık körlemesine savaşacak kadar cesur değildi. Nihayet tamamen gittiklerinden emin olduktan sonra gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı ve zihnindeki küçük bir hareketle tamamen bozduğu renkleri geri getirdi.

Oliver'ı hemen gördü.

Kolları ve bacakları iki yana açılmış halde yerde sırtüstü yatıyor, dudağından kan süzülüyordu ama neyse ki hâlâ nefes alıyordu. Alice arkadaşının yanına koştu, cetvelini yere attı ve Oliver'ı kendine çekti.

Oğlanı sarstı fakat Oliver uyanmadı. Bunun üzerine tokatladı ama Oliver'ın sesi çıkmadı. "Oliver, lütfen!" diye bağırdı. Oliver kıpırdanmadı.

Yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve bütün cesaretiyle umudunu kaybetmemeye çalışsa da *bununla* nasıl savaşabileceğinden emin değildi.

Panik onu kontrolü altına almıştı.

Alice tam Oliver'ı yine sertçe sarsmak niyetindeyken az önce umursamazca yere attığı cetvel gözüne ilişti. Sarı ahşabın üzerindeki yazı ona göz kırpyordu.

ACİL DURUMDA ÜÇE BÖLÜN

Bu acil durum değilse, Alice de salatalık turşusuydu.

Hiç tereddüt etmedi; çaresizlik ona seçenek bırakmamıştı. Cetveli kaptı, ayağıyla sabitleyerek iki kez kırıp üç parçaya böldü ve bağırdı: "İmdat! İmdat! Bu bir acil durum!"

Ve o anda her şey yavaşladı.

Önündeki sahne bulanıklaşıp yumuşadı ve bir an sonra her şey dondu. Arılar havada donup kalmıştı; kuşlar ötüşlerinin or-

tasında susmuştu. Sadece Alice kıpırdayabiliyordu ve hareket etmeye karar verdiğiinde ayağa kalktı.

Bir çatırtı, bir vınlama ve bir ünlem sonra, son derece ince, gülünç ölçüde yüksek ve parlak turuncu üç kapı karşısında belirdi. Kapıların her birinin üzerinde farklı bir tabela vardı:

**KOLUNU ONARMAK İÇİN BURADAN GEÇ
ARKADAŞINI KURTARMAK İÇİN BURAYA GİR
BABANI BULMAK İÇİN BENİ AÇ**

Her tabelanın altında, daha küçük yazıyla şöyle belirtilmişti:

KAPILARDAN SADECE BİRİNİ SEÇ YA DA ACI İÇİNDE ÖL

Kalbinin ne kadar cömert olduğunu kanıtlayan bir şekilde, sevgili Alice'imiz kararında hiç tereddüt etmedi. Alice Alexis Queensmeadow, ne yapması gerektiğini hemen anlamıştı.

(Elbette ki Oliver'ı kurtarmaya karar verdi.)

Alice artık Ötediyar'ın hilelerinin ve oyunlarının kendisini itip kakmasına izin vermeyecekti. Kapıların ne dediği umurunda değildi. Hem arkadaşını hem de babasını kurtaracaktı. (Hatta belki kolunu da.)

Bir yolunu bulacaktı.

Seçtiği kapıya doğru yürüdü, kararlı bir tavırla tokmağı çevirdi ve hiç etkileyici olmayan bir şekilde eşikte sendeledi. Midesi aniden çalkalanır ve kalbi rahatsız edici bir şekilde boğazında atmaya başlarken Alice çığlık atarak öne, tuhaf bir gökyüzüne doğru düştü. Önce ters, sonra düz dönüp durarak korkunç bir şekilde ölümüne doğru düşüyordu ve sadece başka birinin çığlıkları onunkileri bastırabilirdi.

Oliver gökyüzünden bir mermi gibi gelerek Alice'e o kadar sert çarptı ki neredeyse Alice'in başı Oliver'ın burnunu kırıyordu. Alice onu elinden geldiğince dengeleyip elini sımsıkı tutarken içi mutlulukla doldu. Onu kaybetmenin eşiğine gelene dek, Oliver'a ne kadar değer verdiğini fark etmemişti.

"Endişelenme," dedi arkadaşına. "Her şey yoluna girecek."

Ve Oliver ona bakarak sırtıttı.

Alice onun iki değil, gerçekten bir parça olduğundan emin olduktan sonra tilkiyle, cetvelle ve acil durum kapılarıyla olan

her şeyi anlattı ama her şeyin rengini değiştirdiği kısmı atladı. (Alice henüz o konuda konuşmaya hazır değildi.) Bütün bu yeni bilgiler yüzünden Oliver'ın başı dönüyordu fakat her nasılsa, karşılaştığı dehşete rağmen, yüzünde sıcacık bir gülümseme vardı. (Alice sonuçta onu seçmişti. Alice onu kurtarmayı tercih etmişti ve Oliver bu yüzden mutluluktan uçuyordu. Her şey çok güzeldi.)

Ancak şimdi Alice'in kafasında başka şeyler vardı.

Sorun şuydu ki, uzun bir süredir gökyüzünde düşüyorlardı ve hâlâ herhangi bir şeyin dibine ulaşabilmiş değillerdi ki bu da Alice'i endişelendirmeye başlıyordu. Daha da kötüsü, eteklerinin yüzüne savrulmasını engellemek çok fazla çaba gerektiriyordu (üstelik sadece tek kolu vardı) ve yorulmaya başlamıştı.

"Oliver," dedi.

"Evet?" diye karşılık verdi Oliver.

"Sence dibe ne zaman ulaşacağız?"

"Neyin dibine?"

"Eee..." Alice etraflarındaki boşluğa bakındı. Masmavi gökyüzü ve birkaç bulut vardı ama görebildiği kadarıyla güneş yoktu. "Bunun," dedi, başıyla boşluğu işaret ederek. "Bunun dibine ne zaman ulaşacağız?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Oliver. Tam o anda yere çarptılar.

Alice ve Oliver birbiri ardına iki güçlü gümbürtüyle yere çakılırken çarpmanın etkisiyle dişleri sızladı ve dizleri çürüdü.

"Pekâlâ," dedi Alice, sersemlemiş bir halde yerden kalkmaya çalışırken. Önlerindeki manzaraya kısık gözlerle baktı. "Anladığım kadarıyla buraya daha önce gelmedin, değil mi?"

Oliver başını iki yana salladı.

Oliver'ın boyunun üç katı yüksekliğinde, ikisinin de nefes almasını zorlaştıracak kadar yoğun bir şekilde güller, zambaklar, şakayıklar ve leylaklar (ve gardenyalar ve süsenler ve sümbüller) ile dolu hendeklerin arasındaki dar bir yolda duruyorlardı. Çiçekler baş döndürücüydü ama koku mide bulandıracak kadar güçlüydü ve yürüdükçe dayanmakta daha da zorlanıyorlardı.

“Eh,” dedi Alice. “Sanırım ölmek üzereyiz, ha?”

“Dalga geçiyorsun,” dedi Oliver, bir kaşını kaldırarak. “Ama bu gayet mümkün.”

Alice ona yarı isteksiz bir şekilde sırtıttı. “İyi o zaman, aşağı-çıkış yapalım mı?”

Oliver güldü. “Bütün Ötediyar boyunca aşağı-çıkış yaparak dolaşamazsın, Alice. Her beş köyde bir, yapmana izin var.”

“Bak... sen bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Alice, tek kolunu yenilmiş bir ifadeyle kaldırırken. “Öyle bir bilgiyi nasıl bulabileceğim konusunda benim hiçbir fikrim yok.” Sonra iç çekerek mırıldandı. “Ayrıca, daha önce denediğimde benim için neden işe yaramadığını da merak ediyordum.”

Oliver ona anlayışlı bir tavırla baktı. “Adil olmam gerekirse,” dedi, “babanın günlüğünden çok şey öğrendim. O olmasaydı kaybolurdum.”

Alice iç çekti, bir toprak parçasını tekmeledi ve yürümeye devam etti. “Sanırım şimdi bizi tamamen yoldan uzaklaştırdım, değil mi?” dedi, kısık sesle. Başını kaldırdı. “Her şeyi berbat ettim.”

“Hiç de değil,” dedi Oliver, neşeyle. “Öyle görünmeyebileceğini biliyorum fakat Ötediyar’da gayet iyi gidiyorsun. Çoğu kimse buraya kadar gelemmez.”

“Oliver,” dedi Alice, mahcup bir tavırla, “beş dakikalığına kendi başıma dolaşmayı denedim ve kolumu kaybettim! Bu bizi bilmediğimiz bir yola sürükledi ki onun sonucunda da neredeyse senin kafanı koparan ve beni cetvelimi üçe bölmek zorunda bırakan tilkilerin saldırısına uğradık.” Elini beline koydu. “Bütün bunların beni başarılı kıldığını hiç sanmıyorum.”

“Şey...” Oliver tereddüt etti. “Belki uzman değilsin ama...”

“Ah, zahmet etme, Oliver. Kendi başıma çuvalladığımı ikimiz de biliyoruz.”

Oliver dudağını ısırды ve ağzı seğirdi.

Alice kendini tutamadı ve gülmeye başladı.

Oliver da güldü.

İkisi de gözlerinden yaşlar boşanana kadar güldüler ve sadece bir an iki çocuk da yürüdükleri yolun tuhaflığına, atlattıkları tehlikelere veya yakında karşılaştacakları yenilerine aldırma-
dı. Şimdi rahatlama zamanıydı ve çok fazla çiçek kokladıkları için sıradışı bir şekilde her şeye gülme eğiliminde olabilecekleri mümkün olsa da daha büyük olasılıkla hayatın en önemli sırlarından birini keşfetmişlerdi: Kahkaha, en zor anları bile yumuşatabilen bir ipekti.

“Haklısın,” dedi Oliver. “Muhtemelen bundan sonra birbirimizden ayrılmamalıyız.”

“Evet, lütfen,” dedi Alice, kıkırdamaya devam ederek. “Bunları artık kendi başıma yapmaya niyetim yok. Ve umarım sen de bir daha seni terk etme girişiminde bulunursam *en azından* beni durdurmaya çalışırsın.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Oliver, gözleri parlayarak. “Çok sevindim.”

Alice gülümsedi.

Oliver da ona gülümsedi.

Alice bir kolunu kaybetmişti ama nedense bunun bir önemi yoktu; şimdi yedeği varken olduğundan çok daha mutluydu.

“Alice,” dedi Oliver, kahkahaları dindiğinde. Alice’in tek eline bakıyordu.

“Evet?” diye karşılık verdi Alice.

“Cetvelini gerçekten üçe mi böldün?”

Alice başıyla onayladı ve cetvelin kırık parçalarını cebinden çıkarıp Oliver’a gösterdi.

Oliver aniden gerildi. “Bak,” dedi, “cetvelini öyle kırdığın için... yani, kesinlikle minnettarım ama...”

“Ne?” Alice gözlerini kıstı. “Sorun ne?”

“Sadece... cetvelin bir kaptır. Onu kırıp açarsan içindekiler saçılır ve sana verilen bütün zamanı kaybedersin. Ve... sana verilen bütün zamanı kaybedersen, ödünç zamanla yaşamak zorunda kalırsın. Zaman ödünç alırken yakalanırsan da hırsızlıktan dolayı tutuklanırsın.”

Alice'in ağızı açık kaldı. "O zaman neden *acil durumda* cetveli-mi kırmamı söylüyorlardı?"

"Kendi bencilce nedenlerinden dolayı sanırım. Zaman Hırsızlığı'ndan yakalanana kadar acil durumunu çözmüş oluyorsun."

"Yani şimdi tutuklanacak mıyım?"

Oliver bir şey söylemedi.

"Oliver!"

"Muhtemelen?" Oliver çok sıkıntılı görünüyordu. "Belki? Bilmiyorum, Alice, bu konuda gerçekten bir deneyimim yok. Sadece teorilerim var."

Alice homurdandı.

"Gerçekten üzgünüm. Ayrıca, yanılıyor da olabilirim."

Alice yenilmiş bir tavırla iç çekti ve bakışlarını uzaklara dikti. Zaman aleyhine dönmüştü ve ne kadar zamanı kaldığını da bilmiyordu. "Belki," dedi, çok fazla umutlanmamaya çalışarak, "belki tutuklanırsam, bana yardım etmek için kendi acil durum seçeneğini kullanırsın?"

Oliver başını iki yana salladı. "Keşke yapabilseydim. Ancak bütün *Tibbinler* farklı. Benimki seninkiyle aynı değil."

"Tibbin mi?" dedi Alice. "Adına öyle mi deniyor?"

"Evet. Ötediyar bütün kuralları adil ve bağışlayıcıymış gibi davranır, dolayısıyla her ziyaretçiye ülkeye yaptıkları ziyaretlerinde biraz yardım sunulur. Ancak yardım herkes için farklıdır ve her zaman Sınır Kontrolü tarafından belirlenir. Bir kez ne olacağına karar verildiğinde, cetvelinin arkasına yazılır. Buna *Tibbin* denir."

Alice kaşlarını çattı. "Daha başlamadan yolculuğumda nasıl bir yardıma ihtiyacım olacağını nereden bilebilirler?"

Oliver bir kaşını kaldırdı. "Sence?"

"Ama Oliver," dedi Alice, afallayarak, "geleceği görmek için sihir kullanmak... bunu kesinlikle..."

"Yapamazlar mı? Ötediyar ne isterse onu yapar."

"Fakat *tesadüf* bilinen en dengesiz, en tutarsız sihirdir; Ötedi-

yar bile geleceğin sadece en minik parçalarını gösteren bir sihre güvenmemesi gerektiğini biliyordur.”

“Aşağılık taktiklere başvurmayacağını düşünüyorsan, burayı gözünde fazla büyütüyorsun demektir,” dedi Oliver. “Unutma: Ötediyar adil oynamakla filan ilgilenmiyor. Bizi her an yakalayıp götürebilirler, Alice. İsterlerse bizi tam şu anda öldürebilirler. Anlamıyor musun? Hâlâ hayatta olmamızın tek sebebi yaşamamızı istemeleri.”

“Bu hiç mantıklı değil.”

“Bence son derece mantıklı. Ötediyar avlarını tantanasız bir şekilde yakalayıp öldürmek istemiyor. O şekilde fazla kolay ve sıkıcı olur.” Oliver başını iki yana salladı. “Hayır, burası yemeğiyle oynamayı seviyor.”

“Ama Oliver,” dedi Alice, dikkatle ve yavaşça. “Sence bize çoğu kişiye yaptıklarından daha fazla işkence yapıyor olmaları mümkün mü?”

Oliver’ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Neden böyle dedin?”

“Tilkinin bana söylediği bir şey,” dedi Alice, bakışlarını kaçırarak. “Babamın olası casuslukla suçlandığını söyledi. Onların sihrine müdahale etmeye gelmiş bir Ferenorman casusu olduğunu düşünüyorlar.”

“*Vay canına!*” Oliver hafif bir ıslık çaldı. “Bu benim için yepyeni bir bilgi. Yine de çok şeyi açıklıyor.”

Alice ona baktı. “Öyle mi?”

Oliver başıyla onayladı. “Babanın ilk günlükleri, kendi yolculuklarımda hissettiğim korkuyu asla yansıtmıyordu. Babanın onları kızdıracak bir şey yaptığını düşünmek hiç mantıksız değil; onun sonucu olarak nefret dolu bir izleme listesinde olabiliriz. Dolayısıyla izlediğimiz yol da kasıtlı olarak zorlaştırılmış olabilir.” Oliver tereddüt etti. “Bu da senin Tibbin’ini kullanmış olman konusunda beni daha çok endişelendiriyor.”

Alice dudağını ısırды. “Onu harcamak gerçekten o kadar kötü mü? Sen daha önce hiç kullanmadın mı?”

“Hiç. Buraya son gelişimde de bir tane vardı ama ona hiç gü-

venmedim. Ötediyar'dan gelen yardım önerilerini kabul etmek-ten hoşlanmıyorum."

Alice yumruğunu ısırdı. Her an biraz daha geriliyordu. "Eh, başka seçeneğim yoktu, değil mi? Her neyse, senin Tibbin'in bu kez ne diyor?"

Oliver bakmaya bile gerek duymadı. Çoktan ezberlemişti. "*Dost görünen birine güven.* Ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yok. Çok büyük olasılıkla saçmalık."

Ancak Alice bir şey hatırlamıştı.

"Oliver," dedi, "tilki..."

"Evet?"

"Tilki bana *aynen* bunu söyledi. Yürüyüp gitmeden önce. Önce *Acil durumda üçe bölün* ve sonra da *Dost görünen birine güvenin* dedi." Alice kaşlarını çattı. "Başlangıçta saçmalık olduğunu düşünmüştüm ama şimdi sanırım..."

"Sana Tibbinlerimizi mi söyledi?" Oliver'ın ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Bunların kişisel bilgi olması gerekiyor!"

Alice başını iki yana salladı. "Tilki dedi ki: *Biliyoruz. Hepimiz biliyoruz.* Buraya babamı bulmaya geldiğimi de biliyordu."

Oliver şimdi ikna olmuş gibiydi. "Kesinlikle bizi izliyorlar. Tibbinlerimizi biliyorlar ve *üstüne* onlara Sınır Kontrolü'nde yalan söylediğimi de biliyorlar. Tanrım... Çok yardımsever bir tilkiydi, değil mi? Beni yemeye kalkışmasaydı ondan hoşlanabilirdim bile."

"Ben de," dedi Alice, kısık sesle. "Onun dışında gayet nazikti. Her şey çok tuhaftı. O da tuhaf bir tilkiydi." Sonra daha düşünceli bir tavırla ekledi: "Merak ediyorum da... *Sence* babam burada ne yapıyordu?"

Bu çok iyi bir soruydu; hatta belki de Alice'in çok daha önce sorması gereken bir soruydu. Ancak Alice babasının buraya neden geldiğini düşünmek istemiyordu çünkü babasının kasıtlı olarak evden ayrıldığına inanmak istememişti. (Alice'in, fark edeceğiniz gibi, sonuçları ne olursa olsun hayatındaki sevimsiz detaylara aldırmamak gibi bir alışkanlığı vardı [bakınız Alice'in

gerçek sihir yeteneğini sürekli ve ısrarcı bir şekilde inkâr etmesi.) Alice hâlâ babasının Ötediyar'a gelmek için kandırıldığına, tuzığa düşürüldüğüne veya zorlandığına inanmak istiyordu; kendisini neden isteyerek terk ettiğini veya Ferenorman'dan bu kadar uzak bir yerde, bu ülkede ne yapmayı umduğunu hâlâ anlayamıyordu.

"Eh," dedi Oliver, ellerini birleştirip çözerek. "Çok... çok çeşitli nedenleri olabilir, değil mi?"

"Ama neden Ötediyar'ın sihrine burnunu sokuyordu ki? Onun gerçekten casus olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Oliver, kararlı bir tavırla. "Casus olduğunu kesinlikle düşünmüyorum. Yine de Ötediyar'ın fazlasıyla parano-yak olduğunu söyleyebilirim."

"O halde neden buraya geldi? Ziyaretçiler *neden* Ötediyar'a gelmek ister ki?" Alice bunu düşündü. "Onları çeken ne?"

"Tatil?" dedi Oliver, fazla yüksek sesle. "Belki de biraz yolculuk..."

"Oliver, lütfen," dedi Alice. "Artık benden bir şey gizlememelisin. Her neyse, gerçeği kaldırabilirim." Oliver'a dik dik baktı. "Gerçekten, yapabilirim."

"Açıkçası, Alice," dedi Oliver, iç çekerek, "babanın amaçlarını gerçekten bilmiyorum. Sadece kendi varsayımlarım var."

"Nedir onlar?"

Oliver omuz silkti. "Ziyaretçiler sadece başka şekilde elde edemeyecekleri bir şey istedikleri zaman Ötediyar'a gelirler. Burası kanunsuz ve tehlikeli şeylerle dolu bir yer; istediğin şey başka yerde bulunamıyorsa, muhtemelen burada vardır. Ancak buraya *gelmek* inanılmayacak kadar karmaşık bir iş. Tehlikeli bir yolculuk ve sıradan şeyler veya ihtiyaçlar için riski fazla yüksek. Hayır," dedi Oliver, başını iki yana sallayarak. "İnsanlar buraya ancak önemli bir şeye umutsuzca ihtiyaç duyduklarında gelir. Bütün bu riske değecek kadar önemli bir şey." Başını kaldırıp Alice'in gözlerine baktı. "Dolayısıyla, bana sen söyle," dedi. "Babanın bu dünyada her şeyden daha çok istediği bir şey var mı?"

Alice cevap vermeden önce tereddüt ederek dikkatle düşündü. "Sanmıyorum," dedi sonunda. "Gerçekten bilmiyorum, inan bana."

Oliver yine başını iki yana salladı. "Buraya hiç nedensiz gelmesi mümkün değil. Düşün, Alice. Gözümüzün önünde olan bir şeyi görmüyorsun bence."

"Neymiş o?" diye sordu Alice.

"Sen."

"Ben mi?"

"Evet," dedi Oliver. "Babanın sana olan sevgisini küçümsüyorsun."

"Ne?" Alice kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "Babamın buraya benim için geldiğini mi düşünüyorsun?"

"Bence," dedi Oliver, "babanın dünyadaki her şeyden daha çok istediği şey, senin mutlu olman."

Alice duygu yoğunluğundan yanmaya başlayan gözlerini kırıştırdı ve bakışlarını kaçırdı.

"Ve sence baban seni neyin mutlu edeceğini düşünüyor?" diye sordu Oliver. "Kalbinin en derinlerinde yatan gizli arzun ne?"

Oliver biliyordu.

Elbette ki biliyordu.

Karşılaştıkları ilk andan beri Alice'in en derin arzusunu biliyordu; bu, Oliver'in yeteneğinin bir parçasıydı. Alice'in en gizli sırrı, asıl yeteneğinin ne olduğundan fazlasıydı; aynı zamanda en derin arzusuydu. En büyük hayaliydi.

"Renk," dedi Alice, çatlayan bir sesle. "Renk istiyorum."

"Ve sence," dedi Oliver, sakince, "çektiğin acıyı bilirken, baban senin için buraya gelmez miydi? Bir çözüm bulmak için? Ötediyar, Ferenorman'ın hiç kullanmadığı şekillerde sihir kullanıyor; sonsuz deneylerin ve sınırsız olasılıkların olduğu bir yer. Özellikle daha önce geldiyse, burada bir çözüm araması gayet mantıklı."

Alice'in kalbi bir kaosa sürükleniyordu.

Zorlukla konuşabiliyordu ve konuşabilseydi bile ne diyeceğini bilemezdi. Babasının, kendini *onun* için böyle bir tehlikeye atıldığını, bu kadar büyük riske girdiğini düşünmek... Alice'in, kalbinde birbirine karışan acıyı ve mutluluğu tarif etmesi mümkün değildi; buna mecbur kalmadığı için içten içe sevindi. Zira daha cevap vermek için dudaklarını araladığı anda, Oliver büyük bir nezaket sergileyerek konuyu değiştirdi.

"Her neyse," dedi, bakışlarını uzaklara dikerek. "Umarım onu hâlâ bulabiliriz."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Alice, sertçe. O nazik ânı unutmuştu bile. "Babamı neden bulamayalım ki?"

Oliver bir elini başının arkasına koyarak bakışlarını uzaklara dikti. "Babanın hapiste olduğunu öğrenebilmek için altmış sekiz köyü dolaşmam gerekti. Ona ulaşmayı başaramayınca aynı düzende yeniden başlamamız gerektiğini düşündüm; sadece bu sefer daha iyi ilerlememiz gerekiyor sandım. Babanın nereye gittiğine dair küçük bir bilgi kırıntısını bulmak bile o kadar çok çaba gerektirmişti ki herhangi bir şeyi farklı yapmaktan korkuyordum; onun izini kaybetmek istemiyordum. Ancak Zam'dan ayrıldığımızdan beri daha önce hiç gitmediğim yerlere gidiyoruz ve bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Eh, babamı kaybetmek istemiyorum," dedi Alice, gergin bir tavırla. "Belki de orijinal plana geri dönsek iyi olur, Oliver. Ben-ce..."

"Hayır," dedi Oliver. "Kesinlikle olmaz. Babanı bulacağız, evet. Ancak önce seni düzelteceğiz." Alice'in sağ kolunun olması gereken yere baktı. "Bu acil bir durum," dedi kısık sesle. "Zaman kaybı değil. Fiziksel yaralanma veya tehlike durumlarında, Ötediyar masrafları görmezden gelmesiyle bilinir; gecikmemiz babana bir şey kaybettirmez. Bu konuda bana güvenebilirsin."

"Emin misin?" diye sordu Alice, endişeyle. "Sonuçta hâlâ bir kolum var ve ikisine birden ihtiyaç duymadığımdan eminim. Babamı bulmayı tercih ederim."

"Alice," dedi Oliver gülerek, "sen gerçekten çok ama çok

tuhafsın.” Dudaklarında nazik bir gülümsemeyle Alice’e bakıyordu ve kız, onun bu kısa sürede ne kadar değiştiğini ancak o zaman fark etti. Nedenini açıklayamıyordu ama artık aralarında bir şeylerin değiştiğini biliyordu. Oliver en sade, en mutlak şekliyle onun arkadaşı olmuştu artık. Alice’in onunla kavgası bitmişti; o da Alice’e yalan söylemekten vazgeçmişti.

Arkadaşlıkları mevsim değiştirmişti.

Şimdi, savaştıkları onca şeyden sonra, Ferenorman’a onsuz dönmeyi düşünemiyordu bile. Domuzlarla uyuduğunu, annesiyle kavga ettiğini, kardeşleriyle aynı odayı paylaştığını ve kendi başına zaman geçirmeye çalıştığını hayal bile edemiyordu. Oliver’la yaşadığı bir maceranın heyecanını nasıl unutabilirdi? Nihayet eve döndüklerinde hayatı nasıl olacaktı?

O âna kadar bunu hiç düşünmemiş olması tuhaftı.

Onu biraz ürkütmüştü.

“Yeni bir macera bizi bekliyor!” diye haykırdı Oliver, yürümeye başlarken.

“Heyecanlı olmana çok sevindim...” Alice ona yetişmek için koşarken güldü. “Fakat bir ressama kolumu nasıl düzelttireceğimiz konusunda hâlâ en ufak bir fikrimiz yok. Şimdi ne yapacağız?”

“Bir yolunu bulacağız,” dedi Oliver, sırtarak. “Ötediyar bulmacalarla ve kandırmacalarla dolu bir yer, dolayısıyla elimizdeki araçları kullanmaktan başka seçeneğimiz yok.”

“Neymiş o araçlar?”

Oliver daha da sırttı. “Beyinlerimiz tabii ki.”

Alice ve Oliver çiçekli hendeklerin arasında uzun bir süre yürüdükten sonra nihayet kendilerini geniş bir açıklıkta buldular. Sonsuz yeşil tepeler karşılarında ine çığa uzanıyordu ve hafif eğimli yamaçları yabani çiçeklerle doluydu. Altın sarısı yumuşak ışık, örümcek ağı gibi uzanan ağaç dallarının arasından süzülüyor, Ötediyar'a hak etmediği kadar tatlı bir etki katıyordu. Ancak en ilginç, tepelerin hemen ötesindeki pırıltılı, muhteşem göldü. Suyun ortasına kadar uzanan ahşap bir iskele yapılmıştı ve o noktadan sonra yol ikiye ayrılıyordu. Gölün iki tarafına ayrı iskeleler uzanıyordu; biri sola, diğeri sağa gidiyordu fakat Alice o iskelelerin nereye bağlandığını göremiyordu.

"Ah, bu muhteşem," dedi Oliver, etrafına hayranlıkla bakınarak. "Ve çok daha ilginç. Başka bir köye geldiğimizden eminim."

"Gelmedik mi?"

Oliver başıyla gölü işaret etti. "Senin acil durum çıkışın bizi bir kavşağa atmış." Alice'e döndü. "Bu bir Yolcunun Dönüm Noktası."

"Yani hangi yöne gideceğimizi biz mi seçeceğiz?"

"Evet."

"Ve... Bunun kolay olmayacağını tahmin ediyorum," dedi Alice.

Oliver güldü.

Hafif bayırları tırmanırken konuşmadılar ama Alice sakın ortamı korkulması gereken bir şeymiş gibi inceliyordu. Kuşlar havada daireler çiziyor, kuzular meliyor, çiçekler eğilip salınıyor,

her şey mükemmel bir gün izlenimi yaratıyordu ama Alice buna inanmıyordu.

Sonunda iskelenin ucunda, gölün tam ortasında isteksizce durduklarında, Oliver'la hangi yöne gideceklerine karar veremediler.

"Eh," dedi Alice. "Sola mı, sağa mı?"

"Yanlış," dedi Oliver.

Alice bir kaşını kaldırdı.

"Dört seçeneğimiz var, iki değil," dedi Oliver. "Yukarı, aşağı, sola veya sağa."

"Aşağı mı?" dedi Alice, afallayarak. "Yani... gölün içine mi?"

"Veya yukarı çıkıp gökyüzüne gidebiliriz. Evet."

"Ah, Feren aşkına!" dedi Alice ve olduğu yere çöküp oturdu.

Hangi yöne gitmeleri gerektiği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu fakat gururu izin vermediği için bunu söylemiyordu. Oliver Ötediyar'da yollarını bulmak için beyinlerini kullanmalarına güveniyordu ve Alice'in tanıdığı en akıllı kişi kendisiydi (babası dışında, elbette); bu unvanı Oliver'a kaptırmak istemiyordu. Kendini kanıtlamak istiyordu. İşe yaramak istiyordu.

(Oliver'dan daha akıllı olmak istiyordu.)

Ve bir anda aklına bir fikir geldi.

"Belki de cevap broşürlerdedir!" diye haykırdı ve bir an bile kaybetmeden cebindeki kâğıtları karıştırmaya başladı. "Yola Çıkmadan Önce Bilmeniz Gerekenler" başlıklı broşürü açtı ve üç broşür üç metre boyunca iskeleye uzandı.

Alice kâğıtları gözden geçirirken Oliver huzursuzca bekliyor, arkadaşına şüpheli bakışlar atıyor ve Ötediyar'da dolaşmak için broşürlere asla ihtiyaç duymadığını ve hepsinin "zaten sadece kafa karıştırma amacını taşıyan saçmalıklar" olduğunu söylüyordu. Ancak Alice ona aldırmadı. Broşürü incelemeye devam etti ve çok geçmeden Oliver'ın endişesi yerini kabullenmeye bıraktı. Biraz sonra o da Alice'in yanında oturuyordu. İkisi birlikte, işe yarar tek bir kelime bulabilme umuduyla sayfaları incelediler ve bir şey bulmaları neredeyse on dakikalarını alsa da sonunda

cevaplarını gözlerine çarpan büyük harflerle yazılmış bir paragrafta buldular:

İNŞAAT BİLDİRİLERİ: BÜTÜN KAVŞAKLAR

YUKARI VE AŞAĞI ÇIKIŞLAR ONARIM İÇİN KALICI OLARAK KAPATILMIŞTIR!!! İZİN ALMADAN YUKARI-AŞAĞI ÇIKIŞ GİRİŞİMİNDE BULUNMAYIN. PAZARTESİ-CUMA ARASI VEYA CUMARTESİ VE ÖZELLİKLE PAZAR GÜNLERİ KESİNLİKLE YUKARI ÇIKIŞ KULLANMAYIN!!!! ÇIKIŞ YAPMANIZ ZORUNLUYSA, SAĞ VE SOL DA ŞU ANDA İNŞAAT ALTINDA OLMASINA RAĞMEN HÂLÂ KULLANILABİLMEKTEDİR. DİKKATLE İLERLEYİN!!!! NOT: AŞAĞI ÇIKIŞLAR PAZARTESİ GÜNLERİ SAAT 14:00 VE 18:00 SAATLERİ ARASINDA KAPATILMIŞTIR.

“Eh, bu pek de yardımcı olmadı, değil mi?” dedi Alice, iç çekerek.

“Ne demek istiyorsun?” Oliver sırtıyordu. “Burada yukarı-aşağı çıkışların kapalı olduğunu söylüyor! Seçeneklerimizi daraltıyor, değil mi? Şimdi sadece sol ve sağ arasında bir tercih yapmamız gerek.”

“Şey, evet,” dedi Alice, “ama sola mı, yoksa sağa mı gideceğiz?”

“Ah,” dedi Oliver, gülümsemesi silinirken. “Bilmiyorum.”

“Sola gidelim,” dedi Alice, kararını vererek. Ayağa kalktı. “Herkes daima sağa gider ve birçok kişi sağa gidiyorsa, bence yanlış olmalı.”

“Tamam o zaman,” dedi Oliver, Alice’e gururla bakarak. Ve şaşkınlıkla. Ama çoğunlukla gururla. “Sol olacak. Sola gidiyoruz.”

“Sola gidiyoruz!” diye haykırdı Alice, neşeyle.

İşte bu kadardı. İskeleden sola döndüler ve koşmaya başladılar...

Bir duvara toslayana kadar.

İki kısa çığlıkla arkaya savrulduklar ve acı içinde sırtüstü düştüler. Oliver inledi. Alice homurdandı.

“Başım,” dedi Oliver.

“Gözlerim,” diye bağırdı Alice. “Bir şey göremiyorum.”

“Alice?”

“Oliver?”

“Evet?”

“İyi misin?”

“İyiyim,” dedi Oliver.

“Ah, güzel. Ben de.”

İkisi de bir süre sessiz kaldı.

“Eh,” dedi Oliver sonunda. “Bir zerre göremiyorum.”

“Evet,” dedi Alice. “Ben de. Ve toprak kokuyor.”

“Odun da,” dedi Oliver. “Toprak ve odun kokuyor.”

“Kokuyor, değil mi?” Bir duraksama. “Neredesin?”

Nereye düştükleri konusunda Alice’in en ufak bir fikri yoktu. Ayağa kalktı ve dikkatlice, tek kolunu önünde uzatarak tanıdık bir şeyler arandı. Alice ve Oliver birbirlerine dokunduklarında ikisi de rahat bir nefes aldı ve Oliver arkadaşının tek elini tuttu. Birbirlerine sımsıkı tutunarak, koklayarak, etrafı yoklayarak ve dinleyerek şimdi ne olacağını anlamaya çalıştılar.

Eski, küflü ahşaptan (tuhaf, ahşap ıslak gibiydi) duvarlara dokuna dokuna devam ettiler ve sonunda bir kapıya geldiler. Alice rahatladığını hissetti ve Oliver da gergin bir tavırla güldü. Sonra ikisi de tereddüt etti.

Alice tokmağı çevirmek istedi fakat Oliver kapıyı vurmaları gerektiğini söyledi. "Ötediyar'ın tarzı bu," diye hatırlattı. "Sana ait olmayan bir kapıdan davetsizce girmek doğru değil. Her zaman vurmak zorundasın."

"Ama ya kimse cevap vermezse?" diye sordu Alice. "Ya sonsuza dek vurup durursak ve kimse karşılık vermezse?"

"Saçmalık," dedi Oliver, elini sallayarak. "Ötediyar'da açılmak istemeyen tek bir kapı bile yoktur."

Alice derin bir nefes aldı. "Pekâlâ," dedi. "Eğer o kadar emin-sen."

"Kesinlikle eminim."

İkisi de bir an sessiz kaldılar.

"Hazır mısınız?" diye sordu Alice.

"Daima," dedi Oliver.

İkisi birlikte ıslak, küflü ahşap kapıyı vurdular ve diğer tarafta neyle karşılaşabileceklerini düşünmemeye çalıştılar.

Bir an sonra kapı gıcırdayarak açıldı. Ahşap ahşaba sürtünürken kapı artık kirişine sığmıyor gibiydi. O kadar eski ve çarpıktı ki neredeyse o âna kadar hiç açılmamış gibi görünüyordu.

Alice'in bütün tüyleri diken diken olmuştu.

İçinde durdukları odaya santim santim ışık yayıldı ve sonunda her tarafı ışıkla doldu. Alice ve Oliver diğer tarafı görebilmek için gözlerini kısmak zorunda kaldılar.

Alice gözlerini kırpıştırıp dururken nihayet bir silueti seçebilmeye başladı ama o zaman bile kafa karışıklığı geçmedi. Ya bir baykuş ya da çok yaşlı bir adamdı; Alice emin olamıyordu. Emin olduğu tek şey, karşılarındakinin kendilerini gördüğüne çok sevindiği idi. Bunu biliyordu çünkü yaptığı ilk şey gözyaşlarına boğulmak olmuştu.

"Sol'un saygıdeğer konukları," dedi adam hıçkırıklara boğularak. "Diyarımıza hoş geldiniz. Ah, saygıdeğer konuklar," diye sızlandı, "evimize teşrif ettiğiniz için çok teşekkürler. Sağ'a

gidebilecekken Sol'u seçtiğiniz için teşekkürler," dedi, "çok uzun zamandır ziyaretçi bekliyorduk, çok teşekkürler," dedi, çatlayan bir sesle. "Birileriyle konuşabilme fırsatını kolluyorduk ve bunun için dans ettik. Yeni bir dost görünsün diye bekledik, bekledik, bekledik. Ah, saygıdeğer konuklar!" Ellerini dizlerine dayayarak öne eğilmiş halde duruyor ve ağlıyordu. (Alice artık onun bir baykuş değil, gerçekten yaşlı bir adam olduğunu görebiliyordu.) Alice o kadar şaşırmış, etkilenmiş, duygulanmış ve çekinmişti ki ne yapacağına karar veremiyordu.

Oliver'a baktı.

Oliver omuz silkti.

"Lütfen," dedi yaşlı adam (kendini biraz toparladıktan sonra), "lütfen," dedi, ışığı işaret ederek. Geçmelerine izin vermek için kapıdan çekildi. "Lütfen Sol'un diyarına gelin. Benim evimin diyarına. Bir diyar ki," dedi, aniden gururlanıp bir kuş gibi göğsünü kabartarak, "artık görmezden gelinmiyor. Artık ihmal edilmiyor. Ah, mutluluk, ah, mutluluk," dedi. "Ne harika bir gün!"

Oliver temkinli bir tavırla yaklaşarak başını kapının diğer tarafına uzattı. Alice onun şaşkınlıkla nefesini tuttuğunu duydu. Sonra Oliver ona döndü ve iri iri açılmış gözlerle bakarak gülümsemeye çalıştı. "Sorun yok," diye fısıldadı.

Alice, Oliver'ın uzanan elini tutarak onunla birlikte kapıdan geçti. Neyi daha fazla hissettiğinden emin değildi: Gerginlik mi, heyecan mı, gergin bir heyecan mı... Ama ah, nerede olduklarını bilmiyordu ve aldırımıyordu da çünkü burası güzel ve tuhaftı. Yaşlı adam mutluluktan kendini kaybetmişti ve Alice hayatında kimsenin onu gördüğüne bu kadar mutlu olduğuna tanık olmamıştı.

Sevgili okur, iki arkadaş bir ağaç gövdesinden çıkmışlardı.

Bunlar çok yüksek, kendi türü için bile uzun sayılan devler kadar uzun ağaçlardı. Dağ kadar büyük ağaçlar, ağaç tepesi kadar geniş gövdeler, insanın gözünü yoracak kadar yemyeşil yapraklarla dolu ağaçlar. Çok yükseklerle uzanıyorlardı fakat Sol'daki diyarın temiz bir zemini vardı: Yüzlerce metre altlarında

yemyeşil bir alan sonsuzluğa uzanıyordu; Alice uzun yabani otların arasında küçük sarı çiçekler görebiliyordu. Ancak en ilginç olanı, iç içe geçmiş ağaçların örümcek ağı gibi görünen dalları değildi. Parlak ışıklı ormanda hayatlarına devam eden çok sayıda insan da değildi. Ah, yani, öyleydi, bunların hepsi tuhaftı ama dahası da vardı: Buradakiler evlerini boş yumurta kabuklarından yapmıştı; çoğu bütündü veya dörtte biri eksikti ve her biri farklı bir geometrik şekille boyanmıştı. Parlak, dengeli, sağlamdılar ve parlak beyaz iplerle dallardan sarkıtılmışlardı. Her birinin içinde küçük bir dünya, kalpleri ve zihinleri barındıran bir ev vardı. Alice ve Oliver buradaki insanların mutlu tipler olduğunu hemen anlamıştı.

Ancak deneyimleri Alice'e şüpheli olmayı öğretmişti.

Ufak tefek yaşlı adam onları dalların altında bekliyordu. Onları güneşten korumaya ancak yetecek kadar gölge vardı ama arada bir ışık bir çatlaktan süzülüyor ve onsuz ne kadar loş bir ortamda olduklarını hatırlatıyordu.

Alice ve Oliver dikkatle kendilerini dengeleyerek bir daldan aşağı ilerlediler ve yeni rehberlerini takip ettiler. Adam aniden durdu, şaşkınlıkla sıçradı ve dönüp onlara baktı.

"Vay canına," dedi. "Terbiyem nerede kaldı?" Başını iki yana sallayarak hafifçe eğildi. "Lütfen bağışlayın," dedi. "Sizi gördüğüme o kadar sevindim ki heyecanım arasında her şeyi unuttum." Başını kaldırarak iki arkadaşın gözlerine baktı. "Adım Paramint," dedi. "İkinizle de tanışmak büyük bir onur ve ayrıcalık."

Alice ve Oliver kendilerini tanıttılar ve bunu yaparken Alice yaşlı adamın daha önce kimsede görmediği bir kıyafet giydiğini fark etti: hardal rengi düğmeli bir gömlek, parlak mavi bir yelek, kırmızı-bordo çizgili bir ceket ve zeytin yeşili kadife pantolon. Çikolata rengi botları o kadar parlaktı ki Alice onların ışık saçtığına yemin edebilirdi ve Paramint elinde çok uzun, baston şekline getirilmiş bir nane şekeri taşıyor, muhtemelen yürümek için ondan destek alıyordu.

Adamın üzerinde çok fazla giysi vardı ve Alice etkilenmişti.

Alice babasının sadece bol tunikler ve keten pantolonlar giydiğini görmüştü. (Arada bir hava soğuk olduğunda kot ceketini de giyerdi.) Ancak Paramint'in gömlek, yelek, pantolon *ve* ceket giymesinin ötesinde, boynunda örülmüş bir tür kumaş, belki bir fular da vardı ve ceket cebine bir mendil koymuştu. Alice onun çok sık hapşırıyor olabileceğini düşündü.

Ancak hiçbirinin önemi yoktu çünkü Paramint onun hayatında gördüğü en temiz ve kibar ihtiyardı. Paramint onlara görevinin Ziyaretçi Kapısı'nın başında nöbet tutmak ve konukları her zaman hazır beklemek olduğunu açıkladı; söylediğine göre, bütün gün boyunca yaptığı tek şey buydu. Diyarlarına bir gün en sonunda bir ziyaretçi uğrarsa diye daima hazırlıklı olmak (ve iyi görünmek) zorundaydı.

Elli altı yıldır beklediğini söyledi.

Paramint onları peş peşe dallardan indirip çıkarırken, dinleyen herkese yüksek sesle Alice ve Oliver'ın nihayet gelen saygıdeğer konuklar olduğunu ilan ediyordu. Birkaç hafif çığlık duyuluyor, insanlar hayretle nefeslerini tutuyor ve bazen biri bayılıveriyordu. (Oliver'ın bu olduğunda olduça gergin bir şekilde gülmek gibi kötü bir alışkanlığı vardı.)

Sol'daki herkes karmaşık kıyafetler giymişti. Kadınlardan bazıları Paramint'inkine benzer takımlar giymişti ve iyi dikimli, renkli kıyafetler olmalarına rağmen, Alice takım elbiselerden, pantolonlardan nefret ettiği kadar nefret ediyordu; hoşuna gidenler sadece elbiselerdi. Hayatında gördüğü en güzel elbiseleri giyen birkaç kadın vardı (hatta bir-üç beyefendi de); etekler yerlere kadar kabarık bir şekilde iniyor, üstleri süslü görünüyordu ve saçlarına da çok ilginç şeyler yapmışlardı. Alice kendi hırpani kıyafetlerine baktı, kafasına yapışmış darmadağınık saçlarına dokundu ve bir an daha iyi görünmediği için üzüldü. Oliver'la gerçekten çok tuhaf göründüklerini tahmin edebiliyordu. Ne kirli ziyaretçilerdi. Oliver'ın ona yaptığı mavi ayakkabılar olmasa, Alice'in gurur duyacak hiçbir şeyi olmazdı çünkü o mavi ayak-

kabılar sahip olduğu en güzel şeylerdi. Ne kadar koşsa, zıplasa, hatta neredeyse ölse de ayakkabıları hâlâ yepyeni görünüyordu. Oliver muhteşem bir sihir gösterisi yapmıştı.

Oliver'dan söz etmişken, o da etrafa hayranlıkla bakmakla meşguldü. İri iri açılmış parlak gözleriyle etrafı izliyor, Sol diyarından oldukça etkilenmiş gibi duruyordu. Alice onun Ötediyar'daki her şeyi gördüğünü sanmıştı ve kendisi ilk geldiğinde olduğu gibi, gördüğü şeyler karşısında etkilenebileceğini düşünmemişti ama bu konuda yanıldığını anlıyordu. Oliver daha önce gördüğü şeylere alışmıştı fakat onun ötesinde, karşılaştıkları yeni şeylere karşı o da Alice kadar hazırlıksızdı. Alice artık daha da uyanık olmaları gerektiğinin farkındaydı; Oliver'ın sürekli uyarıları olmadan, Ötediyar'ın baş döndürücü, gösterişli hilelerine kanmamak için gözlerini beş açmalıydılar. Gergin bir tavırla nefes alarak Oliver'ın elini sıktı. O da aynı şekilde karşılık verdi.

Burada ikisi de uzman değıldi ve Sol diyarında yepyeni bir zorlukla karşılaşacakları şüphesizdi.

OLIVER BÖLÜM BAŞLIKLARI
KONUSUNDA BERBAT OLDUĞUMU
SÖYLÜYOR

Paramint onların gitmesini kesinlikle istemiyordu.

Elli altı yıldır ziyaretçi bekliyordu, yani ziyaretçiler nihayet geldiğinde yapacakları şeyleri planlamak için elli altı yılı olmuştu.

Alice bunu ancak Paramint'in evine ulaştıklarında anladı. Dışları yumurta kabuğundan olmasına rağmen, dallardan sarkan evlerin içleri oldukça geniş ve sağlamdı ki Alice de doğal olarak bunların ne yumurtası olduğunu merak etti. Bu kadar büyük bir yumurtayı ne tür bir yaratık yumurtlayabilirdi? Bunu düşünmek istemediğine karar verdi. Ancak, diğer yandan, Paramint'in evindeki bir sandıktan çıkardığı çok büyük parşömeni de düşünmek istemiyordu fakat bunu engellemek için yapabileceği bir şey yoktu.

"Elbette ki bir kutlamayla başlayacağız," dedi Paramint, parşömeni ayaklarının dibine açarken. "Ve gerçekten muhteşem bir gün olacak. Herkesin, hatta küçüklerin bile katılacağı bir ziyafet! Onlarca pasta, her türde meyve, sürahiler dolusu peripanç ve şekerli mısır kabukları olacak. Müzikli eğlence düzenleyeceğiz! Her şafakta şarkı söyleyip her gece dans edeceğiz!"

(Alice ve Oliver, Paramint'in çok küçük ve balkabağı rengindeki kanepesinde oturuyor ve çıtlarını bile çıkarmıyordu.)

"Elbette ki önce kraliçelere haber vermeliyiz," dedi Paramint. "Onlar prenseslere, prensesler ikizseslere, onlar da..."

"Paramint," dedi Alice, sessizce boğazını temizleyerek.

"Evet, saygıdeğerleri?" dedi Paramint, parşömeni hemen bırakarak. "Sizin için ne yapabilirim?"

Bu tür bir ilgiye alışkın olmayan Alice kararsızca gülümse-di ve "Bütün nezaketin için çok ama çok teşekkür ederiz," dedi, "burada olduğumuz için de çok heyecanlıyız..."

"Burası gerçekten çok güzel bir yer," dedi Oliver, gülümseyerek etrafına bakınırken.

"Ah, teşekkür ederim, efendim," dedi Paramint, kızararak. "Çok teşekkür ederim."

"Ancak burada o kadar uzun süre kalabileceğimizi sanmıyorum," dedi Alice, dikkatli bir tavırla. "Kutlamaları kısa kesme şansımız var mı?"

Paramint birkaç saniye ölümcül bir sessizlikle kalakaldı. Sonra tekrar hızla başıyla onayladı. "Elbette," dedi. "Elbette. Bağış-layın, saygıdeğerleri, kutlamayı o kadar çok isteyeceğinizi var-saymamalıydım."

Alice rahatlayarak gülümsedi.

"Programımızda uygun değişiklikleri yapacağım," dedi Pa-ramint, başıyla onaylamaya devam ederek. "Doğru bir planla-mayla yine de harika zaman geçirebileceğimizden eminim... ve aynı ölçüde olması gerektiği gibi kutlayabiliriz! Hepsi on yılda biter." Paramint sıkıntılı bir tavırla gülümsüyordu. "Sizce bu uy-gun olur mu? Zor olacak, evet. Üstelik günlerimizin çok yoğun geçeceği anlamına geliyor. Ancak birlikte çalışırsak başarabilece-ğimizden eminim."

Alice bakışlarını Paramint'ten Oliver'a, Oliver'dan yumurta kabuğu eve, yumurta kabuğu evden dışarıdaki dünyaya çevirdi ve bütün benliğini sarmaya başlayan panik dalgasını hissetti.

Tepeden tırnağa panik halindeydi.

Ne yapacağını kesinlikle bilemiyordu.

Oliver da biliyormuş gibi görünmüyordu.

İkisi de tek kelime etmiyordu. Alice bir taş gibi otururken tepeden tırnağa kaskatı kesilmişti ve Paramint bunu fark etmiş gibi görünmüyordu. Alice korku içindeydi, endişeleniyordu ve bu durumdan nasıl kurtulabileceklerini bilmiyordu; gerçekten bilmiyordu. Paramint'in sözlerini zihninde defalarca tekrarladı.

Kaç tane kraliçe vardı? Kaç tane prenses vardı? Kaç tane ikizses vardı? Daha da önemlisi, Alice ve Oliver kaçmaya kalkışırsa ikizsesler ne kadar öfkelenirdi? Dahası, bu yumurta kabukları nereden, *nereden* geliyordu?

Alice bütün bu soruların cevaplarını öğrenmek istediğinden emin değildi fakat bir plana ihtiyaçları olduğunun farkındaydı.

Paramint onları bir süre yalnız bıraktı (dediğine göre banyolarını hazırlatıyordu). Şimdi Oliver'la yumurta kabuğu evdeki o küçük kanepede oturuyor, birbirlerinin zihinlerinden bir çözüm bularak çekip çıkarabilirmiş gibi birbirlerine bakıyorlardı. Zihin demişken, kendi beyinlerini kullanma fikri pek de iyi sonuçlanmamış gibi görünüyordu ve Alice bu düşüncesini Oliver'a söyledi.

Oliver hiç de aldırmış gibi değildi.

"Ah, Paramint için endişelenme," dedi Oliver, baştan savan bir tavırla elini sallayarak ayağa kalkarken. "Ben bunun için buradayım, unuttun mu? Gitmemize izin vermesi için onu her zaman ikna edebilirim. O konuda endişelenmiyorum."

Alice o kadar çabuk rahatladı ki zaten oturuyor olmasaydı oturmak zorunda kalırdı. "Eh, neden *daha önce* bir şey söyleme-

din?" Kanepeye iyice çökerken vücudundaki bütün gergin kaslar çözüldü. "Ve neden hâlâ buradayken Paramint'i ikna etmeyi denemedin?"

"Çünkü şu anda buradan ayrılırsak nereye gideceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok," dedi Oliver. "Bir ressamı nasıl bulacağımızı çözene kadar kalacak güvenli bir yere ihtiyacımız var. Belki de Paramint bize yardımcı olur."

Alice kanepeye daha da rahat yerleşmeden önce, katıldığını belirten hafif bir ses çıkardı. O kadar yorgun, o kadar korku içinde ve o kadar endişeliydi ki yetişkin olmanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse anlayabiliyordu. Ne olursa olsun, bir molaya kesinlikle ihtiyacı vardı ve savunmasını bir süre daha indirebileceği için sevindi.

Ancak Oliver buna izin vermeyecekti.

"Kalk, kalk, *kalk*," dedi, aniden. "Şimdi tembellik etmenin sırası değil, Alice. Buradayken bütün dikkatimizi toplamalıyız; özellikle de her zamankinden daha dikkatli izlendiğimizi bilirken."

Alice, Oliver'a keyifsiz bir bakış attı ve ayağa kalktı.

"Paramint için endişelenmemiz gerektiğini sanmıyorum," dedi Oliver, "fakat yine de gözümüzü ve kulaklarımızı açık tutmalı, ilginç ya da şüpheli görünen şeyleri dikkatimizden kaçırmamalıyız. Dikkatli dinlersek yeni bir şeyler bile öğrenebiliriz. Bu arada, bir ressam bulmak için neler yapabileceğime bakacağım."

Ellerinde pek bir şey yoktu fakat bu kadarıyla idare etmeleri gerekecekti.

Alice iç çekti. İyimserliğini korumakta zorlanıyordu. Her şey daha şimdiden çok ters gitmişti ve babasından başka birini aramakla geçirdikleri her dakika, Alice daha da endişeleniyordu. Kendi bencilliği yüzünden hissettiği suçluluk duygusuyla eziliyordu ve yakında bir ressam bulamazlarsa, kolunu düzeltme planından vazgeçmeleri için ısrar edecekti. En yüksek önceliği babasıydı ve onu tekrar kaybetme riskini göze alamazdı.

Alice ve Oliver'ın banyo yapmaya ciddi şekilde ihtiyacı vardı.

Paramint onları yosun kaplı bir daldan geçirerek yakındaki bir ağacın gövdesine çivilenmiş merdivene götürdü. Gövdenin en tepesine ulaşana kadar tırmandılar ve tepesinin uzun zaman önce kesilip düzleştirilmiş olduğunu gördüler. Ağacın tepesi şimdi zemini parlak ahşaptan yapılmış büyük, geniş, yuvarlak bir alandı ve üstünde onlarca parlak porselen küvet vardı.

Paramint'e çok benzer şekilde giyinmiş erkek ve kadınlar ellerinde havlular, bornozlar, çiçek buketleri ve sıcak sıvıyla dolu bir sürü kapla Alice ve Oliver'ın gelişini bekliyordu.

Alice temizleneceği için o kadar heyecanlandı ki eteklerinin bağcıklarını çözmeye başlamıştı bile. Her zamanki gibi bir centilmen olan Oliver, Alice'in soyunmaya başladığını görünce boğazını temizlemeye, huzursuzca kıpırdanmaya, ellerini ceplerine sokup çıkarmaya ve bir ağaç dalını dikkatle incelemeye başladı. Ne yazık ki onun rahatsızlığı Alice'i rahatsız etmiyordu çünkü Alice onun durumunun farkında bile değildi. Giysilerden nefret ediyordu ve onlardan kurtulduğuna seviniyordu.

Kendisine gülümseyen bir kadını memnuniyetle takip ederek boş bir küvete yaklaştı ve içine girip gevşemeye hazırlandı; banyo yapacaktı ve sadece bu kez Ötediyar'da bir şeyin tadını çıkarmak için kendine izin verecekti. Yıkanacaktı ve çok güzel olacaktı. Sabırsızlanıyordu.

Alice'e yardım eden kadın, adının Ancilly olduğunu söyledi ve Alice onun gülümseyen bal rengi yüzünden ve kızıl saçların-

dan hoşlandığına karar verdi. Ancilly, Alice'in elbiselerinin geri kalanını çıkarıp küvete girmesine yardım etti ve Alice oturduktan sonra tek kolunu kullanarak dizlerini göğsüne çekti. Serin bir esintiyle ürperdi.

Sonra kendini saf, katıksız bir keyfe bıraktı.

Sevgili okur, bu sıcak suyla dolu bir küvet değildi; sıcak sütle doluydu. Alice'in kemiklerini, iliklerini ve eklemlerini çözüp gevşeten, ipek gibi bir şeydi. Ancilly, Alice'in omuzlarına gelene kadar küvete sıcak süt doldurdu. Alice küvete iyice gömülerek vücudunu süte bıraktı ve tam bu ânın daha güzel olamayacağını düşünürken, Ancilly çiçek buketlerini getirdi. Taçyaprakları avuç avuç alıp dikkatle küvete attı. Taçyapraklar tıpkı bir pasta'nın üzerindeki rengârenk şekerlemeler gibi sütün yüzeyine yayılıp muhteşem bir deneyim sunarken, Alice her ânın tadını çıkararak gözlerini kapadı. Çiçeklerin kokusu, sütün sıcaklığı onu yatıştırıp gevşetiyor, renkler onu dinlendiriyordu ve Alice çok geçmeden kendini o keyfe kaptırdı. Ötediyar'ın neden o kadar tehlikeli olduğunu bir kez daha hatırladı. Alice o küvette sonsuza dek yatabileceğini biliyordu ve bu yüzden her geçen an daha dikkatli davranması gerektiğini fark etti.

Biraz sonra, diye düşündü. Biraz sonra çok dikkatli olacaktı.

Ama şimdilik, sadece şimdilik, yalnızca gevşeyecekti.

Ancilly fazla kısa bir süre sonra ılık bir havluyla döndü ve Alice fazla kısa bir süre sonra kurulanmıştı, temizdi ve gün ışığı gibi kokuyordu. Alice hızlıca ılık bir bornoza sarıldı ve Ancilly onun ıslak saçlarını fırçayla taramaya başladı.

Tararken şarkı mırıldanıyordu ve işi bitince hüzünlü, tatlı bir şarkı eşliğinde Alice'in saçlarını ördü. Sesi kısık ve sakinleştirici, neredeyse mırıltı gibiydi. Hissettiği rahatlıkla neredeyse sarhoş olan Alice, sadece son birkaç kelimesini seçebildi:

Gökyüzünde
Gökyüzünde
Düştüm bir gün
Gökyüzüne
Gökyüzünde
Gökyüzünde
Düştüm bir gün
Öğrendim uçmayı

Alice neredeyse uykuya dalmıştı. Oliver'ın asla rüya görmekten uyumamak konusundaki uyarısını hatırlayarak tam zamanında gözlerini açtı. Fakat Ancilly'nin şarkısı o kadar güzel ve dokunaklıydı ki Alice'in kalbi jöle gibi yumuşadı. Küçük arkadaşımız son derece sıcak, rahat, gevşek bir haldeydi ve Ancilly'nin nazik elleri onun saçlarına çiçekler örmekle meşguldü. Alice esnemesini zorlukla bastırdı. Çiçeklerin beyaz saçlarında ve teninde yaptığı beklenmedik renk patlaması Alice'i çok ama çok mutlu etti.

Ancilly'ye defalarca teşekkür etti ve kadın Alice'in teşekkürlerini savuşturarak kızardı. "Lütfen, saygıdeğerleri," dedi. "Burada olmanız bizim için bir onur. Lütfen biraz beklerseniz, size bir hediye getireceğim."

Alice bekledi. Küçük bir sandalyeye oturdu ve temiz olmanın ne kadar güzel, tek kollu olmanın ne kadar tuhaf olduğunu, kaybettiği uzvunu kullanmaya çalışıp orada olmadığını kendine hatırlatmak zorunda kalmanın sinirlerini ne kadar bozduğunu düşündü. Zihni bu düşüncelerle meşgulken Ancilly nihayet geri döndü ve sabrı son derece sıradışı bir şeyle ödüllendirildi. Ancilly'nin ellerinde Alice'in hayatında gördüğü en güzel elbise vardı.

Bu elbise tam bir ışık patlamasıydı. Usta bir sanatçı tarafından tasarlandığı ve en kaliteli kumaşlardan yapıldığı belliydi; Alice'in kendisi için dikebileceği her şeyden de kesinlikle çok daha güzeldi. Çok sayıdaki etek ve gövde kısmı tam bir renk

cümbüşüydü: Yakut rengi kahverengiye dönüşüyor, altın sarısı yeşillerle birleşiyordu; mavi, erik yeşili ve kuşkonmaz renkleri elbisenin kenar dikişlerini süslüyordu. Her kat zarif ve dikkatli bir şekilde birleştirilmişti; bin tane ince ipek bir kelebeğin kırılmış kanatları gibi birbirinin üstüne çıkıyor ve ışıldıyordu. Etekleri kabarık ve uzun ama gerçekdışı denecek ölçüde hafifti. Alice o elbiseyle havada süzölebileceğinden emindi. O elbiseyle uçabilirdi bile.

“Ancilly,” diye bağırdı elbiseyi göğsüne bastırarak. “Bunu sen mi yaptın?”

“Ah, hayır, saygıdeğerleri,” dedi Ancilly, başını eğerek. “Bu elbise, diyarımızın en iyi terzisi tarafından dikildi. Ziyaretçilerimize en iyi hediyelerimizi vermek geleneğimizdir.” Sesi titrediydi. “Bir ziyaretçimiz daha olacağını hiç düşünmemiştik,” dedi Ancilly, her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi bir tavırla. “Çok gururlandık, saygıdeğerleri. Mütevazı evimizi varlığınıza onurlandırdığınız için minnettarız. Diyarımız çok sık ihmal edilir.”

“Ah, Ancilly,” dedi Alice. “Bu zevk benimdir.” Alice sözlerinde samimi olmasına rağmen, suçluluk duymadan da edemedi. Gitmesi, üstelik de bunu hemen yapması gerektiğini ve bunu yapabilmek için de bütün bir köyü hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağını biliyordu. Bu kalbini kırıyordu fakat başka yolu yoktu.

Ancilly, Alice’in yeni elbisesini giymesine yardım etti (Alice elbisenin kolları olmadığı için tek kollu vücuduna çok uygun olduğunu fark etti) ve detaylarını hayranlıkla inceledikten sonra broşürlerini, siyah kartını ve cetvelinin kırılmış parçalarını eteğinin derin ceplerine tıktı. Yakasına kuştüyleri konmuş, yukarı ve dışarıya doğru dikilmişlerdi ve Alice’i kanatları varmış gibi gösteriyordu; her dikiş bir sanat eseri idi ve Alice elbisenin kalitesine hayran olmaktan kendini alamadı. Hayatında hiç bu kadar zarif bir şey giymemişti. Her adımında döndü ve dans etti, elbisenin ipeğinin bacaklarının etrafında dolandığını hissetti. Bir zamanlar çok rahatsız olduğu o sakin anları özledi; ormanda tek

başına dans ettiği, kalp atışlarının dünyanın seslerine karıştığı anları.

Alice'in gözleri doldu.

Her şey o kadar güzeldi ki. Gerçekten çok etkilenmişti ve Ancilly'nin onu yemek isteyeceğine bir an bile inanamazdı. Sonuçta Oliver her yerde iyiler ve kötüler olduğunu söylemişti. Alice bu insanların iyiler olması gerektiğini düşündü.

Aklına bir şey geldi.

"Ancilly," dedi Alice, elbisesine hayranlıkla bakarken. "Burada terzileriniz var. Acaba bir ressamınız da var mı?"

Ancilly şaşkın gözlerle ona baktı. "Korkarım yok, saygıdeğerleri. Neden sordunuz?"

Alice kaybolan kolunu başıyla işaret etti. "Şu hasarı onarmayı umuyordum," dedi. "Bir ressam bulmam gerektiği söylendi." İç çekti. "Nerede bulabileceğimi bilmiyorsun, değil mi?"

Ancilly başını iki yana salladı.

Alice hayal kırıklığına uğramıştı. Başkalarından bilgi almanın Oliver'ın işi olduğunu biliyordu fakat Ancilly, Alice'in sır paylaşabileceği biri gibi görünmüştü. Ayrıca, Oliver'la çok fazla seçenekleri de yoktu. Zamanları çoktan tükenmişti. Yakında bir ressam bulmak zorundaydılar.

Alice tekrar denedi.

"Burada nereden ressam bulabileceğimi bilen biri var mı? Belki bir terzi?"

Ancilly gerildi.

"Belki," dedi Alice, çabucak, "belki Ötediyar'daki sanatçılar birbirlerini tanıyorlar..."

Ancak Alice yanlış şeyi söylemişti.

Ancilly'nin sıcaklığı aniden yerini buz gibi bir soğukluğa bıraktı ve Alice'e arkasını döndüğü için kız, onun yüz ifadesini okuyamadı. Ancilly tekrar konuştuğunda kelimeleri ağzından zorla çıkar gibiydi. "Terzi nerede ressam bulabileceğinizi bilebilirdi fakat uzun zaman önce daldan itildi."

Alice afalladı. "Daldan itilmek mi? Yani..."

"Gitti."

"Ama bu elbiseyi onun yaptığını söyledin?" dedi Alice. "Nasıl gitmiş olabilir?"

"Ziyaretçilerimizin geleceği güne hazırlanarak her türde ve boyutta elbiseler yapmak için yıllarca çalıştı. Hazır olmak zorundaydık," dedi Ancilly, sakince, "birinin geleceğinden emin olamasak bile."

Alice onun koluna dokundu. "Ah, Ancilly," dedi. "Ben çok..."

"Lütfen bağışlayın, saygıdeğerleri." Ancilly hızlı bir hareketle ayağa kalktı ve banyo malzemelerini toplamaya başladı. Alice'e tek kelime daha söylemedi.

Alice'in keyfi kaçmıştı, Ancilly'yi gücendirecek bir şey yaptığından emindi ve özür dilemeye çalıştı. "Gerçekten üzgünüm," dedi. "Ben..."

Ancak Ancilly çok yüksek sesle mırıldanmaya başlamıştı ve Alice'i duymuyormuş gibi davranıyordu. Alice üzüntüyle başını çevirdi.

O anda Ancilly'nin şarkısını duydu.

Daha öncekiyle aynı şarkıydı, melodiyi tanımıştı fakat bu kez Alice daha dikkatli dinledi.

Gökyüzüne düştüm bir gün

Ve hiç acımadı

Gökyüzüne düştüm bir gün

Ama hiç düşmedim

Bir hanımın bana uzandığını gördüm

Korkmamamı söyledi bana

Bir hanımın konuştuğunu duydum

Yardımın geldiğini söyledi bana

Ah, bilmiyordum

Gerçekle yalanı

Çok tuhaf göründü bana

Ama işaret ettiğinde

Gökyüzünde

Anladım nerede olmam gerektiğini

Gökyüzünde

Gökyüzünde

Düştüm bir gün

Gökyüzüne

Gökyüzünde

Gökyüzünde

Düştüm bir gün

Öğrendim uçmayı

Oliver onu yumurta kabuğu evde bekliyordu.

Paramint o gece ve kalacakları tüm süre boyunca evini onlara vermişti ve Alice onun fedakârlığına karşı derin bir minnet duydu. Aslında geldiklerinden beri Paramint'in onlar için neler yaptığını takip edememişti bile.

Burada kendilerine çok fazla zaman ayırmak kendi zevklerine öncelik vermek gibi gelmişti ama Alice kendine karşı dürüst olursa biraz dinlenmelerinin gerekli olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Bir köyden diğerine sıçramak onu yormaya başlıyordu ve nihayet babasını bulduklarında en iyi hâliyle görünmek istiyordu.

Kanepede Oliver'ın yanına çöktü ve tam ona Ancilly'yle olanları ve terziyle ilgili tuhaf durumu anlatmaya başlıyordu ki Oliver'ın kendisine çok tuhaf bir şekilde baktığını fark etti.

"Ne var?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Hiç," dedi Oliver. "Sadece çok... farklı görünüyorsun."

"Öyle mi?" Alice kendine baktı. "Temizlendiğim için sanırım. Ve bu şaşırtıcı ölçüde güzel elbiseden dolayı, *elbette*." Güldü ve eteklerine hayranlıkla baktı. Oliver'la aldıkları hediyeleri hayranlıkla incelemişlerdi. Oliver'a da en kaliteli incilerle dolu ipler verilmiş, hepsini göğsüne, boynuna sarmıştı ve şimdi yakalı bir bebek önlüğü takmış gibi görünüyordu.

Oliver başını yana yatırdı. "Olabilir."

"Eh, sen aynı görünüyorsun," dedi Alice, ona bakarak. "Her zaman bu kadar temiz kalmayı nasıl başarıyorsun?"

Oliver gülümsedi ve arkadaşının sorusuna aldırmamayı tercih etti. "Pekâlâ," dedi. "Bana şu terziyi anlat bakalım."

Alice'in hikâyesi bittiğinde Oliver'ın gözleri iri iri açılmıştı. Zihni sorularla ve düşüncelerle o kadar doluydu ki yerinde duramıyordu. Hatta çoktan yerinden kalkmış ve odayı arşınlamaya başlamıştı. "Bu çok ama çok ilginç bir haber," dedi. "Çok ilginç."

"Ve şarkı," dedi Alice. "O da tuhaf, değil mi?"

Oliver odanın diğer tarafından onun gözlerine baktı. "Çok tuhaf. Ancilly sana *gerçekten* bir şey söylemeden bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi."

"Evet, ben de aynı fikirdeyim," dedi Alice. "Ne anlama geldiğini merak ediyorum."

"Ben de," dedi Oliver, tereddütle. "Ancak söylemeliyim ki terziyle ilgili sırrın bizi bir ressama nasıl götürebileceğini anlamış değilim."

"Şey," dedi Alice, bir bağlantı kurmaya çalışarak. "İkisi de sanatçı. Belki de birbirlerini *gerçekten* tanıyorlardı?"

Oliver kaşlarını çatı. "Bu mümkün. Pek olası değil ama mümkün."

Alice iç çekti.

"Ama şu şarkı," dedi Oliver. "Çok tuhaf."

"Ve çok *hüzünlü*," dedi Alice. "Terzinin daldan itildiğini düşünmek! Ah, ne olduğunu çok merak ediyorum."

Oliver bir kaşını kaldırdı. "Yani şarkının gerçek olduğunu mu düşünüyorsun? Terzinin uçup gittiğini mi?"

"Eğer *uçup gitmekle* kastettiğin şey *düşüp ölmekse*, evet," dedi Alice. "Bence gerçek."

"O hâlde bir çıkmaza düştük? Anlarsın ya," dedi Oliver, gülümsemesini bastırmaya çalışarak. "Ancak ölmüş bir terzinin söyleyecek çok şeyi olduğunu sanmıyorum."

"Eh, şimdilik elimizdeki tek şey bu," dedi Alice, yılgın bir tavırla. Kanepeye iyice gömülerek ayaklarını savurdu. Sonra, çok ama çok sessizce, hatta Oliver'ın duymayacağını umduğu kadar sessizce konuştu: "Umarım kolumu düzeltmeyi babamı bulmaya tercih etmekle ciddi bir hata yapmamışsındır."

Oliver kanepede ona katıldı.

"Alice," dedi, nazikçe.

Alice bir şey mırıldandı.

"Alice," diye tekrarladı Oliver. "Lütfen bana bak."

Alice isteksizce bunu yaptı. Oliver'ın gözleri çok etkileyici bir menekşe tonundaydı ve teninde çok parlak görünüyordu.

"Kolunu düzeltmenin bir yolunu bulmak," dedi, "asla bir hata olmayacak. Lütfen bunu anla."

Alice bakışlarını kaçırdı. "Ama ya benim yüzümden babamı asla bulamazsak?"

"Böyle bir şey olmayacak."

"Ama..."

"Olmayacak işte," dedi Oliver.

"Ah, tamam," dedi Alice, iç çekerek. "Fakat sıradaki adımımızı bir an önce belirlememizi umuyorum. Burada çok uzun süre kalamayız."

"Biliyorum," dedi Oliver ve hafifçe güldü. "Ve aslını istersen bu çok yazık. Başka koşullar altında olsaydık Sol diyarında çok keyifli vakit geçirirdik. Yani... Ötediyar'da iyi bir şeyle karşılaşamayacağımızı biliyorum, gerçekten. Ancak burada bize çok nazik davrandılar. Onları bırakacak olmaktan hoşlanmıyorum; özellikle de elli altı yıl boyunca bir ziyaretçi beklediklerini bilirken." Başını iki yana salladı. "Paramint'in acı dolu yüzünü şimdiden hayal edebiliyorum."

"Ben de," dedi Alice, kısık sesle. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ve bizi yemek isteyeceklerini de hiç sanmıyorum, ya sen? Sence bu insanlar iyilerden mi?"

Oliver başıyla onayladı. "Buraya ilk geldiğimizde Paramint'in kalbini inceledim ve en büyük sırrının ne olduğunu tahmin etmek ister misin? En büyük dileğinin?"

Alice tahmin edebileceğini düşündü fakat Oliver'ın söylemesine izin verdi.

"O kapıyı açabilmeyi diliyordu," dedi Oliver. "En büyük, en derin, en gizli sırrı, köylerine bir ziyaretçinin gelmesiydi."

"Ah, şimdi kendimi berbat hissediyorum işte," dedi Alice.

“Ama başka ne seçeneğimiz var ki?”

“Biliyorum. Devam etmek zorundayız. Sonuçta,” dedi Oliver, “biz Ferenorman’a aitiz, Ötediyar’a değil.” Bu, Alice’i gülümsetti.

“Ve her ne kadar iyi bir macerayı sevsem de,” diye devam etti Oliver, “eve bir an önce dönmek için sabırsızlanıyorum. Bence Ötediyar’da bu kadar zaman geçirmek bana hayatımın sonuna kadar yeter.”

“Bana da,” dedi Alice. “Bana da.” Bakışlarını indirdi ve kalan bileziklerine dokundu. “Ancak babamı eve götürmek de istiyorum. Onsuz geri dönmek istemiyorum.”

Oliver sadece bir kez başıyla onayladı. “Biliyorum.”

“Ya sen?” diye sordu Alice, başını kaldırarak. “Sen evle ilgili en çok neyi özlüyorsun?”

“Ben mi?” dedi Oliver, şaşırarak. Bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi başını yana yatırdı. “Ah, bilmem. Belki de her gün ölümün eşiğine gelmemenin rahatlığı olabilir.”

Alice güldü. “Ciddiyim ben... Ailenle yakın mısınız? Sen buradayken seni özlemiyorlar mıdır?”

“Sanmam,” dedi Oliver, omuz silkerek. “Emin değilim. Ailemi gerçekten tanımıyorum ve onların da beni gerçekten tanıdığından emin değilim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yeteneğim...” Oliver iç çekti. “Bu hem bir nimet hem de bir lanet. Anne ve babama tam olarak istediklerimi yaptırmayı çok küçük yaşta öğrendim. Onları istediğim gibi ebeveynler yaptım.

“Ancak yıllar sonra beş yaşındaki bir çocuğun mükemmel ebeveyn fikrinin o kadar da mükemmel olmadığını keşfettim. Fakat artık çok geçti. Müdahale etmeyi bırakıp onların kontrolü ele almasına izin verdiğimde, nasıl yapacaklarını hatırlayamadılar. Beni neredeyse tanımıyorlardı bile; birlikte geçirdiğimiz hayatın en kritik yıllarını onlardan çalmıştım. Nasıl büyüdüğümü bile zor hatırlıyorlardı. Ve sorun sadece ailemle değildi. Bunu herkese yapmıştım.

“Aslında niyetim bu değildi,” dedi Oliver, kısık sesle. “Çok küçüktüm. Davranışlarımın sonuçlarını anlayabilecek yaşta değildim. Ancak babam hastalandığı zaman ne kadar zayıf olduğunu anladım; bir gün onu kaybedeceğimi de. Bana bildiklerini öğretme fırsatını ona hiç vermediğim için üzuldüm; *kendi istediği şekilde* babam olmasına izin vermediğim için.” Oliver hüzünlü bir tavırla güldü. “On yaşıma gelene kadar hayatımdaki bütün önemli ilişkileri gayet başarılı bir şekilde yok etmiştim bile.” Bir an tereddüt etti. “Onları o kadar erken yaşlardan itibaren öyle değiştirmeseydim nasıl bir anne ve babam olacağını hiç bilemeyeceğim.”

Alice derin ve titrek bir nefes aldı.

“Ah, Oliver,” dedi, arkadaşının elini tutarak. “Bu hayatımda duyduğum en üzücü hikâye.”

“Bazen,” dedi Oliver, “bütün hayatım sadece kendime anlattığım bir hikâyeden ibaretmiş gibi geliyor. Yalan üstüne yalan; tam olarak istediğim hale getirene kadar insanları çekiştirip durdum.” İç çekti. “Bundan nefret ediyorum.”

“Eh,” dedi Alice. “Neden vazgeçmiyorsun?”

“Neden?” dedi Oliver.

“Herkesi değiştirmeye çalışmaktan,” dedi Alice. “İnsanları kullanmayı bırak. Geçmişini değiştiremeyeceğini biliyorum ama geleceği kesinlikle değiştirir. Aileni tanımak için henüz çok geç değil.”

“Sanırım değil,” dedi Oliver fakat artık çok sessizleşmişti.

“Ama yapmak istemiyor musun?”

Oliver başını iki yana salladı. “Mesele yapmak istememem değil. Sadece... bilmiyorum,” dedi. “Korkuyorum.”

“Neden?” diye sordu Alice.

“Anlamıyor musun?” Oliver gözlerini kapadı. “Ben onları zorlamazsam kimse beni sevmez.” Sonra Alice’e baktı; gerçekten baktı. “Okuldayken sana karşı o kadar korkunç davranmamın nedeni buydu,” dedi. “Çirkin olduğunu düşündüğüm için değil. Hiç öyle düşünmüyordum. Benden hoşlanmadığını biliyordum

ve seni aksine ikna edemiyordum. İkna gücümün sende neden işe yaramadığını o zaman anlamamıştım, şu anlaşımdan habermiyoktu ve beni korkutmuştu. Ferenorman'da yalanlarımdan etkilenmeyen tek kişi karşımdaydı ve benden hoşlanmıyordu. Bütün korkularımı doğruluyordu: İnsanları kendi hallerine bıraksam beni terk ederlerdi. Ailem beni sevmezdi."

"Ama Oliver," dedi Alice, onun elini sıkarak, "senden hoşlanmıyordum çünkü hayatımda karşılaştığım en kaba insanlardan biriydin. Kibirliydin, kabaydın ve berbattın."

Oliver homurdandı ve gitmek için kalktı.

"Dur!" dedi Alice, hemen Oliver'ın tuniğini yakalayarak. "Birtirmedim, dinle beni."

Oliver ona sert bir bakış attı.

"Dahası var ve gerisi güzel," dedi Alice.

Oliver teslim olarak tekrar kanepeye oturdu. "Pekâlâ," dedi. "Devam et."

"Şey... Şimdiki haline bak! Tanıdığım en tatlı insansın; sadık ve arkadaş canlısısın! Seni şimdi kim sevmez ki? Ailen sana tapar. Ayrıca, *ben* senin harika olduğunu düşünüyorum ve *bunun* doğru olduğuna inanabilirsin. Numara yapmaya gerek yok."

Oliver kıpkırmızı kesildi. "Gerçekten harika olduğumu mu düşünüyorsun?"

Alice ona sırtarak başıyla onayladı.

Oliver bakışlarını kaçırdı ve Alice'in duyamadığı bir şey mırıldandı fakat şimdi o da yüzünde çok komik bir ifadeyle gülümsüyordu; Alice de öyle. Oliver'dan daha komik görünüyor olmalıydı. Orada birlikte otururlarken, Alice onun ilk en iyi arkadaşı olduğunu anladı.

Bu, Alice'in asla unutmayacağı bir andı.

Oliver nihayet boğazını temizledi.

“Şimdi, seninle bütün sırlarımı paylaştım,” dedi. “Sen kendinkileri paylaşacak mısın?”

Alice dudaklarını ısırarak bakışlarını kucağına indirdi. Kalbi duracak gibi atmaya başlamıştı. “Sırlarımı zaten biliyorsun, Oliver. Onları tekrarlamamayı tercih ederim.”

“Alice,” dedi Oliver, nazikçe. “Anlamıyorum. İnanılmaz bir yeteneğin olduğunu neden kabul etmiyorsun? Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?”

İşte.

Alice’in en büyük kalp kırıklığı.

Hiç istemediği, asla sahip olmamayı dilediği, gerçekten kendisine ait olmadığına inandığı yeteneği; sırf, en gerekli olduğu konuda işe yaramadığı için. Alice, Oliver’a gerçeği söylemek istiyordu fakat ağlamaya başlayacağından korkuyordu ve ağlamayı kesinlikle istemiyordu. Yine de artık bunu konuşma zamanı gelmişti ve Oliver öğrenmeyi hak etmişti.

“Eh,” dedi, başıyla onaylayarak. “Nesnelerin renklerini değiştirebiliyorum.”

Bütün tüylerinin diken diken olduğunu hissetti; yüreği ağzına geldi. Babasının gidişinden uzun zaman öncesinden beri bunu hiç konuşmamıştı.

Oliver onun elini tutarak sıktı.

“Her şeyin rengini değiştirebiliyorum,” dedi Alice. “Gökyüzünün. Güneşin. Çimenlerin, ağaçların, böceklerin, yaprakların. İstediğim her şeyin,” dedi, kısık sesle. “Gündüzü gece, geceyi

gündüz yapabiliyorum. Nefes aldığımız havanın, içtiğimiz suyun rengini değiştirebiliyorum.”

“Ama yapmıyorsun,” dedi Oliver. “Yapmıyorsun. Ve nedenini bilmiyorum. Böyle muhteşem bir yeteneğin var,” dedi. “Böyle bir yetenek ve...”

Alice başını sertçe iki yana sallayarak onu susturdu. “Muhteşem bir yetenek,” dedi, “ve *kendi* rengimi değiştiremiyorum bile.” Başını kaldırıp Oliver’a baktı, gözleri çılgınca açılmış ve umutsuzlukla dolmuştu. “Seni değiştirebilirim,” diyerek bir parmağıyla Oliver’ın yanağına dokundu; Oliver’ın yüzü kahverengiden kırmızıya, sonra da yeşile döndü. “Göz açıp kapayana kadar seni mavinin on farklı tonuna dönüştürebilirim,” dedi Alice ve elini indirdi. “Diğer herkesin rengini değiştirebilirim fakat *bu* teni değiştiremiyorum,” diye ekledi, parmaklarını kendi yüzünde dolaştırarak. “Gözlerimi değiştiremiyorum. Kendimi *aileme* bile benzetemiyorum,” dedi çatlayan bir sesle. “Kendim dışında her şeyi değiştirebilme gücüne sahip olmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

“Alice...”

“Benim bir rengim yok, Oliver.” Alice’in sesi şimdi fısıltı gibi çıkıyordu. “Pigmentim yok. Sevdiğim insanlara hiç benzemiyorum.”

“Fakat, Alice,” dedi Oliver, yumuşak bir sesle. “Zürafa gibi bir tenin olsaydı bile, seni seven insanlar bunu umursamazdı.”

Alice bakışlarını ayaklarının altındaki halıya odakladı ve neredeyse gülümsedi. “Babam muhtemelen umursamazdı,” dedi. “Babam muhtemelen beni ne olursa olsun severdi.”

“Annen de,” dedi Oliver, “o da seni seviyor.” Alice başını iki yana salladı.

“Bilmiyorum,” dedi Alice, dudağını ısırarak. “Annem yeteneğimi ilk öğrendiğinde çok heyecanlandı; kendisine yapmamasını söylememe rağmen ona babam söylemişti.” Bir an tereddüt etti. “Ancak babam gittikten sonra anneme bir şey oldu. İçinde bir şey değişti; kabalaştı.” Olanları hatırlayarak duraksadı. “Bana her

gün aynanın karşısında egzersiz yaptırır, kendimi farklı bir renge dönüştürmem için beni zorlardı. Asla işe yaramadı ve annem çok geçmeden benden sıkıldı. Sonra ferenüzümlerini ne kadar sevdiğini hatırladı...”

Oliver şaşkınlıkla nefesini tuttu.

“...ve beni onları toplamaya göndermeye başladı.” Alice bakışlarını kaçırdı. “İşe yaradığım tek şey ferenüzümü toplamak.”

“Ben ferenüzümlerinin görünmez olduğunu sanıyordum!” dedi Oliver, gözlerini iri iri açarak. Fısıldayarak ekledi: “Ferenorman İzin Verilen Yiyecekler Kanunu uyarınca izin verilmediğini de sanıyordum.”

“Aslında görünmez değiller,” dedi Alice, yüzünü buruşturarak. “Sadece çok iyi bukalemunlar. Bulundukları ortama o kadar iyi uyum sağlıyorlar ki onları bulmak çok zor.” Omuz silkti. “Benim yapmam gereken tek şey, onlardan bir tane bulmak. Sonrasında hepsinin rengini görebileceğim şekilde değiştirebiliyorum. Dolayısıyla bir kerede onlarcasını toplayabiliyorum.”

Oliver bundan açıkça etkilenmişti.

“Ferenorman İzin Verilen Yiyecekler Kanunu’na göre izinsiz olduklarını da bilmiyordum,” diye ekledi Alice, gergin bir tavırla.

Oliver o kadar şaşırmıştı ki ayağa kalkmak zorunda kaldı. “Şey,” dedi sonunda. “Annen gerçekten iğrenç birine benziyor.” Sonra, “Affedersin,” dedi, bir eliyle ağzını çabucak kapatırken. “Haddimi bilmeden konuştum. Bunları söylemek bana düşm...”

“Sorun değil,” dedi Alice, hafifçe gülümseyerek. “Babam eve döndüğünde annemin iyileşeceğinden eminim. Babam onu her zaman kibarlaştırır. Ancak o gitmeden önce bile annemi çok hayal kırıklığına uğrattığımı düşünüyorum. Belki de her açıdan.

“Ve şimdi,” dedi, sessizce, “hayatım boyunca beni gerçekten sevmiş tek kişi bir yerlerde kapana kısılmış, belki yaralı, onu sonsuza dek tutmak isteyen bir dünyada kaybolmuş halde ve onu geri almak için her şeyi yaparım. Her şeyi.” Alice eteklerinin kumaşına dokundu. “Biliyor musun,” dedi, kısık sesle, “babam bana hep güzel olduğumu söylerdi.”

Gözleri yaşlarla dolunca susma zamanının geldiğini anladı. Elinden geldiğince zarıfçe ayağı kalktı ve Oliver'a biraz hava alması gerektiğini söyleyerek izin istedi.

Oliver tek kelime etmeden onun gitmesine izin verdi.

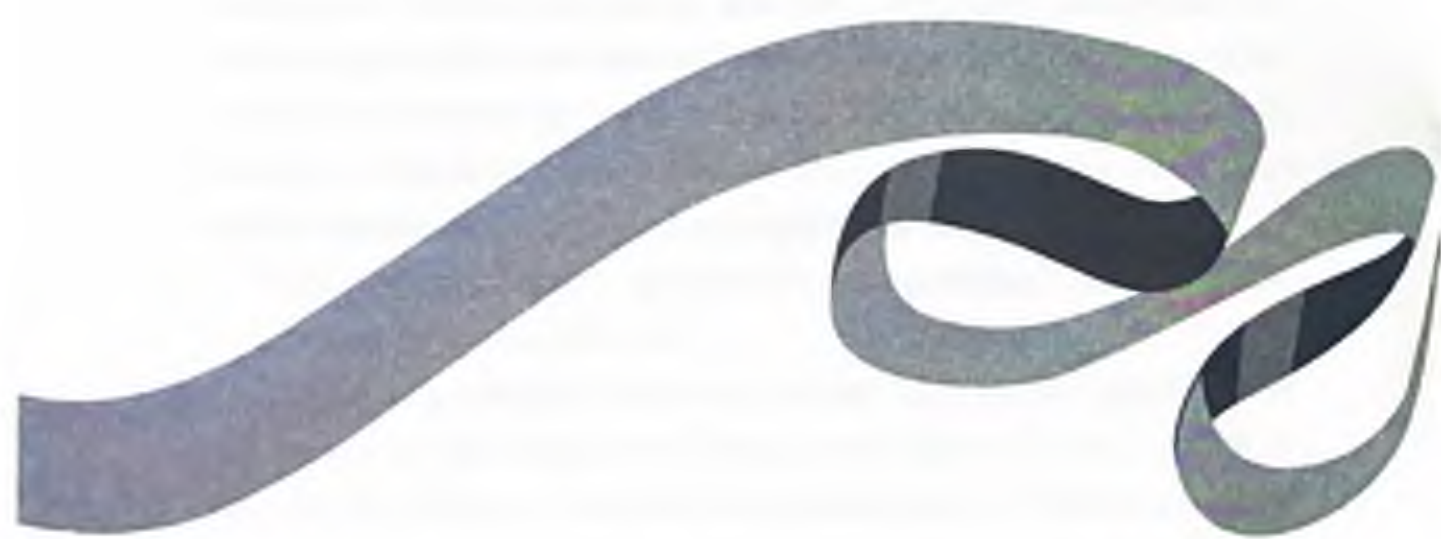
Alice dışarı çıktığında yaşadığı zorlukları kolayca unuttu. Burada, bu diyarda, hayal edilemeyecek kadar büyüleyici bir ortam vardı. Güneş alçalmaya başlamıştı ve gökyüzü tozlu, puslu bir maviye çalmıştı; ufuk çizgisi boyunca kehribar, altın sarısı ve menekşeler birbirine karışıyor, dalların arasından kaleydoskop etkisiyle görünüyor, her yere muhteşem biçimlerde ışıklar yansıyor. Her şey canlı bir yeşil ve tok bir kahverengi tonundaydı, hava da tertemizdi; derin bir nefes aldığıında bütün gözyaşları silindi ve dikkatli bir şekilde başka güne saklandı.

Alice gözlerini kapadı ve esintinin onu sarmasına izin verdi.

O, annesinden daha güçlüydü.

Değilse bile olacaktı. Babası için savaşacak kadar güçlü olacak ve onsuz yıkılmayacaktı. Babası için akıllı olması, hayatta kalması ve savaşmayı sürdürmesi gerekiyordu. Babasına olan sevgisi ona cesaret veriyor, onu daha iyi biri yapıyordu.

Onu hazırlıyordu.

YENİ BÖLÜMLER İÇİN
DÜMDÜZ DEVAM EDİN

“Tadına bakmak istediğiniz bir şey var mı?”

diye sordu Paramint.

Ne durumda olduklarını görmek için başını kapıdan yumurta kabuğu evin içine uzatmıştı. Alice ve Oliver yerde birlikte oturmuş, nihayet babasını eve götürdüklerinde birlikte yapacakları şeylerin listesini hazırlıyorlardı. Bir liste yapma fikri Oliver’dan gelmişti. Alice içeri döndüğünde Oliver’ın ona söylediği ilk şey bu olmuştu. Babasının, gittiğinden beri neler olduğunu öğrenmek isteyeceğini ve sonuçta bu süreçte bir sürü şey olduğu için de bir liste hazırlamaları gerektiğini söylemişti.

“Yeni göletleri, balık ağaçlarını görmek isteyecektir ve ah, ona Penelope’nin bahçesine düşen tekneleri de göstermeliyiz; onu unutamayız.” Oliver çoktan bir kâğıt parçasına uzanıyordu. “Derenin yakınındaki peni çalılarına ne dersin? Artık çok büyüdüler! Onu da görmek istemez mi sence? Alice?”

Alice o kadar duygulanmıştı ki konuşmakta zorlanmıştı.

Böylece iki arkadaş oturmuş, babasının eve döneceği gün için planlar yapmaya başlamıştı. O anda Paramint aniden yanlarına gelip tadına bakmak istedikleri bir şey olup olmadığını sormuştu.

“Tadına bakmak mı?” dedi Alice, oturduğu yerde doğrularak. “Ne demek istiyorsun?”

“Şey,” dedi Paramint, kapıda durmaya devam ederek. “Elimizin altında çok cömert bir lezzet mönüsü var. Belki alıştığınız kadar görkemli olmayabilir,” dedi, kızarak, “fakat tadına bakmanızı haddim olmayarak tavsiye edebileceğim muhteşem bir fileminyonumuz var.” Hafifçe eğildi. “Aşçıbaşımız tarafından

özel olarak sizin için hazırlandı, kaya tuzu ve çay yapraklarıyla mükemmel bir şekilde terbiyelendi, baharatlı kuskus üzerine kondu ve kızarmış risottoyla servis yapıldı. Eğer bu hoşunuza gitmezse, elbette ki seçebileceğiniz çok çeşitli sandviçlerimiz, rostolarımız, salamlarımız...”

“Vay canına,” dedi Alice, Oliver’a bir bakış atarak. “Korkarım ben bunların hiçbirini bilmiyorum.”

Paramint, söyleyecekleri dudaklarında donup kaldı. Hakkını vermek gerekirdi ki şaşkınlığını üzerinden çabuk attı. “Size önerebileceğim başka bir şey var mı, saygıdeğerleri?”

Alice bir an düşündü. “Hiç laleniz var mı?” diye sordu.

“Biz...” Paramint biraz şaşırılmışa benziyordu fakat daha çok Alice’i hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyor gibiydi ve bu da Alice’e kendini kötü hissettirdi. “Şey, saygıdeğerleri, biz... eee, çok çeşitli harika çiçeklerimiz var ama bu saatte korkarım hiçbiri açmamıştır.”

“Sevgili Paramint,” dedi Oliver, “lütfen çiçekler için kendini yorma. Alice sadece sana şaka yapıyordu,” dedi, Alice’e anlamlı bir bakış atarak: *Bunu bana bırak.* “Belki bu gece tadına bakma konusunu tamamen atlayıp doğrudan tatlılara geçsek daha iyi olur,” dedi. “Uzun bir yolculuk yaptık ve tatlı bir şey iyi gider.”

“Ah, *harika* bir fikir, saygıdeğerleri!” Paramint o kadar heyecanlanmıştı ki olduğu yerde zıpladı. “*Harika* bir fikir! Size kendinize ziyafet çekebileceğiniz çok çeşitli pastalar, turtalar ve kurabiyeler getireceğim!” Yüzünün her bir zerresiyle gülümsüyordu; onları mutlu etmek için her şeyi yapmaya istekliydi. “Sizin için yapabileceğim başka iyi bir şey var mı, saygıdeğerleri? Belki tatlılarla işiniz bittikten sonra biraz rüya görmek istersiniz?”

Bu sonuncusu Alice’in dikkatini çekmişti ve daha detayları sormadan başıyla onaylamaya başlamıştı. “Bu harika bir fikre benziyor,” dedi. “Rüya görmeyi gerçekten çok isterim.”

“Harika, saygıdeğerleri,” dedi Paramint, sırtarak. “Çok çok çok harika. Hemen döneceğim.” Eğilip tekrar gülümsedikten sonra gözden kayboldu.

Alice son derece heyecanlı bir tavırla hemen Oliver'a döndü. "Rüya görmeyi çok özledim! Rüya görmeyi çok severim, biliyor musun? Uykunun en sevdiğim kısmıdır."

Oliver güldü. "Uykunun seni tatlılardan daha çok heyecanlandırdığına inanamıyorum."

"Ah," dedi Alice, dalgın bir tavırla. "Aklıma geldi. *Fileminyon* tam olarak nedir?"

Oliver donup kaldı, ağzı küçük bir O şeklinde açılmıştı. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey değil," dedi telaşla. "Hiç önemli değil."

Alice sabah uyanmanın ne kadar güzel bir şey olabileceğini hiç fark etmemişti. Oliver'la hiçbir köyde uyuma (veya rüya görme) lüksünün tadını çıkaracak kadar uzun kalmamışlardı ve şimdi, çok ama çok uzun süredir ilk kez gözlerini kırpıştırarak açtı ve tek koluyla iki bacağını olabildiğince gererek esnedi.

Zihni bulanık ve biraz sersem gibiydi ama Ötediyar'da hiç bu kadar mutlu olmamıştı ve başka bir sonsuz güne başlamaya hazır olduğunu hissediyordu.

Alice ayağa fırlayarak Paramint'in özel tuvaletine yöneldi (orayı kullanabileceklerini kendisi söylemişti) ve yüzüne serin su çarptıktan sonra dudaklarına düşen birkaç damlayı tatmak için duraksadı.

Naneli, diye düşündü.

Bütün gece rüya görmüştü: Hiç şüphesiz ki Ötediyar'da geçirdiği zamandan ilham alan karmaşık ve hareketli rüyalardı. Tanımadığı evlerin tavanlarında baş aşağı koşmuş, babası olduğunu sandığı bir adamı takip etmişti. Sorun şuydu ki yeterince yaklaştığı her seferinde Oliver bir pencereden fırlayıp Alice'in kolunu koparıyordu ve Alice de babasının izini tekrar tekrar kaybediyordu. Rüyalarında böylesine sinir bozucu bir tip olduğu için Oliver'a kızmaması gerektiğini kendine üç kez hatırlatması gerekti ve tam bunu dördüncü kez yaparken, tuvaletlerden çıkarak onu kendisini beklerken buldu.

"Günaydın," dedi Alice, gülümseyerek.

"Günaydın," dedi Oliver fakat berbat görünüyordu. Yarı uykulu ve biraz hasta gibiydi. "Affedersin, Alice," dedi ve başıyla

tuvaletleri işaret etti. "Kullanabilir miyim? Korkarım kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Ah, Oliver," dedi Alice. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Oliver zayıf bir çabayla başını iki yana salladı. "Sanırım burada bir süre dinleneceğim ve bu hissin geçmesini umacağım." Yüzünü ovaladı. "Bir daha asla turta yemeyeceğime yemin ederim," dedi ve gülmeye çalıştı.

Alice ona anlayışlı bir tavırla bakarak başıyla onayladı. Kendisi sadece birkaç şeyin tadına bakmıştı ama Oliver, Paramint'in dün gece onlara getirdiği her şeyin neredeyse yarısını tatmıştı. Alice arkadaşını dikkatli olması konusunda defalarca uyarmıştı; on pasta, yedi turta, on beş kurabiye ve dört muhallebinin tamamını yemiş olmasının tek nedeni bu olabilirdi ve şimdi buna seviniyordu. Oliver'ın böyle gereksiz şeylere bu kadar düşkün olabileceği hiç aklına gelmemişti ama bu sabah yaptığına pişman olduğu gayet açıktı. Oliver'ın omzuna hafifçe vurarak geçmesine izin verdi.

Oliver kendini tuvalete kilitlerken, Alice de evin geri kalanını derleyip topladı. Buradaki son günleri olmasını umduğundan, Paramint'e nazik davranmak ve evini geldiklerinde buldukları gibi bırakmak istiyordu. Paramint'in getirdiği rüya tulumlarını katladı (bütün içlerine yastıklar dikilmiş, son derece rahat ve sıcak çuvallardı) ve babası için hazırladıkları listeyi dikkatle katladıktan sonra bütün kâğıtları yeniden düzenledi. Listeyi yeni ipek elbisesinin cebine koydu (bir elbise için fazlasıyla rahattı) ve sonra balkabağı rengi kanepeye oturarak Paramint'le Oliver'ı beklemeye başladı.

Bir süre sonra beklemekten sıkıldı ve dışarı çıkmaya karar verdi.

Tahmin ettiği gibi güzel bir gündü. Güneş daha yeni yükseliyordu ve her yerde çiçekler açmaya başlamıştı. Köyün sakinleri ortalıkta koşturuyor, yeni yıkanmış çamaşırları asıyor, taze pişmiş ekmek alıyor, o ya da bu konuda komşularla sohbet etmek için duruyordu. Bu manzarayı görünce evini her zamankinden daha çok özledi Alice.

“İyi günler, saygıdeğerleri!” Alice’in bu kadar erken kalktığını gördüğüne şaşırmış olan Paramint hevesle gülümsüyordu.

“Sana da iyi günler, Paramint,” dedi Alice, aynı şekilde gülümseyerek.

“İyi rüya gördünüz mü?” diye sordu Paramint. “Lezzetler hoşunuza gitti mi?”

“İkisi de harikaydı,” dedi Alice, mutlulukla gülümseyerek. Sonra daha sessizce ekledi: “Ancak korkarım Oliver biraz fazla kaçırmış olabilir.”

Paramint’in gözleri bir an iri iri açıldı ama sonra içtenlikle gülmeye başladı. “Bu harika bir haber, saygıdeğerleri! İyi zaman geçirdiğini duymak beni mutlu etti.”

Alice ona Oliver’ın keyfinin kısa sürdüğünü söylemeye kıyamadı. “Kesinlikle,” dedi. “Tekrar teşekkürler.”

“Çok çok çok rica ederim!” Paramint heyecandan yerinde duramıyor, olduğu yerde parmak uçlarında zıplayıp duruyordu. “Şey, daha fazla tutamayacağım, saygıdeğerleri!”

“Neyi tuta...”

“HARİKA haberlerimiz var, saygıdeğerleri! HARİKA HABERLERİMİZ!”

“Öyle mi?”

“Evet, gerçekten. Bugün EN mükemmel gün olacak, saygıdeğerleri. Dün gece EN heyecanlı akşamı geçirdik ve bugün EN heyecanlı sabahı yaşıyoruz. Bu İNANILMAZ bir haber!”

“Ne... güzel,” dedi Alice, kibarca. Tam olarak nedenini anlayamıyordu fakat Paramint’in hevesi onu huzursuz etmişti. “Umarım diyarınız için güzel şeyler oluyordur.”

“Öyle! En güzel şeyler! EN EN EN GÜZEL şeyler!”

“Eh, buna sevindim. Artık geri dönsem iyi...”

“Siz,” dedi Paramint, işaretparmağını sallayarak. “Çok kötü bir şey yaptınız, saygıdeğerleri. Çok ama çok kötü bir şey! Ama sizin yaptığınız kötü şey, Sol’umuz için en iyi haber demek! En iyi haber!”

Alice zorlukla yutkundu ve benliğine yayılan paniği hisset-

mesine rağmen konuşmak için kendini zorladı. “Neden söz ettiğin konusunda bir fikrim olduğunu sanmıyorum,” dedi.

Paramint gülmeye devam etti. “Kanunları çiğnediniz! Zaman çaldınız! Saatler, saatler, saatler çaldınız! Dün gece aramızda bir kanun kaçağının olduğu bize bildirildi.” Sırıttı. “*Sol diyarında!* Buna inanabiliyor musunuz? *Bizim* ziyaretçimiz; bir suçlu! Ah, bize ün kazandırdınız, saygıdeğerleri. Yaşlılar elli altı yıldır bizimle temas kurmamıştı,” dedi, “ve şimdi, bir ziyaretçi dikkatleri diyarımıza çekiyor! Ne muhteşem bir gün! Ne muhteşem bir gün!”

“Sen *bu* yüzden mi mutlusun?” Alice hissettiği rahatlıktan neredeyse olduğu yere yığılacaktı. “Şey,” dedi, “bir yardımım dokunduğuna gerçekten sevindim.”

Paramint sesini kısarak ona doğru eğildi. “Şimdi, Yaşlılar’ın sizi tutuklamasını engellemek için elimizden geleni yapacağız fakat onları çok uzun süre oyalayamayız. İşleri hızlandırmamız gerek! Benimle gelin, hemen benimle gelin. Yapacak çok işimiz var!”

Alice hareket etmeyi reddetti. “Ne demek istiyorsun? Nereye gidiyoruz?”

“Ziyafeti hazırlamaya elbette!” diye haykırdı Paramint. “Normalde burada geçireceğiniz sürenin sonuna kadar ziyafet planlamazdık,” dedi kısık sesle, “fakat artık kanunları çiğnediğinizi bildiğimize göre, beklemek için bir neden yok. Ayrıca, tutuklanmanız her şeyi daha da karıştırır,” dedi elini sallayarak. “Ancak yetkililer gelmeden her şeyi halledersek, herkes memnun olur! Kraliçeler çok uzun süredir düzgün bir yemek yemedi ve dostunuzla sizin büyük bir iştahı doyurabileceğinizden eminim. İkizsesler çok sevinecek!”

Alice olduğu yerde korkuyla donup kaldı ve Paramint –zavallı, nazik, yaşlı Paramint– onun peşinden gelmesini bekleyerek hızla uzaklaşmadan önce elinden geldiğince kararlı bir tavırla başıyla onayladı. Alice’in her yanı soğuk terden ve aniden gelen korkunç, kaygan bir korkuyla yapış yapış olmuştu ve boğazında

bir şeylerin düğümlendiğini hissediyordu. Neden Ötediyar'da güvende hissedebileceğini düşündüğünü bilmiyordu fakat artık yapabilecekleri tek şey olduğunun farkındaydı.

Kaçmak.

Alice elinden geldiğince hızlı bir şekilde odaya döndüğünde kalbi deli gibi atıyor, Oliver'ı alıp Paramint dönmekten bir an önce çıkıp gitmek istiyordu. Tuvaletin kapısını yumruklayarak Oliver'a defalarca seslendi fakat cevap alamadı. Ötediyar'ın en önemli kurallarından birini çiğneyip izin almadan kapıyı açmaktan başka çaresi kalmamıştı.

İyi ki bunu yapmıştı.

Oliver yerde yatıyordu; yarı baygın haldeydi, uyuşmuştu ve oldukça ağırdı. Şimdiden yarı ölmüş gibi görünüyordu. Paramint'le yaptığı konuşma bir anda her şeyi anlamasını sağladı: Oliver yemeği aşırı kaçırmış değildi. Paramint, yaklaşan ziyafete hazırlamak için onları *zehirlemeye* kalkışmıştı. Onların zayıf ve uysal olmasını istediği için yiyeceklerine bir şey katmıştı. Alice paniğe kapılmamak için bütün gücüyle savaşıyordu.

Oliver'ın yüzünü tokatladı.

Oliver gözlerini kırptırarak açtı.

"Oliver," dedi Alice (hâlâ paniğe kapılmamaya çalışarak ama başaramayarak), "Oliver, lütfen... lütfen uyan, uyan, lütfen!"

"Üzgünüm, Alice," dedi Oliver zorlukla nefes alarak, "korkarım ben..." Yutkundu. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Evet, evet, biliyorum, sevgili dostum. Fakat ayağa kalkmalısın," dedi. "Lütfen, lütfen ayağa kalkmaya çalış çünkü gitmemiz gerek. Hemen gitmeliyiz."

"Ne?" Oliver yine gözlerini kırptırdı. "Neden, Alice? Sorun ne?"

Alice bir an tereddüt etti, çok korkuyordu, sonra açıkladı: “Bizi yemek istiyorlar.”

Oliver’ın gözleri aniden açıldı. Nedenini sorarak zaman kaybetmemesi gerektiğini biliyordu. Belki başka bir zamanda, farklı bir ruh halinde Oliver onları ikna ederek bundan vazgeçirebilirdi fakat ciddi şekilde hastaydı ve kendinde değildi; Alice ondan hayatlarını kurtarmasını isteyemeyeceğini biliyordu.

Alice ikinci kez *onu* kurtarmak zorundaydı.

Her nasılsa, şimdi bile, hayatının en korku dolu anlarından birinde, Oliver’a karşı yoğun bir şefkat hissetti çünkü tam o anda hayatını Alice’in el(ler)ine teslim etmeye ve onu izlemeye karar verdiğini biliyordu.

“Gidelim,” dedi Oliver. Büyük bir kararlılık sergileyerek ayağa kalktı.

Alice oğlanın çantasını *Oliver’ın* omzuna, ağır kolunu da *kendi* omzuna yerleştirdi ve çok daha ufak tefek olmasına rağmen Oliver’ın kendisine yaslanmasına izin verdi. Başka zaman imkânsız gibi görünse de şimdi ağırlıklarının bir önemi yoktu; ikisi de tepeden tırnağa adrenalin dolmuştu ve içgüdüsel bir şekilde hareket ediyorlardı.

Yine de kapıya ulaşmaları Alice’e sonsuzluk gibi geldi. Zihninde her yavaş hareketleri Paramint’i onlara biraz daha yakınlılaştırıyor, her ani ses adamın köşeyi döneceği ve üstlerine atlayacağı anlamına geliyordu. Alice ondan kaçmaya o kadar odaklanmıştı ki *nereye* kaçacaklarını hiç düşünmemişti bile; bunu ancak kapıya ulaştıklarında ve Oliver konuştuğunda fark etti.

“Şimdi nereye, Alice?”

Bilmiyordu ki.

Gerçekten paniğe kapılmıştı. Önce soluna, sonra sağına baktı: Her tarafları Sol diyarını oluşturan hareketli insanlarla sarılmıştı ve gidebilecekleri bir yer, güvenebilecekleri biri yoktu. Alice’in görebildiği kadarıyla yumurta kabuğu evler neredeyse her daldan sarkıyordu ve burada gizlenmeye kalkarlarsa kolayca bulunacaklarından şüphesi yoktu. Alice bir an her şeyi yine simsiyah

yapmayı düşündü (sonuçta tilkilerde işe yaramıştı) fakat düz bir alanda değillerdi ki bu da her şeyi daha tehlikeli yapıyordu. Alice ve Oliver ağaçların üzerinde koşmak zorunda kalacaktı; körlemesine koşmak çok tehlikeli olurdu ve tek bir yanlış adımla düşerek ölebilirlerdi.

Ancak belki...

Belki oldukları yerde kalırlardı. Belki burada kalıp zamanı kollayabilir, gerçek bir plan yapana kadar Paramint'i oyalayabilirlerdi; en azından Oliver kendini daha iyi hissedip onları başka birini yemeye ikna edebilir hale gelene kadar. Belki de birkaç saat içinde daha net düşünebilirlerdi. Sonuçta Paramint bir *ziyafet* hazırlamak istiyordu. Burada beş dakika içinde yenmeyecekleri belliydi.

Belki de Alice fazla aceleci davranmıştı; fazla gergindi ve panik olmuştu; sorunun bu olduğundan emindi. Aslında şimdi oldukları yerde kalmanın daha iyi olacağını düşünüyordu. Hiçbir mantıklı planları olmadan ortalıkta koşturmanın onlara bir yararı olmazdı. Bu yüzden nefesini uzun uzun verdi ve Oliver'a yeni fikrini söylemeye hazırlanarak yumurta kabuğu eve baktı.

Ne var ki döndüğünde Paramint'i kapının yanında dururken buldu; Paramint onlara artık güvenmediği bir şekilde gülümsüyordu. Bir elinde çok büyük bir çuval vardı. Diğerinde de çok büyük bir kasap bıçağı tutuyordu.

Alice içinden bir çığlık attı ama tek kelime etmedi.

Paramint bakışlarını onun gözlerine dikmişti ve tekrar konuştuğunda sesi aniden fazla tiz, fazla mutlu, tamamen *yanlış* çıktı. "Nereye gidiyorsunuz, saygıdeğerleri?"

Başka zaman olsa Paramint'i devirip geçebilir, doğruca geldikleri yere yönelebilirlerdi ama koşmak bir yana, Oliver ayakta bile duramıyordu. Alice seçeneklerini görebilmek için orman zeminini taradı ama üç yüz metrelik yükseklik ona pek umut vermedi. Oliver, Ötediyar'da düşmenin fazlasıyla sıkıcı bir ölüm şekli olacağını, dolayısıyla öyle ölemeyeceklerini söylemişti ama Alice bu düşüşün bir istisna olacağından emindi. Sonuçta, bu kadar yüksekten düşmek güvenliyse, neden terzi daldan itilmişti ki?

Bütün bu düşünceler saniyenin onda biri kadar bir sürede Alice'in zihninden geçti fakat son sorusu Alice'in aklına neredeyse unuttuğu bir şeyi getirmişti. Ancilly'nin söylediği bir şey; söylediği bir şarkı.

*Gökyüzüne düştüm bir gün
Ve hiç acımadı
Gökyüzüne düştüm bir gün
Ama hiç düşmedim*

Bu mümkün müydü? Ancilly ona nasıl kaçabileceklerini mi anlatmaya çalışmıştı?

Alice'in hiçbir fikri yoktu fakat Ancilly'ye güvenmek şu anda tek seçeneğiydi çünkü Paramint hâlâ onları kesebileceği kadar yakın bir mesafede, elinde bir kasap bıçağıyla bekliyordu. Alice'in seçenekleri ve zamanı tükenmişti ama henüz umudunu kaybetmemişti. Derin bir nefes alarak fısıldadı:

"Düş, Oliver, düş."

Ve düştüler.

Alice ve Oliver düşerken birbirlerine sımsıkı tutundular. Alice zihninde, ölümüne yol açtığı için arkadaşından şimdiden özür diliyordu. Yarı mutlu yarı korku doluydu, hayatta kalma şansları konusunda tam ortadan ikiye bölünmüştü. Ancilly'nin şarkısının bir mesaj vermeye çalıştığına inanmak istiyordu ama nasıl yapabilirdi ki? O sırada ölümüne düşüyordu. Daha da kötüsü, bu hiç de uçmaya benzemiyordu; daha çok ölmeye benziyordu. Yine de Alice bu ölümün en azından daha acısız olacağını düşündü. Birilerinin kendisini yemesi hiç ilgisini çekmiyordu.

Ve işte buradalar: ölümlerine düşme aşamasında.

İkisi de çığlık atmıyordu (bir amaca hizmet etmeyecekti sonuçta) ve Alice, Oliver'ın kocaman açılmış, korku ve hüznle dolu gözlerinden başka bir şey göremiyordu; kendi gözlerini kapattı, tek kolunu oğlanınkine sıkıca sardı ve bu dünyalardan hızlı, nispeten acısız bir şekilde ayrılmayı diledi. Ancak bu ânı ne kadar dramatikleştirmeye çalışsalar da, kasları gergin bir şekilde sevdiklerine sessizce veda etseler de ölümleri biraz gecikiyor gibiydi.

Alice sonunda gözlerini açtı ve Oliver'ın da aynısını yaptığını gördü. Gerçekten de hâlâ düşüyorlardı ve zemin hâlâ hızla yaklaşıyordu fakat tuhaf bir şey daha oluyordu: Düştükçe hızları azalıyordu ve çok geçmeden hızla düşmek yerine havada süzölmeye başladılar; yere doğru nazikçe ve düzenli bir hızda süzölüyorlardı.

Orman zeminine ayaklarının üzerinde indiler. Hâlâ hayatta

olduklarına o kadar şaşırmışlardı ki birkaç saniye birbirlerine bakmaktan başka bir şey yapamadılar.

“İyi misin?” diye sordu Alice, sonunda. Oliver artık kendi başına ayakta durabiliyordu ve iyice uyanmıştı. “Kendini iyi hissediyor musun?”

Oliver başıyla onayladı. “Sanırım o kadar korktum ki iyileştim.”

“Eh, hiç yoktan iyidir,” dedi Alice, dizlerinin bağının çözülmesini hissederken. Yere çöktü.

“Peşimizden atlayacaklarını sanmıyorsun, değil mi?” dedi Oliver.

Alice irkilerek başını kaldırdı. “Sanmıyo...”

“Atlayabilirler,” dedi tanımadığı bir ses.

Alice sıçrayarak ayağa ve arkaya fırladı ve başını Oliver'ın göğsüne çarptı. Oğlanın kalbi de kendisinininki kadar hızlı atıyordu; Oliver onun dengesini bulmasına yardım etmek için omzunu kendisine bastırdı ve ikisi de yabancıya baktılar.

Ses, Alice'in daha önce hiç görmediği türden bir kadından geldi; aynaya baktığı zamanlar dışında. Ay ışığı kadar beyaz, son derece uzun boyluydu ve tamamen altın sarısı yapraklardan yapılmış bir pelerin takmıştı: parlak sarı, sönük hardal, limon, bal, safran ve güneş ışığı tonlarında. Üst üste binmiş yapraklar küçük parçalara ayrılmış kanatlar gibi görünüyor, aynı anda hem korkunç hem de çok güzel bir görüntü yaratıyordu.

Yabancı'nın pelerininin uçları yere kadar uzanıyor, bacaklarını ve kollarını örtüyordu; Alice'in ellerinden bile daha solgun, beyaz elleri görünüyordu sadece. Pelerininin yine yapraklardan yapılmış kukuletası yüzünü gizlemiyordu; onu sadece yarıya kadar çekmişti ve saçlarının inanılmaz sarılıktaki, neredeyse kukuletasından ayırt edilemeyen uzun bukleleri omuzlarına dökülüyordu ve hayalet gibi bembeyaz yüzünde sadece altın sarısı gözleri parlıyordu.

"Atlayabilirler," diye tekrarladı kadın. "O yüzden benimle gelseniz iyi olur."

Kadında korku verici bir şey vardı; parlıyordu ve güzeldi ve üstlerine çöküyordu ama başka bir şey daha vardı; gözlerindeki bir şey. Bu kadın daha önce saf acıyı hissetmişti ve her nasılsa, Alice bunun doğru olduğundan emindi.

Alice yine Ancilly'yi düşündü.

Şarkısıyla hayatlarını kurtaran Ancilly.

*Bir hanımın uzandığını gördüm
Korkmamamı söyledi bana
Bir hanımın konuştuğunu duydum
Yardımın geldiğini söyledi bana*

“Kimsiniz siz?” diye sordu Alice sonunda.

“Adım Isal,” dedi kadın. Gözlerini kırpmadı. “Ölmek istiyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Oliver, hemen. Alice onun kalp atışlarının hızlandığını fark etti. “Elbette istemiyoruz.”

“O zaman benimle gelin,” dedi kadın ve arkasını döndü.

Yürürken arkasında altın yapraklardan bir iz bırakıyordu; yolculuklarını gizleyemeyen bir sümüklüböcek gibi. Ancak Isal bir sümüklüböcek değildi, bu kadarı gayet açıktı ve Alice onun kendinden emin oluşuna imrenmişti. Peşinden gitmek *istiyordu*.

Başka seçenekleri de yoktu zaten.

Oliver’la birlikte kadının peşine takılırken yalnız olmadıklarını hatırlatmak istercesine birbirlerine yan yan bakışlar atıyorlardı. Isal’ın peşinden ormanın labirent gibi derinliklerine ilerlediler fakat yürümek tek sıkıntı değildi: Dev gibi ağaçların kocaman gövdeleri yolu dolambaçlı hâle getiriyor, zirveleri Sol’a kadar yükseliyordu. Orman zeminini kaplayan kökleri inanılmaz kadar büyüktü; Alice hiç o kadar uzun ve geniş kökleri görmemişti. Bu gövdeler çoğu evden daha kalındı. Oliver’la birlikte dağ gibi büyük köklerin arasından ellerinden geldiğince ilerlerken Alice, Isal’ın pelerini renkli olduğu için şükretti; aksi takdirde onu dakikalar önce kaybederlerdi.

Sonunda harap bir kulübenin kendisinden daha geniş bir ağacın gövdesine gelişigüzel yaslandığı küçük bir açıklığa ulaştılar. Evin görünüşü sadeydi; dışı donuk bir tonda beyazdı. Ağaca dayanmayan bir duvara iki pencere açılmıştı fakat pencere camları kirli ve sarımsı görünüyor, rüzgâr yüzü görmemiş antika pencereleri hatırlatıyordu.

Evin yan taraflarında uzun yabani otlar büyümüşü ve çatı tam ortadan biraz çökmüş gibi görünüyordu. Alice nedenini hemen anladı: Kulübenin tepesinde beş çam ağacı büyümüş, hafif eğik tuğla bacayı neredeyse boğmuş, bir yumruk gibi uzamış köklerle çatıyı sarmışlardı. Bu ev buraya ekilmiş gibi görünüyordu. Sanki ormanın içinde ve ormanla birlikte büyümüşü.

Isal ön kapıyı açarak onlara döndü. "Girebilirsiniz."

Ancak Alice ve Oliver tereddüt etti.

"Kimsin sen?" diye sordu Oliver.

Isal ona yaklaştı. "Adım Isal," dedi.

"Evet ama bunun bize bir yararı yok, değil mi?" dedi Oliver.

Isal şaşkın gözlerle ona baktı. "Arkadaşın benim tasarımıyı giyiyor," dedi, "ama kim olduğumu yine de bilmiyor musunuz?"

"Terzi," diye fısıldadı Alice.

Isal ona dönerek başıyla onayladı. "Evet," dedi ve başka tarafa baktı. Gözlerinde hüznün vardı. "Terziydim. Artık değilim."

Alice konuşamayacak kadar şaşırmıştı. Korkması gereken çok şey, o anda endişelenmesi gereken çok detay vardı fakat Alice karşısında duran kadına hayranlık duymaktan kendini alamadı. Isal bütün yalnızlığına, bütün hüznüne rağmen, gerçek olamayacak kadar zarif ve seçkin görünüyordu. Alice'in olmayı dilediği her şeydi: güçlü, cesur, saygın. Ancak Isal yine de *bura-daydı*. Ormana gömülmüş bir mücevherdi.

Dışlanmıştı.

Alice bu yabancıya karşı bir yakınlık duydu ve nedenini açıklayacak sözleri bulamadı.

Isal yaklaşarak Alice'in elbisesinin tüylerine dokundu. "Bu elbiseyi hatırlıyorum," dedi kısık sesle. "Yakasını bitirebilmek için kuştüylerini toplamam iki yılımı almıştı." Elini indirdi. "Ancillary haber göndererek geleceğinizi bildirmişti."

"Haber mi göndermişti?" dedi Alice. "Fakat..."

"Yıllar önce benim çırağımdı," dedi Isal. "Daldan itilmemden uzun zaman önceydi."

“Yani seni gerçekten daldan mı ittiler?” diye sordu Oliver, dehşete kapılarak. “Neden?”

Isal sonunda gözlerini kırıpıştırdı.

“Elli altı yıl önce,” dedi, “son ziyaretçimiz geldiğinde... senin yaşlarında genç bir kızdı,” dedi, Alice’e dönerek, “onu gitmesi için uyarmaya çalıştım. Sonunda kraliçelere kurban edileceğini biliyordum.” Isal bakışlarını kaçırdı. “Kraliçelerin yöntemlerini onaylamıyordum ve tutumumdan hoşlanmadılar. Beni bir hain ilan edip daldan aşağı ittiler.”

Alice’in gözleri iri iri açıldı.

“Böylece öleceğini sandılar,” dedi Oliver.

Isal başıyla onayladı. “Ancak ağaçların dibinde güçlü bir sihir var ve kimseye zarar vermek istemiyor. Burada güvendedim.”

“Biliyorlar mı?” diye sordu Oliver, gökyüzünü ve Sol’u işaret ederek. “Burada güvende olduğunu biliyorlar mı?”

“Şüpheleniyorlar,” dedi Isal. “Ancak kesin olarak bilmiyorlar. Bu yüzden acele etmeliyiz. Sizi aramaya gelip gelmeyeceklerini bilmiyoruz. Lütfen,” dedi. “İçeri gelin. Size yardım edebilirim.”

“Ama bunca zamandır burada olduğunu söyledin,” dedi Alice, gergin bir tavırla. “Ve hâlâ keşfedilmemişsin. Hikâyenin doğruluğuna nasıl güvenebiliriz? Ya diğerleriyle birlikte çalışıyorsan? Ya evine girdiğimizde kendimizi bir fırında bulursak?”

Isal hüznü, tuhaf bir tavırla gülümsedi ve kukuletasını geri çekti. Artık pelerininin sarısıyla sarılı olmayan saçları şimdi daha mat görünüyordu. Rengi solmuş gibiydi. Neredeyse Alice kadar beyaz görünüyordu; tenindeki bütün renk çekilmişti. Tekrar konuştuğunda sadece Oliver’la konuşuyordu: “Belki de dost görünen birine güvenmelisin.”

Oliver şaşkınlığını üzerinden atamadı. “Nereden bildin?” dedi. “Tibbin’imi nereden biliyorsun?”

Isal onu dikkatle inceledi. “Ötediyar ancak zaman zaman iddia ettiği kadar yardımcı olur,” dedi. “Bütün Tibbinler belli bir amaçla yaratılır; Ötediyar’ın sakinlerinin katılımıyla ve buradayken başınıza gelebilecek olasılıklara uygun şekilde. Siz geldiğiniz anda geleceğiniz tartıldı, teoriler üretildi ve yolculuğunuzdaki rolümle ilgili bana bilgi gönderildi. Artık burada olduğunuza göre, yolculuğunuzun geri kalanında size yardımcı olacak bir tavsiyeyi paylaşmak benim görevim. Yardım gerçekleştiğinde benim görevim de sona erer.”

Alice ve Oliver afallamışlardı.

“Bütün bunlardaki rollerimizle ilgili konuşmamıza asla izin verilmez,” dedi Isal, “fakat ben Ötediyar’a olan sadakatimden uzun zaman önce vazgeçtiğimden, size bunları anlatmakta bir sakınca görmüyorum. Ne var ki bir Tibbin’i inkâr etmek yasal değil, ahlaki bir suçtur ve dolayısıyla size yardım etmek benim için onur meselesidir.” Başını hafifçe eğdi ve Alice’le Oliver’ın şaşkın yüzlerini inceledi. “Daha önce beni bulan biri olmadı, biliyorsunuz.”

“Evet,” dedi Oliver, etrafına bakınarak. “Bunu tahmin edebiliyorum.”

“Hayır,” dedi Isal. “Anlamıyorsun. Bana bağlı bir Tibbin kesinlikle cimriliktir. Sol uzun zaman önce unutulmuş bir diyar ve ben, Isal, aralarında en hatırlanmayanım.” Isal duraksadı ve ikisini de dikkatle inceledi. “Bir Tibbin’in bana bağlanması,

Yaşlılar'ın size asla yardım etmek niyetinde olmadığı anlamına gelir. Aslında, muhtemelen uzun zaman önce başarısızlığa uğramanızı beklemiş olmalılar. Beni bulacak kadar akıllı olmanız, başarmayı istediğiniz şeye çok yakın olduğunuz anlamına gelir. Ama dikkatli olun; Yaşlılar bundan hiç memnun olmayacaktır."

Alice ve Oliver korkularını yutarak sessiz kaldılar.

"Şimdi," dedi Isal, ellerini birleştirerek. "Bütün sorularınızı cevaplamaktan fazlasını bile yaptım. Dolayısıyla, içeri girmeniz için son kez ısrar ediyorum. Burada bir dakika beklerseniz, ölümünüzden ben sorumlu olmayacağım."

Isal'ın peşinden onun mütevazı evine girerken Alice ve Oliver'ın kalpleri deli gibi atıyordu. Ötediyar, Oliver'ın hayal ettiğinden bile kötücül ve hileliydi. Bütün hamlelerinin planlanıp izlendiğini artık kesin olarak biliyorlardı; kasıtlı olarak her şey onlara karşı planlanmıştı. Bir köyden diğerine geçerken onları hayatta tutan tek şey, yeteneklerini birleştirmeleri olmuştu ama Ötediyar'da ne kadar uzun süre kalırlarsa, şansları o kadar çabuk tükenecekti ve yolculuklarının geri kalanında başarılı olacaklarsa, her zamankinden daha uyanık davranmaları gerekecekti. Artık ikisi de kaçaktı.

Üstelik iki Tibbin'i de harcamışlardı.

Isal'ın evinin düzenli kargaşasına girerken Alice sarsılarak âna döndü. Kulübe görkemli bir depo gibiydi. Duvarlardaki bütün boşluklar süslü çerçeveli yağlıboya tablolarla kaplıydı ("Sevgili Ancilly bütün eşyalarımı kurtarıp daldan aşağı attı," dedi Isal) ve tam ortadaki alan dikiş malzemelerine ayrılmıştı. İğneler, düğmeler, iplikler ve rulo rulo kumaşlar tavana kadar yükseliyordu. Elbise modelleri, mücevher kutuları, kuştüyü dolu sepetler düzenli bir şekilde sıralanmıştı. Ev küçüktü fakat son derece renkli ve temizdi; tamamen içeri girdiklerindeyse Isal pelerini çıkardı.

Isal kendi tarzında güzel olmayı başarmıştı. Vücudunu saran açık mavi ipekler giymişti ve kıyafetleri onu zar zor hatırlanan bir rüyaymış gibi gösteriyordu: kenarları bulanık, tam olarak

kavranması imkânsız. Alice bembeyaz birinin güzel olabileceğini ilk kez düşünüyordu ve içi umutla dolmuştu. Isal tam olarak onun gibi değildi çünkü bembeyaz olmasına rağmen altın renklerine sahipti; yine de Ferenorman'daki herkesten hâlâ farklı görünüyordu.

"Eh," dedi Isal, aniden, "bir ressam arıyorsunuz."

"Evet," dedi Oliver, şaşırarak. "Sen nereden biliyorsun?"

Isal, Oliver biraz aptalmış gibi gözlerini kısarak baktı. "Arkadaşının bir kolu yok."

"Doğru," dedi Oliver çabucak. "Tabii, doğru."

"Ve aradığınız bilginin bu olduğundan emin misiniz?" diye sordu Isal. "Sormak istediğiniz daha önemli bir soru yok mu?"

Alice kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Telaşla Oliver'a baktı. Yardım istemek için tek şansları bu olabilir miydi? Babasını sormaları gerekmez miydi?

"Oliver," dedi, "sence..."

"Bu senin kararın değil," dedi Isal hemen. Alice'e kaba değilse de biraz soğuk gözlerle baktı. "Bu Tibbin'e müdahale edemezsin."

"Fakat..."

"Eminim," dedi Oliver, kararlı bir tavırla. "Kolunu düzelttirmemiz gerek."

"Oliver, lütfen..."

"İkisini de yapabiliriz," dedi Oliver, Alice'in tek elini tutarak. "Söz veriyorum, Alice. Bir yolunu bulacağız. Her şeye en baştan başlamamız gerekse bile. Ancak başka bir şey yapmadan önce kolunu geri almalıyız."

Alice zorlukla yutkundu. Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

"Pekâlâ," dedi Isal. "Çözümünüz basit. Herhangi bir tabloyu seç..." Duvarlarını işaret etti. "Ve içeri gir."

Oliver'ın kaşları kalktı. "O kadar mı?"

Isal başıyla onayladı.

Alice ve Oliver birbirlerine gülümseyerek baktılar; ikisi de rahatlamıştı.

“Pekâlâ,” dedi Oliver, sırtarak. Tablolara baktı. “Acaba... ah, bilmiyorum... bu nasıl?” dedi, Alice’e.

Isal onun önüne geçti. “Seçimini akıllıca yap,” dedi. “Ressam, evine girmeni reddederse burada kalırsın,” dedi tuvale dokunarak, “seçtiğin tablonun içinde.”

“Ne?” dedi Oliver.

“Ne kadar süre?” diye sordu Alice.

“Sonsuza dek,” diye cevap verdi Isal.

Alice korkudan titredi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Oliver. “Bu nasıl bir saçmalık? Neden cevabımızı vermeden önce başka bir nokta daha olduğunu söylemedin? Çözümün *basit* olduğunu söyledin,” dedi, öfkeden kızarıırken.

“Kendi sorularınızın sonuçlarından sizi korumak benim görevim değil,” dedi Isal, kabaca. “Nasıl bir ressam bulacağınızı öğrenmek istediniz. Ben de size söyledim. Görevim bitti.”

“Fakat...”

Aniden zemin homurdandı ve duvarlar sarsıldı; pencerenin önünde sarı yapraklardan oluşan bir fırtına camlara savruldu. Alice bunun bir işaret olduğunu hemen anladı. Onlar Isal’ın geride bıraktığı yapraklardı ve şimdi onu bulmaya gelmişlerdi.

“Geldiler,” dedi Isal sessizce, konuşurken gözlerini boşluğa dikerek. Alice’le Oliver soluklanana kadar kapı dört kez vuruldu: Her el için bir kez; dışarıda dört kişi bekliyordu.

Alice uzun süre kibar davranmayacaklarını biliyordu.

Isal pelerinini kaptı. “Seçiminizi akıllıca yapın,” diye fısıldadı. “Akıllıca. İyi şanslar.”

Oliver aniden paniğe kapılarak Alice'in gözlerine baktı ve Alice tartışacak zamanlarının olmadığını anladı. Oliver'ın elini tuttu, tabloları inceleyerek kendisine evi, sevgiyi ve babasını en çok hatırlayan sahneyi seçti ve birleşmiş ellerini tabloya doğru itti.

Gerçekten de o kadar basitti.

Alice'in tanımlayamadığı bir güçle vücutları içeri emildi ve o kadar dar bir alandan itilip çekildiler ki Alice patlayacaklarını sandı; gözlerini tekrar açtığında, Oliver'la kendisini eski bir hapisane hücrelerine benzer bir yerde dururken gördü. İçerisi küf ve pas kokuyordu. Tavan o kadar alçaktı ki Oliver iki büklüm durmak zorunda kaldı.

Duvardaki bir panel zorlanarak itilip açıldığında ve içeri hafif bir ışık süzüldüğünde, ikisi de paniğe kapılacak zaman bulamamıştı. Alice gözlerini kısarak ışığa baktı.

"Burada ne arıyorsunuz?" diye gürledi bir ses. Erkek sesine benziyordu fakat emin olmak mümkün değildi.

"Ko-kolumu düzelttirmeye geldim," dedi Alice, gergin bir tavırla. "Sizin bir re-res..."

"Hangi kol?" diye sordu yabancı, tersçe.

"Sağ."

Adam homurdandı ama başka bir şey söylemedi.

"Lütfen," dedi Alice. "Lütfen bize yardım e..."

Panel sertçe kapandı.

Alice neredeyse hıçkırıklara boğulacaktı.

Bu son şanslarıydı ve ressam geçmelerine izin vermezse ne

yapacaklarını bilmiyordu. Tam ressamın onları o hücrede ölüme terk edeceğini düşünürken, duvarlardan biri savrularak açıldı ve Oliver'la Alice yarım metre yüksekliğinde taze karların arasına yuvarlandı.

Alice gözlerindeki karı silkeleyebildiğinde etrafı görmeye çalıştı fakat ne kadar gözlerini kırptırsa da renklere bir türlü odaklanamadı. Sorun, burada hiç renk olmamasıydı.

Sanki etraflarındaki manzara bir gazeteden kesilmiş parçalardan oluşturulmuştu. Ürkütücü derecede boş, karla kaplı bir düzlüğün ortasındaydılar ve etrafta tek bir ağaç bile yoktu. Her ton ve gölge, beyaz ve siyahın bir türeviydi. Alice bu dünyayla kıyaslandığında neon ışığı gibi kalıyordu ve beyazlığı aniden boyut kazanmıştı; kendi içinde bir renkti. Oliver'la kendisi gerçek ve yaşam doluyken, bu dünyadaki her şey loş, ışıksız, kuru ve açıkçası biraz ölü görünüyordu. Sanki bütün renkler söndürülmüş, canını kaybetmişti ve yerine gri bir gökyüzü, gri bir rüzgâr, gri bir soğuk gelmişti. Etraflarında tek bir yapı dışında hiçbir şey yoktu:

Tamamen gri camdan yapılmış devasa bir yarım küre.

İçinde fazla bir şey yoktu ama görsel açıdan çok çekiciydi: Siyah lekeler halinde görünen mobilyalar, bembeyaz karla kontrast oluşturuyor, zıtlıklardan oluşan basit ve çarpıcı bir güzellik yaratıyordu.

Daha da romantik olanı, hâlâ kar yağmasıydı.

Gökyüzünden konfeti gibi kar taneleri dökülüyor, etraflarında toplanıyor ve gri cam kürenin tepesini donduruyordu. Noel'de karların arasına düşüp donmuş, kaybolmuş bir ağaç süslemesi gibi görünüyordu. Alice bu siyah-beyaz sahneye baktıkça, ışık ve gölge farklılıklarını daha çok seçebilmeye başlamıştı ve bir süre sonra güzel olduğunu düşünmeye başlasa da aynı zamanda da ona çok yabancı bir şeydi. Seçtiği tablonun içinde değillerdi; onun seçtiği tablo sonbahar renkleriyle doluydu ki bu da ressam tarafından reddedilmedikleri anlamına gelmeliydi.

Reddedilmemişlerdi.

Ah, şok içindeydi! Alice çılgılık atabileceğini düşündü.

Böyle de yaptı. Kendini karlara bıraktı ve mutluluktan bir çılgılık attı. Oliver'ın kolunu yakaladı. "Bu seçtiğim tablo değil," dedi, "bu o değil! Benim seçtiğim sonbaharda bir çayırdı ve yerde yapraklar vardı. Her yerde küçük evler vardı ve ah, Oliver," dedi. "Başardık!"

Oliver ciddi ama nazik bir tavırla onun yanına oturup kolunu Alice'in omuzlarına attı. "Evet," dedi kısık sesle. "Sanırım başardık."

Uzun bir süre birbirlerine sarıldılar, hayatta olduklarına sevinerek öylece kaldılar; Ötediyar'da bir aşamayı daha sağ salim atlattıkları için sevinçliydi. Her seferinde ölümün eşiğine gelmek artık onları yormaya başlıyordu. Alice, Ferenorman'a dönebilirlerse bir daha asla macera eksikliğinden şikâyet etmeyeceğine dair kendi kendine söz verdi. Kasaba meydanında bir yürüyüş ve Penelope'nin bahçesindeki teknelere bakmak, mutlu olmasına yetecekti. Kendisi için yeterli olacağına, Ferenorman'da sade, güvenli bir hayat sürmekten mutluluk duyacağına kendini inandırmak istiyordu fakat şimdi bile, bir krizin sonundayken bile bunu yapamıyordu çünkü doğru olmadığını biliyordu. Eve dönmek istiyordu, evet. Babasıyla daha fazla zaman geçirmek, lale yemek, gölet kıyısında oturmak istiyordu ama Ötediyar'da yaşadıkları onca sıkıntı ve tehlikeden sonra bile (belki de onlar yüzünden) sıradan bir hayata geri dönebileceğini hiç sanmıyordu. Maceraya asla hayır demeyeceğinin farkındaydı.

Alice, Oliver'dan ayrıldı ve ona dönerek sırtıttı.

"Kıçlarınızı karda tutmayın," diye bağırdı biri. "Lanet olsun, kızım, orada ölüp kalacaksınız!"

Alice ve Oliver başlarını kaldırdıklarında kendilerine çatık kaşlarla bakan bir adam gördüler. Yeterince insan gibi görünüyordu fakat onun dünyasıyla kendilerinininki arasındaki mesafe sonsuz gibiydi. Alice o an, siyah ve beyaza bürünmüş bir adamın imkânsız derecede gri durduğunu fark etti; ulaşılmasıysa daha da imkânsızdı. Adam farklı bir boyutta gibiydi.

Alice'in zihninin derinliklerinde onu rahatsız eden bir şey vardı.

Bir sohbetin parçası.

Zam'ın ona söylediği bir şey.

"Hey! Sizinle konuşuyorum," diye bağırdı adam tekrar ve Alice aniden dikkat kesildi. Adam ikisine doğru bir baston sallıyordu. Alice adamın siyah sakalları, gözlerine kadar çekilmiş yünlü bir beresi ve dudaklarının arasında yanmayan pipo olduğunu fark etti. Adam konuştuğu pipo ağzında hoplayıp zıplıyordu.

"İpek bir elbiseyle karların içinde oturuyorsunuz," diye homurdandı adam. "Kalkın, ikiniz de," dedi, bastonunu Oliver'a doğru sallayarak. "İçeri girin."

Alice'le Oliver ayağa kalkarak adama baktı.

"Siz..." dedi Alice.

"Elbette ben," dedi adam. "Başka kimseyi görüyor musun? Şimdi, acele edin," dedi. "Çaydanlığın altı yanıyor ve birazdan ısığını çalacak."

Kendilerine söyleneni yaptılar ve yaşlı adamın peşinden yarım küre biçimindeki eve doğru yürüdüler. Adam birkaç adım kala durdu ve ayak bileklerinden yukarı doğru gözden kaybolmaya başladı; ancak biraz daha yaklaştıktan sonra Alice adamın bir merdivenden indiğini fark etti.

Çabucak onu takip ettiler.

Adam en önde, Alice arkasında yürüyor, Oliver da en arkadan geliyordu. Üçü peş peşe toprağın altına indikten sonra tekrar yukarı tırmandılar fakat nihayet bir kapının önüne geldiklerinde, kapı yukarıdan açıldı.

İçeri girmeden önce Alice ayaklarını yere vurarak karları iyice silkeledi. Eşikten geçip cam eve girdiklerinde, yaşlı adamın evinin zeminini ıslatıp kirletmemek için elinden geleni yaptı.

Aniden Oliver'la kendilerini şeffaf bir kürenin ortasında dururken ve sıcak bir yerin rahatlığından dışarıdaki karla kaplı dünyaya bakarken buldular.

Çaydanlık gerçekten de ısıkl almaya başlamıştı. Yaşlı adam baston kullanan biri için fazla hızlı ve rahat hareket ediyordu. Alice bir an adamın o bastonu neden taşıdığını merak etti. O anda gerçek bir mutfak, bir salon veya yatak odası olmadığını fark etti; sadece her şeyin açıkta durduğu kocaman bir alan vardı. Burada kapalı kapılar, duvarlar, pencereler, diğer bir deyişle hiç sır yoktu.

Mobilyalar az sayıda ve seyrekti: temiz çizgiler, sade çerçeveler, siyah koltuk minderleri, gri yastıklar ve düzgünce katlanıp yatağın üzerine konmuş eski bir battaniye. Her yer grinin düz tonlarındaydı; burası, renklerin var olmadığı ve şekillerin yaratılmadığı bir yerdi. Sağlam, dengeli ve son derece düzenliydi. Ayaklarının altındaki halı yumuşak, gri ve uzun tüylüydü; üzerinde tek bir leke bile yoktu.

Alice ve Oliver ne yapmaları gerektiğini bilemiyorlardı.

Bir ressam için tuhaf bir evdi ve hiçbir yerde tablo olmaması daha da tuhaftı. Alice boğazını temizleyerek ileri geri sallandı ve yaşlı adamın dönmesini bekledi.

Adam hızlı adımlarla geri dönerken bastonu yanında değildi ve iki elinde tuttuğu sıcak fincanlardan her adımında tabaklarına çay saçılıyordu. Onları büyük bir kanepenin ve birkaç sandalyenin ortasındaki küçük bir sehpaıa bıraktı. Süt, şeker, lütfen veya teşekkürler yoktu.

“Eh, oturun bakalım,” dedi adam, sinirli olduğu belli bir şekilde bakışlarını Alice’ten Oliver’a çevirerek. Başındaki yünlü bereyi çekerek dimdik duran siyah saçlarını ortaya çıkardı; saçlar bir an sonra yüzüne düştü. Alice’le Oliver çekingen bir tavırla otururken, adam da oturdu.

Alice’in başlangıçta düşündüğünden çok daha genç görünüyordu. Hatta Alice onun hiç de yaşlı olmadığından artık emindi. Sadece huysuz birine benziyordu. Adamın yüzünü daha iyi görmeye çalıştı ama çenesini göğsüne dayamıştı ve gözleri saçlarının arkasında kısmen gizleniyordu. Alice şaşkınlıkla arkasına yaslandı.

Şimdi Zam'la yaptığı sohbeti hatırlamaya başlıyordu ve etrafına bakınarak gri olan her şeyi dikkatle inceledi. Hiçbir yerde parlak bir renk yoktu ve Alice her geçen saniye biraz daha emin oluyordu:

Burası bir hapisane köyüdü.

Ama nasıl olabilirdi ki? Ressam, mahkûmlardan biri olabilir miydi? Alice emin değildi. Ötediyar'ı, bunun mümkün olup olmadığını bilecek kadar tanımıyordu.

Oliver'a baktı ve neredeyse düşündüklerini söyleyecekti (burası *gerçekten* bir hapisane köyüyse, bu adam onlara babasının yerini söyleyebilirdi) fakat korku, onu umutlanamayacak kadar çok etkilemişti; bu yüzden teorilerini kendisine sakladı.

Oliver boğazını temizledi.

Ressam bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslandı (Alice onun kalın yünlü çoraplar giymiş olduğunu o zaman fark etti) ve Alice'in tam olarak karşılık veremediği bir şekilde onlara baktı. Alice kendini fazla açık, fazla savunmasız ve toy hissederek bakışlarını kaçırdı.

"Demek bana kolun için geldiniz, öyle mi?" diye sordu adam. Alice başıyla onayladı.

"Kaybetmeyi nasıl başardın peki?" dedi adam.

Alice gözlerini kırptırdı ve sonra kaşlarını çatarak bakışlarını önüne indirdi. "Ben... şey, bir hata yaptım," dedi, ayak parmaklarını halıya daldırarak.

"Nasıl bir hata?" diye sordu adam.

"Bir kâğıt tilkinin peşinden gittim," dedi Alice, kısık sesle. "Sağ kolum kâğıda dönüştü." Tereddüt etti. "Sonra tilki kolumu yırtıp kopardı." Alice neden bu kadar zorlanacak konuştuğunu, daha da önemlisi ressamın neden kendini bu kadar gergin hissettirdiğini anlamıyordu ama eli terliyordu, kalbi deli gibi atıyordu ve duyguları ona henüz duyamadığı bir şey söylüyordu.

Ressam keyifsiz bir tavırla ve yüksek sesle güldü. "Kâğıt bir tilkiyi takip ettin ve kolunu kopardı." İç çekti. "Eminim öyle olmuştur."

Sesi çok seyrek kullanılıyormuş gibi boğuk çıkıyordu fakat o seste Alice'in içini kıpır kıpır eden bir şey vardı. O sesteki bir şey, o pasların içindeki bir şey Alice'e bir şeyi, bir türlü çıkaramadığı birini hatırlatıyordu...

"Adın ne?" dedi ressam, başını yana yatırarak ve bir an saçları gözlerinden geri çekildi.

Alice olduğu yere yığılacağını hissetti.

"Oliver," diye çığlık attı. "Oliver..."

"Adın Oliver mı? Bir kız için çok tuhaf bir isim."

"Benim adım Oliver," dedi Oliver, yerinden fırlayarak Alice'e endişeli gözlerle bakarken. "Sorun ne?" diye sordu, Alice'e. "Sorun ne?"

Fakat Alice bir türlü konuşamıyordu. Gözleri kararıyordu ve her an yığılıp kalacağını hissediyordu.

"Alice?" dedi Oliver, paniğe kapılarak. "Alice, sen ne..."

"Adı Alice mi?" dedi ressam, kendisi de ayağa fırlayarak.

"Baba," dedi Alice, zorlukla. "Baba."

Ve bayıldı.

Bayılmasıyla uyanması arasında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum (Oliver en azından dakikalar olduğunu söylüyor) fakat Alice nihayet gözlerini kırpıştırarak açtığında çoktan yaşlarla dolmuşlardı bile.

Alice Alexis Queensmeadow nihayet babasını bulmuştu.

Kazayla, şans eseri, beklenmedik, mucizevi bir şekilde Alice babasını bulmuştu ve tarifsiz ölçüde mutluydu.

Kavuşmaları uzun ve mutlu oldu; gözyaşları döküldü, kahkahalar atıldı, hikâyeler anlatıldı. Alice ve Oliver'ın hikâyelerini zaten biliyorsunuz, dolayısıyla tekrar anlatmayacağım ama babasının hikâyesi yeniydi ve sizin için de yeni olduğu kesin, dolayısıyla söylenenleri aynen hatırlamaya çalışacağım. Ancak, bunu yapmadan önce sizi rahatsız ettiğini düşündüğüm bir detaya değinmeliyim:

Babasının Alice'i tanımamasının tuhaf olduğunu düşünüyor olabilirsiniz.

Bunu merak etmekte haklısınız. Alice bana her şeyin nasıl olduğunu ilk anlattığında ben de aynı şeyi düşündüm. Ancak babasının üç Ferenorman yılı boyunca imkânsız bir diyarın ortasında hapiste olduğunu hatırlamalısınız. Babası, kızının öncelikle Ötediyar hakkında herhangi bir şey bildiğini, ikinci olarak da kendisini bulacak kadar uzun süre hayatta kalmayı başarabileceğini hayal bile etmemişti; bunun mümkün olduğuna inanmaya cesaret edemezdi çünkü yetişkin bir adam olarak kendisi bile burada zor hayatta kalmıştı. Alice'in gelip kendisini bulabileceğini hiç düşünmemişti. Aslında, babası iki arkadaşın köye girmek

için izin istediğini gördüğünde, sadece karşısındaki küçük kız beyaz saçları ve beyaz teniyle ona kendi kızını çok hatırlattığı için ricalarını kabul etmişti.

Alice de babasını son gördüğünden beri kendisinin ne kadar değiştiğinin farkında değildi. Şimdi babasının karşısında oturan kız, babasının hatırladığı dokuz yaşındaki kız değildi. Bu yeni Alice kendinden emin ve cesur bir kızdı; tutkulu, hırslı ve kendini iyi ifade eden biriydi; zorluklarla karşılaşp hayatta kalmış birine dönüşmüştü. Babası onu tanımakta zorlanmıştı. Yine de hatırlaması için fazla zorlaması gerekmedi.

Şimdi kavuşmalarına geri dönelim.

Tahmin edeceğiniz gibi, iki arkadaşın Alice'in babasına sormak istedikleri binlerce soru vardı. Ötediyar'a geldiğinden beri neler olmuştu? Neden gelmişti? Neden kimseye söylememişti? Böyle sıkışıp kalmasına neden olan neydi? Gerçekten casus muydu? Ve dahası. Ancak sohbetleri yorucuydu, sonsuz konularla daldan dala atlıyordu ve gözyaşlarıyla ya da sessiz kucaklaşmalarla bölünüyordu. Dolayısıyla, bütün konuşulanları birkaç kısa paragraf halinde aktarmaya çalışacağım.

Alice'in babası gerçekten de boşa zaman harcadığı için tutuklanmış, hapis cezasına çarptırılmıştı. Mürekkep köyünde hüküm giymişti ve o zamandan beri de burada tek başınaydı. Rahat bir ortamdı, kendi evi vardı ve ayağına pranga vurmamışlardı fakat renkler olmadan hayatın ne anlamı vardı ki? Arkadaşı, ailesi ve okuyacak tek bir kitabı (hatta bir hücre arkadaşı bile!) yoktu. Babası son derece yalnız ve üzgündü. Zamanla huysuz biri olup çıkmıştı ve o yüzden aldığı bütün iş tekliflerini geri çevirmişti. Onun köleliği, ressamlığıydı. Suçunun bedelini ödemek için Ötediyar'da çalıştırılıyordu ve onun durumunda görevi, uzuvlarını kaybedenlere yeni uzuv çizmekti. Babası bazen işi ilginçleştirmek için bir kol yerine bacak, bir ayak parmağı yerine bir el parmağı çiziyordu ama çoğunlukla hep aynı işi yapıyordu ve çok sıkıcıydı. "Ötediyar'da ne kadar çok kişinin orasını burasını kaybettiğini görseniz şaşarsınız!" dedi.

Ancak babasının hikâyesi çok uzun zaman önce, kendi Teslimiyet'iyle ve Ferenorman Yaşlıları'ndan aldığı görevle başlamıştı. Bildiğiniz gibi Alice'in babası sihirli diyarların haritasını yapmaya gönderilmişti ve o kadar uzun süredir Ötediyar'da yaşıyordu ki bir kez daha hayatta kalmakta zorlanacağını hiç düşünmemişti. "Anlamadığım şey," dedi, "zihnimin gençliğimde olduğundan farklı olduğuydu. Gençken zihnim çevik, etrafımdaki dünya hakkındaki fikirlerim esnek olduğu için başarılı olmuştum. O zamanlar Ötediyar'ın hilelerinin arasında yolumu bulmak daha kolaydı." İç çekti. "Ancak yaşım ilerledikçe, belli konulardaki fikirlerim oturmaya başlamıştı. Farklı düşünmek daha zordu ve her şeyi çözmem daha fazla zamanımı alıyordu. Artık kaybedecek çok daha fazla şeyim vardı ve korku beni engelliyordu. Fazla gergin, fazla dikkatliydim. Çok fazla hata yaptım." Başını iki yana salladı. "Buraya asla dönmemeliydim. Değeceğine düşünmeseydim cesaret edemezdim."

Oliver, Alice'in babasının Ötediyar'a dönme nedeniyle ilgili haklı çıkmıştı. Ferenorman için çalışan bir casus değildi.

Çabaları sadece Alice içindi. Daima Alice için.

Bu, sevgili okur, küçük grubumuzun birlikte yaptığı en zor konuşmaydı çünkü çok fazla duygu yoğunluğu vardı. Alice, babasının tehlikeye atılmasının nedeninin, kendisi olduğunu öğrenince yıkılmıştı. Sonuçta babası onun değişmesini asla *istemişti*; sadece kızını mutlu etmek istemişti ve kendisi için bunca riske girdiğini görmek Alice'in kalbini kırmıştı. Neyse ki yaraları çabucak iyileşiyordu.

Ve Alice mutlu olmayı öğreniyordu.

Farklı olmanın daima zor olacağını biliyordu; insanların o dar görüşlülüğünü veya hayattaki eşitsizlikleri aşmasını sağlayacak bir sihrin bulunmadığını biliyordu. Ancak hayatın asla mutlak olmadığını da anlamaya başlıyordu. İnsanlar onu kâh sevecek kâh itecekti; hem nezaketle hem de önyargıyla yaklaşacaklardı. Gerçek şuydu ki Alice daima farklı olacaktı ama farklı olmak sıradışı olmak demekti ve sıradışı olmak da macera anlamına

geliyordu. Dünyanın onu nasıl gördüğünün artık hiçbir önemi yoktu; önemli olan, Alice'in kendisini nasıl gördüğüydü.

Alice farklı ve sıradışı haliyle kendini daima sevmeyi seçecekti.

Sevgili okur: Umarım mutlu sonları seviyordursundur.

Hikâyemizin artık son kısmına geliyoruz (Alice'in Oliver ve babasıyla birlikte nihayet eve döndüğü yere) ve bu konudaki sevincim biraz buruk.

Tahmin edeceğiniz gibi babası, Alice'in kolunu hemen düzeltti ve Alice bir kez daha tüm uzuvları yerinde olan genç bir kıza dönüştü. Alice de kendi yeteneğini kullanarak Mürekkep köyünü rengârenk bir yere dönüştürdü ve babası eski benliğinin daha da çarpıcı bir haline büründü. Her zaman yardımsever bir arkadaş olan Oliver küçük kapılı sihirli kutusunu kullandı ve üçü peş peşe içine girerek çok geçmeden, hem de çok kısa süre içinde başladıkları yere, Ferenorman'a geri döndüler.

Ötediyar'da yaptıkları yolculuk sırasında çok zaman geçmişti ama Alice ne kadar olduğunu bilmiyordu. Bildiği tek şey, artık Ferenorman'da kıştı; gideli tam bir yıl olmamıştı. Onlar yokken kış çökmüş, tepeleri ve vadileri beyaza boyamıştı. Binlerce ağaç dallarını titretmeye çalışırken donup kalmıştı ve Alice gözlerini kısarak baktığında yeşil iskeletlerini hâlâ görebiliyordu. Bacalar sıcacık evlerin tepelerinden dumanlarını tütürüyordu ve kasaba son derece sessizdi. Üçü sessiz bir şekilde etraflarına bakınırken Alice nefesini vererek gözlerini kapadı. Yaşadığı yer veya hayatı için hiç bu kadar minnettar olmamıştı ve bir daha hiçbir şeyin değerini hafife almayacaktı. Eve döndüğü ve bir evi olduğu için mutluydu. Annesinin tepkisini görmek için de sabırsızlanıyordu çünkü annesi henüz babasının döndüğünü bilmiyordu.

Alice ve Oliver birbirlerine sımsıkı sarılarak vedalaştılar ve Oliver ertesi gün gelip Alice'e bir buzdan kulübe yapmasında yardım edeceğine, sonra da bahar için planlar hazırlayacaklarına söz verdi. Oliver artık Teslimiyet görevini tamamladığı için bir üst okula devam edecekti ama Alice bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Babası onun bunu söylemesine şaşırmişti.

"Ama Alice," dedi, "bir siyah kart aldığını söylememiş miydin? Teslimiyet'te başarısız olduğun için?"

"Evet," dedi Alice, mahcup bir tavırla. Başını eğdi. "Aldım."

Babası Alice'in çenesini tutarak kaldırdı ve gözlerine baktı. "Bu utanılacak bir şey değil. Siyah bir kart sadece ertesi yıl tekrar deneme hakkın olduğu anlamına gelir. Kilidini hiç açmadın mı?"

"Ne?" dedi Alice, nefes almakta zorlanarak. "Bir daha mı katılacağım? Teslimiyet'imi tekrar yapabilecek miyim?"

"Elbette," dedi babası gülümseyerek. "Ne olacağını sanıyordun ki? Yaşlılar'ın seni Ferenorman'dan kovacağını mı?"

"Şey, evet," dedi Alice. "Bunun olabileceğini düşündüm."

"Sana söylemiştim," dedi Oliver sırtarak. "Söylemedim mi? Sana daha önce açman gerektiğini söylemiştim; kilidini açman gerektiğini söyledim ama beni dinlemedin."

Alice kızardı. "Pekâlâ," dedi. "Sen haklıydın."

"Haklı olduğuma sevindim," dedi Oliver, neşeyle sırtarak.

Ve sonunda, Oliver'ın eve dönme zamanı geldi. Alice'e bir kez daha sarıldı. Sonra Alice'in babasına da sarıldı ve karların arasında olanca hızıyla koşarak uzaklaştı. "Yarın görüşürüz!" diye seslendi omzunun üzerinden.

"Sabırsızlanıyorum!" diye karşılık verdi Alice, bağırarak.

Sonra babasının elini tuttu ve Alice onu bir daha asla ama asla kaybetmemeye karar verdi.

Alice ve babası küçük evlerinin önünde sessizce dururken ikisi de kendi düşüncelerine dalmıştı. Ev tıpkı Alice'in bıraktığı gibiydi (sadece kar zemini kaplamış ve çatıyı dondurmuştu); bacasından hafif akşam ışığında yumuşak bir şekilde duman süzülüyordu ve pencereleri içerideki yaşamla ısınıyordu. Sıcak, hoş bir görüntüydü.

Alice aniden gerildi.

Babasını tekrar gördüğünde annesinin nasıl tepki vereceğini biliyordu fakat *kendisini* gördüğünde nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ve bu yeni bilinmeyen onu korkutuyordu. Sonuçta Alice tek kelime etmeden çekip gitmişti; annesinin onu bağışlamasını beklemiyordu. Ya ferenüzümleri ne olacaktı? Çamaşırlar ve onarımlar? Teslimiyet'te başarısız olarak ailesine yaşattığı utanç? Annesinin *öfkeden çıldıracağı* kesindi. Kapı açıldığında Alice öfkeyle, cezayla, hayal kırıklığıyla karşılanacağını biliyordu ve bu yüzden neredeyse eve dönmekten vazgeçebilirdi.

Bir an Oliver'ın evine kaçmayı ve babası ortamı yumuşatana kadar orada gizlenmeyi düşündü fakat babasının buna izin vereceğini sanmıyordu. Ne olursa olsun, Alice daha fazla oyalanamazdı. Babası içeri girmeye hevesliydi ve Alice onun bu ricasını geri çeviremezdi. Özellikle yaşadığı onca şeyden sonra.

Babası onun elini tutup sıktı ve cesaret veren bir tavırla baktı. "Hazır mısın, hayatım?" diye sordu. "Birlikte girelim mi?"

Fakat Alice başını iki yana salladı; annesiyle yalnız yüzleşmesi gerektiğini biliyordu. (Annesi ona bağırıp çağırmayı bitirdikten sonra belki de Alice kendisini kurtarması için babasını çağırırdı.)

Alice, babasına planını anlattı. Kısmen.

“Böylece bir sürpriz olur,” dedi Alice. “Annem seni görünce nasıl ağlayacak!”

Babası güldü. “Pekâlâ,” dedi. “Eğer böylesini tercih ediyorsan.”

Alice başıyla onayladı. Babası gizlendi ve Alice kapıya yaklaşmadan önce baba-kız birbirlerine göz kırptılar. Alice bir an tereddüt ettikten sonra kapıyı iki kez vurdu. Bir kez kendisi, bir kez de babası için. (Sonuçta bu, Ötediyar’da bir gelenektir.)

Kapı biraz sonra savrularak ardına kadar açıldı.

Annesi tıpkı Alice’in hatırladığı gibiydi; güzel, zarif ve son derece üzgün. Yeşil bukleleri atkuyruğundan kurtulmuş, altın sarısı gözlerini bir şekilde daha iri ve daha yalnız göstermişti. Alice annesiyle göz göze geldiğinde içinin eridiğini hissetti ve ikisi de oldukları yerde hareketsiz kaldılar. En azından Alice hareketsiz kalmıştı. Annesi donmuş gibi görünüyordu.

“Alice?” diye fısıldadı annesi.

“Merhaba anne.” Alice gülümsemeye çalıştı ama annesi onun bilerek küstahça davrandığını düşünmesin diye hemen başını eğdi ve içten içe büzüldü. Alice zorlukla yutkunarak kendini bir öfke patlamasına hazırlarken babası için bir kez daha cesur davranmaya kararlıydı.

Fakat o an, sevgili okur, olabilecek en tuhaf şey gerçekleşti.

Annesi dizlerinin üzerine çöktü.

Kızını kendine çekerek sımsıkı sarıldı, göğsüne bastırdı ve uzun uzun, yüksek sesle ağladı. Alice küçük bedeninde annesinin gerçek ve alev alev yanan acısını hissetti. Annesinin hıçkırıklarının arasında neredeyse kalbinin göğsünü yarıp dışarı çıktığını duyar gibi oldu. “Özür dilerim,” dedi annesi. “Çok özür dilerim. Lütfen bir daha kaçma. Lütfen bağışla beni.”

“Ama anne...” diye denedi Alice.

“Seni suçladım,” dedi annesi. “Babanın neden gittiğini biliyordum ve bunun için seni suçladım. Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

“Biliyor muydun?” dedi Alice, afallayarak. “Neden gittiğini biliyor muydun?”

Annesi kızarmış ve şişmiş gözlerle Alice’e bakarak başıyla onayladı. “Senin için renk bulmaya gitti. Sandı ki... Bunun seni mutlu edebileceğini düşündü. Ama bir daha geri dönmeyince ben de seni suçladım.” Başını iki yana salladı. “Sana çok kötü davrandım. Lütfen bağışla beni, Alice. İkinizi de kaybetmeye dayanamam.”

“Ama bizi kaybetmedin ki, anne,” dedi Alice, kısık sesle. “Hiç kaybetmedin.”

Alice geri çekilerek babasının gelmesine izin verdi ve sersemlemiş bir halde, yeni öğrendiği gerçeklerin ağırlığıyla uzaklaştı. Sadece sevmeyi ve ilgi görmeyi istemiş Alice için annesinin itirafı aydınlatıcıydı. Ve çok önemli bir yaşam dersiydi. Annesi de kendisi de, babasını çok seviyorlardı fakat bu sevgi Alice’e güç verirken, annesini ezmişti ve bu, Alice için, bir kalbin sahip olabileceğini bilmediği bir güçtü.

Görünüşe bakılırsa sevgi hem yıkabiliyor hem de iyileştirebiliyordu.

Tuhaftı.

“Sana seni sevdiğini söylemiştim,” dedi tanıdık bir ses.

Alice o kadar şaşırdı ki olduğu yerde yarım metre havaya sıçradı. “Oliver Newbanks!” diye yüksek sesle fısıldadı. “Beni habersizce izlemeye nasıl cüret edersin!” (Oysa Alice onu gördüğüne çok sevinmişti.)

“Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim,” dedi Oliver, gülümseyerek. “Bunun senin için zor bir an olacağını biliyordum.” Güneş batıyor, gökyüzünü yarmak istermiş gibi görünüyordu. Oliver bir halenin ortasında durur gibiydi.

“İyiym,” dedi Alice ama devam edemedi. Düşünceliydi.

“Ne oldu?” dedi Oliver, onu inceleyerek. “Ne düşünüyorsun?”

“Teslimiyet’imi tekrarlayacağım, biliyorsun.” Alice iç çekti. “Baharda. Ve sonunda kendime ait bir görevim olacak.”

“Elbette,” dedi Oliver, sırtarak. “Ve muhteşem bir iş çıkarcaksın.”

“Şey,” dedi Alice, parmaklarına bakarak. “Uzun süre buradan gidebilirim.”

Oliver’ın gülümsemesi silindi. Boğazını temizledi. “Şey, doğru. Elbette.”

“Bu yüzden,” dedi Alice, bakışlarını uzaklara dikerek. “Merak ediyordum da... acaba benimle gelir misin?”

Oliver şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

“Yani mecbur değilsin,” dedi Alice, çabucak. “Öncelikle bu kurallara aykırı ve ikincisi, başka şeylerle meşgul olacağını bili...”

“Hayatta kaçırmam,” dedi Oliver. “Kesinlikle olmaz.”

Oliver gülümsedi. Alice de gülümseyerek karşılık verdi. Sonra gökyüzüne baktı ve gözlerini kaparken, bu küçük, karmakarışık dünyanın bu mutluluğu nasıl yer verebildiğini merak etti. Babası eve dönmüştü, annesi yine nazikti ve Oliver’la çok uzun süre arkadaş kalacaklardı. Dedikleri gibi, hepsi buydu işte.

En azından, ben şimdilik böyle diyorum.

Tekrar görüşünceye kadar hoşça kal, sevgili okur.

SON

ÖTEDİYAR

★ *New York Times* çöksatını

★ *Kirkus Reviews* Yılın En İyi Romanı

★ *Shelf Awareness* Yılın En İyi Romanı

★ *Chicago Public Library* Yılın En İyi Romanı

EVVEL ZAMAN İÇİNDE BİR KIZ UNUTULMUŞ...

Renk ve sihirle dolup taşan bir dünyada Alice'in soluk teni ve süt beyazı saçları dışlanmasına sebep oluyordu çünkü Ferenorman'ın sakinleri için renk ve sihir aynı şeydi. Alice için ise önemli olan üç şey vardı: kızı ortadan kaybolrsa umursamayacak olan annesi, sahip olmadığı renk ve sihir, bir de kızını daima sevmiş olan babası. Fakat babası yanına bir cetvel dışında hiçbir şey almadan ortadan kaybolalı üç sene olmuştu ve Alice onu bulmakta ve sihirli güçlerinin varlığını kanıtlamakta kararlıydı. Ne yazık ki bu hiç de kolay olmayacaktı. Bunları başarmak için efsanevi ve tehlikeli Ötediyar'a gitmesi gerekiyordu. Ancak orada hiçbir şey görüldüğü gibi değildi ve Alice eve dönüş yolunu bir daha hiç bulamayabilirdi...

"Tahereh Mafi bir kelime ustası ve *Ötediyar* olup olabilecek en sihirli tablo. Renk, yürek ve insanlıkla dolup taşıyor. Bu başyapıtın içinde sonsuza kadar kalmak istedim." — MARIE LU, *Warcross*

ve *Genç Elitler* serisinin *New York Times* çöksatan yazarı

Çeviren: Selim Yeniçeri

9 786052 177396

www.yabanciayinlari.com

[/yabanciayinlari](https://www.facebook.com/yabanciayinlari) [@yabanciayinlari](https://www.instagram.com/yabanciayinlari)

İnternet satış: ilknota.com